

Afstemning	Kl. 09:04	Ønsker nogen at udtale sig? Da det ikke er tilfældet, går vi til afstemning.	Kl. 09:05
Formanden:			
Hvis ikke afstemning begæres, betragter jeg ændringsforslag nr. 1 af beskæftigelsesministeren som vedtaget. Det er vedtaget.		Afstemning	
	Kl. 09:04	Formanden: Der stemmes om lovforslagets endelige vedtagelse, og der kan stemmes. Afstemningen slutter.	
Forhandling		For lovforslaget stemte: 117 (V, S, DF, SF, KF, RV, EL, NY og SP), imod stemte: 0, hverken for eller imod stemte: 0.	
Formanden:		Lovforslaget er vedtaget og vil nu blive sendt til statsministeren.	
Det betyder, at forhandlingen herefter drejer sig om lovforslaget i sin helhed. Ønsker nogen at udtale sig? Da det ikke er tilfældet, går vi til afstemning.	Kl. 09:04		
Afstemning		Det næste punkt på dagsordenen er: 7) 1. behandling af lovforslag nr. L 54: Forslag til lov om tillægsbevilling for finansåret 2007. Af finansministeren (Lars Løkke Rasmussen). (Fremsættelse 24.01.2008).	Kl. 09:06
Formanden:			
Der stemmes om lovforslagets endelige vedtagelse, og der kan stemmes. Afstemningen slutter.		Forhandling	
For lovforslaget stemte: 118 (V, S, DF, SF, KF, RV, EL, NY og SP), imod stemte: 0, hverken for eller imod stemte: 0.		Formanden: Forhandlingen er åbnet. Da der ikke er nogen, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.	
Lovforslaget er vedtaget og vil nu blive sendt til statsministeren.		Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. Det er vedtaget.	
Det næste punkt på dagsordenen er: 6) 3. behandling af lovforslag nr. L 45: Forslag til lov om ændring af lov om fødevarer med flere love. (Fødevarekontrol og sanktionsmuligheder m.v.). Af fødevareministeren (Eva Kjer Hansen). (Fremsættelse 12.12.2007. 1. behandling 09.01.2008. Betænkning 06.02.2008. 2. behandling 19.02.2008).	Kl. 09:05	Det sidste punkt på dagsordenen er: 8) 1. behandling af lovforslag nr. L 57: Forslag til finanslov for finansåret 2008. Af finansministeren (Lars Løkke Rasmussen). (Fremsættelse 05.02.2008).	
Forhandling			
Formanden:			
Der er ikke stillet ændringsforslag.			

Forhandling

Kl. 09:06

Formanden:

Hvad angår taletid og adgang til korte bemærkninger, henviser jeg til mit brev af 8. februar 2008 til medlemmerne.

Forhandlingen er åbnet, og den første, der får ordet som ordfører, er hr. Peter Christensen.

Kl. 09:07

(Ordfører)

Peter Christensen (V):

Tidligere på ugen indgik staten overenskomst med 170.000 medarbejdere. Nu kan politifolk, medarbejdere i forsvaret og andre statsansatte glæde sig, for de kan se frem til lønstigninger på over 4 pct. om året de næste 3 år. Alle har nemlig fået noget ud af denne aftale, og til gengæld for pæne lønstigninger har arbejdsgiverne, som jo også er borgere, fået garanti for, at der vil være en ordentlig statslig service i de kommende år.

Jeg synes, der er en række elementer i den nye aftale, som er værd at fremhæve i en tid med mangel på arbejdskraft.

Staten belønner medarbejdere for en ekstra indsats. Seniorer får en særlig bonus, hvis de bliver lidt længere på arbejdsmarkedet. En gymnasielærer på 64 år modtager således 15.000 kr. for hvert år, han eller hun bliver længere i sit job, og bonussen kan veksles til pension eller fridage, hvis det er det, den enkelte ønsker. Medarbejderne, der har mod på at give den en ekstra skalle, får mulighed for at aftale en fast ugentlig arbejdstid, som er højere end de 37 timer – naturligvis mod en tilsvarende lønforhøjelse.

Staten og lønmodtagerne har indgået en aftale, der peger fremad, en aftale, som belønner og opmuntrer, en fornuftig aftale, som lønmodtagerne bakker op om. Det er en god nyhed. Nu mangler vi selvfølgelig stadig at få et forhandlingsresultat på det kommunale område, og vi mangler, at aftalerne bliver godkendt af de enkelte medlemmer. Men så vidt så godt.

De seneste ugers meldinger er anderledes positive end dem, vi har hørt i medierne gennem de seneste måneder. Denne første aftale for statens område viser, at arbejdsmarkedets parter grundlæggende er sig deres ansvar bevidst. Det er glædeligt, og det lover godt for fremtiden.

Dansk økonomi har brug for, at alle kræfter trækker på samme hammel. Vi har brug for, at alle gode kræfter fortsætter den linje, som blev lagt i slutningen af 1980'erne. Dengang indså både arbejdsgivere, lønmodtagere og vælgere,

at ingen har gavn af at skubbe landet ud i krise bare for at få lidt ekstra håndører her og nu. Det er rimeligt at kræve en ordentlig betaling for et ordentligt stykke arbejde, men overbud og grådighed fra både politikere, fagforeninger og erhvervsdrivende er den lige vej til det økonomiske morads.

De seneste år har vi oplevet en velstandsstigning uden lige. Vi har oplevet en arbejdsløshed, der nærmest forsvandt som dug for solen. Vi har oplevet, at selv de svageste grupper har fået fodfæste på arbejdsmarkedet. Vi har oplevet, at andengenerationsindvandrere er blevet budt velkommen indenfor med åbne arme.

Kl. 09:10

Formanden:

Jeg må lige sige, at det markeres fra salen, at der er for meget støj i salen til, at medlemmerne kan høre, hvad ordføreren siger. Jeg beder om, at man, hvis man vil tale sammen, i videst muligt omfang gør det lidt mere afdæmpet.

Værsgo til ordføreren.

Kl. 09:10

(Ordfører)

Peter Christensen (V):

Det er en enestående succes, som alle dele af det danske samfund har medvirket til – ikke kun den nuværende regering, men også Schlüterregeringerne og Nyrupregeringerne.

Schlüterregeringerne tog det første skridt, da de op gennem 1980'erne kæmpede for at få landet på fode igen. Schlüterregeringerne fik folk til at forstå, at man ikke skaber velstand ved at pumpe tomme kalorier ud i økonomien, det skaber bare inflation og frustration. Man kan ikke i længden styre økonomien ved at forsøge at styre efterspørgslen i samfundet. Schlüterregeringerne fik folk til at forstå, at reel velstand kommer af arbejde. Derfor måtte man også øge udbuddet i samfundskonomen, udbuddet af arbejdskraft og udbuddet af kvalificerede mennesker. Det var et afgørende skift fra de fejlslagne forsøg på efterspørgselsstyring over mod en effektiv udbudsstyring.

Nyrupregeringerne fortsatte det gode arbejde med konsekvente arbejdsmarkedsreformer og med fremme af konkurrence for stadig flere markeder.

Vi har haft gode forudsætninger for de mange reformer. Vi har haft medvind i form af stadig flere unge på arbejdsmarkedet. Vi har haft medvind i form af globalisering og frihandel, der gav os billigere varer. Vi har haft medvind i form af østeuropæisk arbejdskraft på vore byggeplad-

ser, svensk arbejdskraft i vore butikker – ja, og tysk arbejdskraft i det jyske. Vi har haft medvind i form af store arbejdskraftreserver blandt udsatte ledige og indvandrere.

I løbet af de senere år er medvinden taget af, vi har fået brugt store dele af de arbejdskraftreserver, der lå lige for, og vi har allerede indkasseret de gevinster, der var ved globalisering. Derfor er det ikke længere så enkelt som tidligere at opnå vækst og fremgang.

Så alle, der ønsker dansk økonomi og danskerne det godt, må samarbejde om at fortsætte de seneste to årtiers linje. Vi har alle en interesse i, at den reale velstandsstigning ikke pludselig bliver forvandlet til inflation. Vi har alle en interesse i, at det store fald i arbejdsløsheden ikke pludselig bliver forvandlet til uholdbare, overdrevne lønstigninger, der sender de svageste ud af arbejdsmarkedet igen. Vi har desværre set adskillige eksempler på, hvordan andre opsving er løbet af sporet, fordi arbejdsmarkedet kogte over.

Jeg tror, at de fleste heldigvis har lært af de dårlige erfaringer fra 1970'erne og fra 1980'erne.

I 1970'erne led de vestlige landes økonomier af stagflation, dvs. lav vækst og høj inflation. Hver gang man hævede lønnen, skete der det, at den blev ædt op af stigende priser, og hver gang virksomheder og lønmodtagere skulle disponere økonomisk, blev de forstyrret af uklare pris-signaler. Det førte i sig selv til spild. Dengang i 1970'erne troede man, at økonomisk vækst var noget, man kunne skabe ved at pumpe penge ud i samfundet, ud i økonomien. I dag ved vi heldigvis bedre: Intet kommer af intet, undtagen lommeuld. Desværre gik der yderligere et tiår, før alle kunne se det.

I midten af 1980'erne løb det danske opsving således af sporet, fordi der blev givet ekstraordinært store lønstigninger på mellem 7 og 10 pct. Der var jo mangel på arbejdskraft, sagde man. Men lønstigningerne ødelagde den danske konkurrenceevne, og i løbet af de efterfølgende 7 år steg arbejdsløsheden med 160.000 personer. Jeg tror, at vi stadig væk kæmper med de sociale følger af, at de mennesker mistede arbejdsevnen efter at have været arbejdsløse i så mange år.

Nogle vil måske så sige, at vi fik dæmpet efterspørgslen, men den slags teknokratbetragtninger giver jeg ikke fem flade øre for.

Jeg synes, at stigningen i ledigheden var en katastrofe både samfundsøkonomisk og for det enkelte menneske. Og i parentes bemærket førte den økonomiske krise i slutningen af 1980'erne

og i begyndelsen af 1990'erne til, at den økonomiske lighed i Danmark blev større. Vi har aldrig været så lige i Danmark, som vi var i begyndelsen af 1990'erne, da krisen og arbejdsløsheden var på sit højeste. Men hvem havde egentlig glæde af det?

Jeg er glad for, at regeringens finanslovsforslag fortsætter ad ansvarlighedens vej. Regeringen har været lydhør over for gode råd fra den økonomiske fagkundskaab om at dæmpe de store ambitioner en lille smule. Vi oplever som sagt en række luksusproblemer i form af mangel på arbejdskraft og et stærkt kapacitetspres i store dele af økonomien.

Siden august er ledigheden nu faldet med yderligere 15.000 personer, og presset på arbejdsmarkedet er derfor blevet større end ventet. Disse luksusproblemer skulle nødig gå hen at blive til ubehagelige strukturelle problemer.

På den baggrund har vi reduceret aktivitetsvirkningen af finanspolitikken fra 0,3 pct. af BNP til 0,2 pct. af BNP. Vi dæmper altså det offentlige forbrug en lille smule. Det offentlige forbrug bliver dæmpet i kraft af en midlertidig opsparingsordning, og ministerierne må udsætte en lille del af de planlagte udgifter. De penge, som man må holde i lommerne i år, vil blive frigivet til næste år.

Kl. 09:15

Det er nødvendigt at holde en lille smule igen med udgifterne, ikke mindst fordi kommunerne har øget deres forbrug med en del mere end det, der var aftalt med staten. Kommunerne lægger vægt på, at de blot forsøger at opfylde de ønsker, som Folketinget har signaleret. Det er sådan set prisværdigt, men tingene kan nu engang kun fungere, hvis man overholder de aftaler, man indgår.

Derfor har regeringen lagt op til, at den vil justere det kommunale aftalesystem. Vi vil lægge nogle nye rammer for budgetsamarbejdet for at sikre, at de kommunale skatter og det kommunale forbrug holder sig inden for det aftalte, men også for at sikre, at alle bruger deres plads ved bordet under kommuneforhandlingerne fuldt ud frem for at putte med problemerne og lave sig et tagselvord bagefter.

Men det væsentligste skridt, vi tager, består i en fortsat udbudsøkonomi, som vi startede tilbage i 1980'erne. Jeg synes først og fremmest, at man skal løse sine økonomiske udfordringer ved at øge udbuddet, ikke ved at dæmpe efterspørgslen. Et øget udbud af arbejdskraft og et øget udbud af varer gør os rigere, det giver flere

muligheder. En faldende efterspørgsel er derimod tegn på, at vi får færre økonomiske muligheder.

Med jobplanen har vi fremlagt en række initiativer, der skal bidrage til at sikre mere arbejdskraft herhjemme og fra udlandet. I en tid med mangel på arbejdskraft er vi nødt til at se på, om de arbejdsløse kan komme hurtigere i gang og finde en vej ud på arbejdsmarkedet og væk fra overførselsindkomsterne.

I jobpakken lægger vi op til en stribe forslag, der skal medvirke til at få sat arbejdsudbuddet i vejret: Førtidspensionister, som har fået tilkendt førtidspension før 2003, får sikkerhed for, at de ikke mister retten til førtidspension, selv om de arbejder. Vi styrker samtidig indsatsen for, at unge mennesker ikke ender på førtidspension.

Vi vil give folkepensionister bedre mulighed for arbejde. De må således tjene 30.000 kr. om året, uden at de bliver trukket i folkepensionen. Vi gør det lettere at blive på arbejdsmarkedet og at sætte sin pension op. Fremover behøver folkepensionister kun at arbejde 19 timer om ugen mod i dag i 29 timer.

Vi giver de 64-årige i arbejde skattnedslag på op til 100.000 kr., hvis de har arbejdet på fuld tid, siden de var 60 år. Vi lader de studerende tjene 1.500 kr. mere om måneden, uden at de bliver trukket i SU.

Vi gør en ekstra indsats for at nedbringe sygefraværet, et hurtigtarbejdende udvalg vil granske hele området, inden regeringen fremlægger en handlingsplan.

Vi vil justere reglerne for de supplerende dagpenge, så flere kommer til at arbejde på fuld tid frem for på deltid. Deltidsansatte får begrænset deres ret til supplerende dagpenge til 26 uger inden for en periode på 156 uger. Og vi harmoniserer reglerne, så alle deltidsansatte uanset deres ansættelsesform får samme ret til supplerende dagpenge.

Vi er simpelt hen nødt til at gøre noget ved de supplerende dagpenge. Vi ved, at mange har indrettet sig permanent på at have et deltidsjob og samtidig modtage offentlig forsørgelse. Kun hver tredje modtager af supplerende dagpenge søger f.eks. efter job, og det kan ikke være meningen, at skatteyderne skal blive ved med at støtte mennesker, der ønsker at arbejde på nedsat tid i det uendelige.

Jobplanen rummer også en række initiativer, som sigter mod at tiltrække højt kvalificeret arbejdskraft fra udlandet. I Venstre ser vi gerne, at kvalificerede, arbejdsomme mennesker fra an-

dre lande bidrager til vores velstand. Nogle vil måske indvende, at det ikke er nødvendigt at tiltrække udlændinge, men det er det, så længe vi danskere ikke selv er villige til at arbejde mere, end vi gør, og så længe vi danskere ikke selv er villige til at udskyde vores efterløn eller pensionering.

Summa summarum: Med en lidt mere af-dæmpet finanspolitik i 2008 og tilvejebringelse af mere arbejdskraft vil der være mulighed for, at den økonomiske politik samlet set vil være neutral eller vil dæmpe presset på vores arbejdsmarked. Selv om vi dæmper ambitionerne en lille smule, er ambitionsniveauet stadig meget, meget højt.

Regeringen har fremsat et finanslovsforslag, som sætter penge af til mange gode formål. Regeringen har afsat en kvalitetspulje på i alt 10 mia. kr. frem til 2011 til bedre velfærd og større arbejdsglæde i den offentlige sektor, og der er allerede opnået enighed om udmøntning af de 6 mia. kr. af puljen til bl.a. bedre uddannelse, ledelse og attraktive arbejdspladser med lavere sygefravær i den offentlige sektor.

Dertil kommer en ny aftale for en velfungerende kriminalforsorg og opfølgning på globaliseringsaftalen for 2006 om bl.a. 1 mia. kr. mere til voksen- og efteruddannelse frem til 2010.

Samtidig fastholder regeringen sin prioritering af vigtige indsatsområder. De borgernære serviceområder i kommuner og regioner bliver løftet med knap 4 mia. kr. i 2008 i aftalerne mellem kommuner og regioner fra i sommer. Forskning, uddannelse og iværksætteri prioriteres med yderligere 2 mia. kr. fra globaliseringspuljen i 2008, og der afsættes knap 0,7 mia. kr. til initiativer på klimaområdet.

Venstre håber, at alle partier i Folketinget vil deltage konstruktivt i finanslovforhandlingerne. Vel er der meget, der skiller os, men jeg tror, at Danmarks velbefindende ligger os alle på sinde.

Forleden dag overraskede de statslige forhandlere og deres modparter i fagbevægelsen rigtig mange ved at indgå en god og fredelig aftale. Jeg synes, det kunne være umanerlig smukt, om Folketingets partier på samme måde kunne overraske offentligheden positivt ved at indgå en bred aftale om årets finanslov.

Kl. 09:21

Formanden:

Ja tak. Vi går nu over til korte bemærkninger, og jeg har noteret, at følgende ønsker ordet:

Hr. Morten Bødskov, hr. Ole Sohn, hr. Morten Helveg Petersen, hr. Frank Aaen, fru Christine

Antorini, fru Nanna Westerby, hr. Morten Østergaard, fru Sophie Hæstorp Andersen, fru Pernille Vigsø Bagge og hr. Jens Peter Vernersen.

Der er jo adgang til at have to korte bemærkninger til ordføreren, og den første er så hr. Morten Bødskov.

Kl. 09:21

Morten Bødskov (S):

Tak for denne historiske gennemgang af dansk samfundsøkonomi; det er jo altid meget interessant.

Det, der måske imidlertid er mere interessant, er, at partierne jo i går formiddag og i går eftermiddag præsenterede deres finanslovudspil. Og der står det jo nu meget klart, at en helt, helt central grundpille i regeringens finanslovudspil, nemlig det, som regeringen forsøger at camouflere som en opsparing, som jo de facto er en milliardbesparelse på politiet, på uddannelsesområdet, på forsvarsområdet og på en række andre statslige områder, ikke har flertal i det her Folketing – det må man tage som udgangspunkt, ikke kun i forhold til det, vi selvfølgelig fra Socialdemokraternes side har sagt, men også det, Dansk Folkeparti har sagt, og det, en række andre partier har sagt.

Hvad har regeringen tænkt sig at gøre ved det?

Kl. 09:22

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 09:22

Peter Christensen (V):

Først synes jeg, det er vigtigt lige at understrege, at vi inden for alle ministerier lægger op til, at man for hver hundredkroneseddel, man får, flytter 1 kr. fra 2008 frem til 2009, og at det dermed ikke er en besparelse, men at man sparer op, for at vi lige tager presset lidt af vores økonomi her i 2008. Det håber jeg er noget, vi kan blive enige om at nå frem til, for jeg synes, at vi alle sammen har pligt til at sikre, at vi ikke får skabt en negativ økonomisk spiral.

Så der er ikke tale om en besparelse; det er at udskyde 1 kr. for hver hundredkroneseddel. Og som det gælder helt generelt i alle dele, vi har lagt frem, ja, så går vi selvfølgelig efter at forhandle os frem til et flertal; det er nu engang nødvendigt for at bære en finanslov igennem.

Kl. 09:23

Formanden:

Hr. Morten Bødskov.

Kl. 09:23

Morten Bødskov (S):

Det vil så sige med det, ordføreren her siger, at der her er konstateret meget stor usikkerhed om en meget central del af regeringens finanslovudspil; der er ikke flertal for den milliardbesparelse, som der jo de facto er tale om. For sandheden er jo den, at selv om ordføreren står og siger, at der er tale om en opsparing – når man bruger 100 kr. i år, lægger man 1 kr. til side, og den får man så lov til at bruge næste år – så har hverken politiet eller uddannelsesområdet fået nogen garanti fra regeringens side om, at man faktisk får pengene tilbage næste år.

Vi synes i Socialdemokratiet, at det er et meget, meget dårligt signal at sende til uddannelsesområdet, hvor man har et mål om, at flere unge skal have en uddannelse; det halter i forvejen. Vi synes, det er et uhyre dårligt signal, man sender over for dansk politi, som i øjeblikket kæmper en brav kamp med opgaven med den her uro, der har været i Danmark, altså at man næste år skal pålægge dem besparelser på op imod 100 mio. kr.

Så bare for at forstå det helt rigtigt: Fastholder regeringen de her besparelser, eller vil man indstille sig på, at der fra i går af ikke længere er flertal i Folketinget for, at den her milliardbesparelse bliver gennemført?

Kl. 09:24

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 09:24

Peter Christensen (V):

Jamen der er overhovedet ingen usikkerhed om den økonomiske politik, vi fører. Vi har i sinde at forhandle en aftale på plads, som netop sikrer en ansvarlighed i den økonomiske politik.

Jeg mener sådan set også, det er vigtigt, at vi har proportionerne lidt inde i den her debat. Det er altså kun 1 pct., vi taler om, som skal flyttes fra 2008 til 2009, sådan at man har mulighed for at bruge pengene i 2009. Så det er en overkommelig opgave. Det er det sådan set også for vores uddannelsessektor og for vores politi.

Men jeg er nu heller ikke så bekymret som hr. Morten Bødskov, for nu er det ikke første gang, jeg oplever, at partierne ikke er enige om alting som udgangspunkt for en forhandling, for var man det, var der jo sådan set heller ikke meget at forhandle om.

Så jeg synes ikke, at hr. Morten Bødskov skal lade sin bekymring smitte for meget af nogen steder, for det er der egentlig ikke nogen grund

til. Jeg er sikker på, at når vi mødes igen om ca. 14 dage, er der også fundet en aftale om økonomien her for 2008, og forhåbentlig så bred som muligt. Men det afhænger jo også af, om Socialdemokratiet er parat til at trække i arbejdstøjet og tage et medansvar for dansk økonomi.

Kl. 09:25

Formanden:

Så er det hr. Ole Sohn.

Kl. 09:26

Ole Sohn (SF):

Ja, jeg er glad for, at undervisningsministeren har været til stede under hr. Peter Christensens ordførertale, for det må være meget bekymrende som undervisningsminister at se, hvordan en ung finansordfører flirer med ideen bag de nationale test. For jeg kan forstå, at hr. Peter Christensen har forstået, at det bare gælder om at have udenadslære og gentage, hvad man har sagt tidligere, og derfor vil jeg sige det samme, som jeg sagde i efteråret, at den historiske viden, som hr. Peter Christensen har tilegnet sig, om, hvad der skete i forrige årtusind, er annammet og den er gentaget. Jeg er sikker på, at hr. Peter Christensen ville kunne bestå enhver national test til glæde for undervisningsministeren; måske ikke til glæde for den store kreativitet og egenudvikling og videreudvikling, men det er jo heller ikke det, der er det afgørende ved de nationale test – man skal bare bestå nogle bestemte prøver.

Men der er én prøve, som hr. Peter Christensen ikke består, og det er med hensyn til det, der er kernen i samfundsproblemerne i dag. Det er, at vi ser, at der sker et fald i antallet af unge, der gennemfører en uddannelse, og at vi samtidig ser stigende problemer, og at vi ser, at regeringen ingen svar har på, hvordan man vil løse problemerne.

Kl. 09:27

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 09:27

Peter Christensen (V):

Jeg er jo ikke helt klar over, om det var med misundelse i stemmen, at hr. Ole Sohn konstaterede, at jeg var ung. Men jeg er jo så gammel, som jeg er, og jeg mener i hvert fald, at jeg gerne stiller op til en eksamen i, hvordan den økonomiske udvikling var i 1980'erne og 1990'erne.

Det, vi sådan set skal bruge det til, er jo ikke at dunke hinanden i hovedet, men at lære – det er jo derfor, man bør kunne historie, nemlig for at man kan lære af den – og det synes jeg sådan

set bare er det, der er det afgørende. Det skifte, vi lavede efter Anker Jørgensen, og som der egentlig har været bred opbakning til her i Folketinget, har jo netop været, at vi politikere ikke skulle sidde og lave en minutios efterspørgselsstyring, for det havde ingen effekt. Men den måde, vi sikrede en øget velstand på i alle årene, var ved hele tiden at øge udbuddet, og det er sådan set det, vi bør lære af.

Så spurgte hr. Ole Sohn om det med uddannelserne. Det har vi – partierne – jo netop adresseret i globaliseringsaftalen, hvor vi jo ikke kun er enige om et mål om, at vi synes, at vi skal op på, at alle får en ungdomsuddannelse, men hvor vi oven i købet også har både midler og virkemidler til, at vi når derhen.

Kl. 09:28

Formanden:

Hr. Ole Sohn.

Kl. 09:28

Ole Sohn (SF):

Det er jo det, der er det bekymrende, for det er der jo ikke. Der er færre, der gennemfører en uddannelse under den her regering. Man har haft ansvaret i 6 år, og man har ikke formået at ændre udviklingen.

Nu ser vi så, at regeringens eneste svar er, at der skal skæres. Ja, foreløbig runder man 275 mio. kr. af Undervisningsministeriets budget, og man fortsætter også ved at tage nogle kvalitetsudviklingsmidler væk. Men man gør det også et andet sted, hvor der er behov for en indsats over for ungdommen, nemlig på Justitsministeriets område, hvor man skærer 120 mio. kr.

Er det virkelig svaret på den aktuelle uro, vi har været igennem? Nu kan jeg forstå, at hr. Søren Pind ikke længere må sige, at man skal i lænker – det kan være et svar – og at det bliver sagt, at det nu er forældrenes ansvar. Men regeringens svar på de samfundsproblemer, vi har på undervisningsområdet, på Justitsministeriets område, er bare nye nedskæringer. Er det ikke lidt fattigt? Er det ikke, som om man faktisk *ikke* har lært af de fejl, man lavede i forrige årtusind?

Kl. 09:29

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 09:29

Peter Christensen (V):

Bestemt ikke. Og jeg mener igen, at man er nødt til at bevare proportionerne i den her diskussion.

Vi er jo immer væk nu ved marts måned, og det vil sige, at man i den sidste del af året i den økonomi, man har, så bare lige skal skubbe 1 pct., altså 1 kr. for hver hundredkroneseddel, indtil vi når frem til 2009. Og derfor synes jeg ikke, det er rimeligt at tegne et billede af, at regeringen ikke er optaget af at få skabt ro og sikkerhed med hensyn til de problemer, vi har set. Selvfølgelig er vi det. Jeg tror også, at vælgerne udmærket er klar over, at hvis der er nogen, der har været garant for en konsekvent retspolitik, så er det den her borgerlige regering – og det ændrer den her finanslov ikke et komma ved.

Kl. 09:30

Formanden:

Så er det hr. Morten Helveg Petersen.

Kl. 09:30

Morten Helveg Petersen (RV):

Ja tak. Jeg skal også takke for ordførertalen og den historiske gennemgang af forskellige årtiers økonomiske politik. Jeg hæftede mig særlig ved gennemgangen af Schlüterregeringens genopretningspolitik i 1980'erne med støtte fra bl.a. De Radikale. Men er forskellen ikke, at man dengang havde en regering, der turde prioritere? Det, der sker nu, er, at regeringen anno 2008 fremlægger en finanslov med en grønthøster, der bare kører hen over alle ministerområder uden at forholde sig til en egentlig prioritering?

Det, der sker nu, er, at regeringen lover en højere børnecheck, hvor man i stedet kunne prioritere og bruge pengene på virkelig udsatte børn. Man har en generel ventetidsgaranti i sundhedsvæsenet, hvor man i stedet burde prioritere de kritisk syge patienter først.

Så jeg synes, det er interessant at høre om 1980'erne og de store bedrifter i 1980'erne, hvad jeg kvitterer for, og hvad jeg synes er helt rigtigt, men forskellen er vel, at man dengang havde en regering, der turde prioritere. Det har man vel ikke i dag.

Kl. 09:31

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 09:31

Peter Christensen (V):

Finansloven er jo i høj grad et resultat af politisk prioritering, og jeg synes, det er vigtigt lige at holde fast i, at ja, vi løfter foden en lille smule fra speederen sammenlignet med den finanslov, der var lagt frem før valget, men at det jo ikke ændrer ved, at der er nye initiativer for over 10 mia. kr. i den her finanslov. Derfor er det jo ikke en grønthøster, der kører hen over ministerområ-

der, eller en finanslov, der bliver barberet ned. Der er nye initiativer for 10 mia. kr., og så siger vi – netop for at det skal være en overkommelig udfordring for alle ministerier – at så er det dem alle sammen, der lige flytter 1 pct. fra 2008-09.

Det er klart, at man godt kunne have undtaget nogle, men så ville opgaven jo bare blive det større for andre ministerier, og derfor har regeringen valgt at sige, at alle sammen på hvert område løfter den her udfordring, for når man løfter i flok, er opgaven ikke større, end at det kan lade sig gøre. Men det ændrer jo ikke ved, at finansloven da er et resultat af politiske prioriteringer, og når vi ønsker at forhøje børnechecken, er det jo et resultat af, at det var et løfte, vi gik til valg på, og så gør vi det også.

Kl. 09:32

Formanden:

Hr. Morten Helveg Petersen.

Kl. 09:32

Morten Helveg Petersen (RV):

Ville det ikke være mere reelt, i stedet for at strø penge ud over den brede middelklasse, at bruge pengene på dem, der virkelig er udsatte, udsatte børn, børn af misbrugsforældre og lignende? Ville det ikke være mere reelt at prioritere dem, der virkelig er kritisk syge først, i stedet for at have en generel ventetidsgaranti i sundhedssektoren? Ville det ikke være mere reelt at sige, at så prioriterer man eksempelvis at udskyde skattelettelser og en kvalitetspulje, fordi man er bekymret for de generelle økonomiske konjunkturer? Det ville da være en reel prioritering, der ville vise noget politisk mod.

Må jeg minde hr. Peter Christensen om, at den selv samme Schlüterregering, som hr. Peter Christensen står og skamroser, faktisk havde modet til at gå ind og forholde sig til en dyrtidsregulering i en overenskomst, selv om der stod 250.000 mennesker ude på Slotspladsen. Det er ikke nødvendigvis en anbefaling til den siddende regering at gentage det, men ikke desto mindre var det reelt mod til prioritering, som var en prioritering og ikke bare en bevidstløs grønthøster, hvor man kører hen over samtlige ministerier, som om alt er lige fedt.

Kl. 09:33

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 09:33

Peter Christensen (V):

Jeg tror også, det er vigtigt at påpege, at netop den her finanslov tager hånd om hele sundhedsområdet, der får tilført 2,6 mia. kr. mere i 2008

end i 2007, hvoraf hoveddelen er til mere aktivitet på sygehusene. Derudover er der hele socialområdet, hvor der også i forbindelse med satspuljen bliver brugt 150 mio. kr. mere til at bryde den negative sociale arv. Vi har afsat 270 mio. kr. til udsatte grupper, og der er blevet lanceret en handlingsplan for ufrivilligt hjemløse. Så jeg synes egentlig, at det er afgørende også at være klar over, at der på de områder bliver taget store og vigtige skridt og initiativer.

Så blev det med skattelettelse nævnt. Jeg tror, det er meget afgørende, når vi diskuterer den konjunktursituation, vi er i nu, at vi netop har for øje, at de elementer, som kan være med til at øge arbejdsudbuddet, alle sammen er en del af løsningen på de udfordringer, vi står over for. Derfor er skattelettelse ikke en del af problemet, men en del af løsningen.

Kl. 09:35

Formanden:

Så er det hr. Frank Aaen.

Kl. 09:35

Frank Aaen (EL):

De senere dage har vi set en voldsom uro med bål og brand i vores byer, og det er selvfølgelig fuldstændig uacceptabelt, at der sker det, vi har set.

Begivenhederne har jo afsløret, at regeringens politik er slået fuldstændig fejl, at der er nogle enorme problemer med unge, som føler sig mishandlet og sat udenfor, og at der er store kløfter i vores samfund.

Begivenhederne har jo afsløret, at regeringens politik er slået fuldstændig fejl, at der er nogle enorme problemer med unge, som føler sig mishandlet og sat udenfor, og at der er store kløfter i vores samfund. Har regeringen med nogle ændringsforslag til finansloven tænkt sig at gøre noget ved det og sige til beboerne i de byområder, der er blevet berørt – de beboere, som har ydet en enorm indsats for at stoppe det her og komme i gang med en udvikling – at det honoreres med nogle penge? Har regeringen tænkt sig at sige til dem: Her er penge til bysocial udvikling, her er penge til bedre fritidstilbud, her er penge til at renovere jeres bydel, så vi får en højere standard? Har regeringen tænkt sig i det hele taget at hjælpe dem på vej, der er i gang med at vende udviklingen, og sørge for, at der er flere penge til de uddannelser, hvor der er enorme frafaldsprocenter? Eller vil regeringen bare sidde og vente på, at der igen kommer uro i vores byer?

Kl. 09:36

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 09:36

Peter Christensen (V):

Nej, vi har sådan set ikke tænkt os at sidde og vente på, at der kommer mere uro, og det håber jeg sandelig heller ikke at der gør. Man kan starte med her på Christiansborg at være enige om at føre en konsekvent linje.

Derudover er løsningen jo ikke at begynde at belønne økonomisk, at der har været uro, så det er ikke med i finansloven. Nu er den sådan set også udarbejdet, før uroen kom, så det ville sådan rent teknisk have været svært. Men det er sådan set heller ikke nødvendigt, for det her er ikke relateret til et finanspolitisk spørgsmål.

Det er jo typisk for Enhedslisten at dreje debatten fra det område over på, at det er alle andres skyld, og nu er det så pludselig finansloven, der har et medansvar for, at unge brænder biler af i gaderne. Jeg synes, det er en forkert linje at lægge over for de unge at bekræfte dem i, at det ikke er deres skyld. De har et ansvar for, hvordan de agerer i samfundet, og de bør også tage sig sammen og benytte sig af de mange muligheder, vores samfund giver dem.

Kl. 09:37

Formanden:

Hr. Frank Aaen.

Kl. 09:37

Frank Aaen (EL):

Det er uacceptabelt at brænde biler af, men det er også uacceptabelt at lukke øjnene for, at der er nogle reelle problemer i samfundet, som skal løses: Der er nogle unge, der bliver smidt ud af uddannelsessystemet, fordi uddannelsessystemet ikke fungerer godt nok; der er nogle byområder, som har brug for et løft, brug for nogle penge til at lave en bysocial indsats; der er nogle diskriminerende regler i vores sociallovgivning, f.eks. kontanthjælpsloftet og starthjælpen, som virker klart diskriminerende over for nogle mennesker. Hvis man ikke har øje for, at det er, fordi nogle mennesker føler sig mishandlet, og at der er brug for en indsats for at komme dem i møde, ikke ved at sige, at det er fint, at de unge brænder biler af, men ved at sige, at der her er nogle ting, som vi gerne vil løse sammen med dem – få skabt en dialog i stedet for bare at snakke om strengere straffe og fodlænker. Den slags ting skal der afsættes penge til.

Det vil også være et vigtigt signal, at regeringen siger: Nu gør vi noget ved de her problemer, og vi afsætter nogle penge. Det er korrekt, at finansloven blev lavet, før det her skete, men det

er jo i dag, vi diskuterer, om der skal ske nogle ændringer i det forslag, der er fremlagt.

Kl. 09:38

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 09:38

Peter Christensen (V):

Jeg synes jo, at det er helt vildt, at vi har en situation, hvor utilpassede unge render og brænder biler af, og så er grunden til det, at vi har et kontanthjælpsloft. Det er jo netop sådan et udsagn, der fjerner fokus fra, hvem der egentlig har ansvaret: Det er de unge selv og deres forældre.

Det, at vi lavede et kontanthjælpsloft, betyder, at man i det første job, man tager, skal tjene 22.000 kr., mens man, før vi indførte det, hvis man havde været ledig, skulle tjene over 26.000 kr. om måneden, før det overhovedet kunne betale sig at gå fra ledighed til beskæftigelse. Det er rent faktisk stadig væk en ret høj løn, der skal til, før man i dag har en økonomisk gevinst ved at gå fra ledighed til beskæftigelse. At stå og høre på, at fordi vi indførte det loft, er vi skyld i, at der er bål i gaderne, det er jo helt vildt.

Kl. 09:39

Formanden:

Det er fru Christine Antorini.

Kl. 09:39

Christine Antorini (S):

Jeg kan godt forstå, at undervisningsministeren har valgt at være til stede ved denne finanslovdebat, for hvis der er en, der virkelig skal holde for med hensyn til regeringens nedskæringer, så er det undervisningsministeren, for her gælder det jo ikke alene den ene procents besparelse, som stort set rammer hele uddannelsesområdet, det gælder også den ekstraordinære nedskæring, som regeringen har valgt at lægge på alle de korte og mellemlange videregående uddannelser, dvs. uddannelserne til lærer, sygeplejerske, pædagog, ingeniør osv., for de nøjes nemlig ikke med 1 pct.s besparelse, de skal spare 6 pct. ifølge regeringens finanslovsforslag.

Nu har vi haft fornøjelsen af at have undervisningsministeren i samråd. Kært barn har mange navne, men vi har prøvet at notere, hvordan denne nedskæring er blevet omtalt. Den er blevet omtalt som en opsparring, en omlægning, en udskydelse, og ordføreren har selv yderligere suppleret med at skubbe en besparelse og at flytte en besparelse.

Mit spørgsmål til finansordføreren fra Venstre er: Betyder det, at finansordføreren dermed kan

give den garanti, at udskydelsen, opsparringen, omlægningen, flytningen vil blive udbetalt fra 2009, fordi pengene igen kommer til uddannelsessektoren i 2009?

Kl. 09:40

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 09:41

Peter Christensen (V):

Jamen altså, nu kan man jo bruge de ord, man vil, og det kan jeg også høre bliver gjort, men det ændrer jo ikke ved, at der ikke er tale om en besparelse. Der er tale om, at vi flytter pengene frem til 2009, og vores hensigt er jo, som den er beskrevet og udtalt, at pengene skal bruges i 2009, sådan at man i 2009 ikke har 100 kr., men 101 kr., fordi vi netop flytter den ene krone for hver hundredkroneseddel fra 2008 til 2009. Det er helt klart vores intention.

Kl. 09:41

Formanden:

Fru Christine Antorini.

Kl. 09:41

Christine Antorini (S):

Det synes jeg var meget klar tale fra ordføreren. Det, jeg her hørte ordføreren fra Venstre sige, var, at man var parat til at give en garanti for, at denne opsparring, omlægning, udskydelse, flytning rent faktisk vil blive udbetalt i 2009. Nu undrer det mig bare, at det, der står i finanslovsforslaget, er, at man vil tage hensyn til, hvordan konjunkturerne udvikler sig.

Men jeg vil tage det her som en garanti for, at pengene rent faktisk kommer til uddannelsessektoren, og det tror jeg er et meget vigtigt signal at sende, så folk i sektoren ved, hvad de har at planlægge efter. Jeg har så et andet spørgsmål til ordføreren: Hvordan kan det være, at man så med den ekstraordinære 6-pct.s-besparelse, der skal ramme de korte og mellemlange videregående uddannelser, lige præcis har valgt, at det f.eks. med hensyn til erhvervsakademierne, som vi har lavet et bredt forlig om her i Folketinget, og som indeholder en række af de tekniske og merkantile uddannelser, som det også ligger regeringen meget på sinde at udvikle, ikke engang drejer sig om en udskydelse af pengene, men at de rent faktisk skal spare 46 mio. kr.? Er det det signal, som regeringen ønsker at sende til de meget, meget vigtige fremtidsrettede uddannelser?

Kl. 09:42

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 09:42

Kl. 09:44

Peter Christensen (V):

Lad mig først lige tage hele uddannelsesområdet: Regeringen har nogle meget, meget ambitiøse mål netop for uddannelse, derfor bliver der jo også samlet set hvert eneste år tilført flere penge til uddannelsesområdet, og det sker rent faktisk også i år.

Når der så bliver henvist til teksten i finanslovsforslaget om at tage hensyn til konjunkturerne, så kunne man også oversætte det til, at vi også i 2009 vil lave en ansvarlig finanslov. Ja, selvfølgelig vil vi det. Jeg håber da sådan set også, at Socialdemokraterne vil mene, at vi hvert år skal tage hensyn til den konjunkturmæssige situation, vi står i. Alt andet mener jeg vil være helt vildt.

Men det ændrer ikke ved, hvad den politiske intention med den ene procent, som vi beder ministerierne om at flytte frem til 2009, er. Det er jo netop lige at løfte foden lidt fra speederen med henblik på, at vi så kan bruge det beløb ekstra i 2009. Det er den politiske intention, nemlig netop at forholde sig til den konjunkturmæssige situation, vi står i, og det burde Socialdemokratiet sådan set bakke op om.

Kl. 09:43

Formanden:

Ja, så er det fru Nanna Westerby.

Kl. 09:43

Nanna Westerby (SF):

På Venstres hjemmeside står der om uddannelse, at man som det første ikke skærer ned på uddannelse – den sætning kan man jo undre sig lidt over – men som det andet også, at uddannelse er nøglen til at sikre alle lige muligheder i livet, og at Venstre derfor prioriterer uddannelse meget højt. Det undrer mig, hvordan de her nedskæringer kan være at prioritere uddannelser meget højt, når gymnasier og tekniske skoler får endnu flere lærerfri timer, får endnu flere elever i klasserne, fordi de skal spare 1 pct. af deres budgetter – uanset om man kalder det en opsparring, er det jo sådan set penge, der skal findes på nogle meget små budgetter i år – når lærer- og pædagoguddannelserne får inddraget de puljer, der giver bare et minimum af økonomisk råderum til kvalitet og udvikling på grunduddannelserne. Hvordan kan det kaldes at prioritere uddannelse, når vi ved, at vi kommer til at mangle veluddannet arbejdskraft i fremtiden, og når vi ved, at der er et tårnhøjt frafald på uddannelserne? Er det her så ikke en kortsigtet løsning?

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 09:44

Peter Christensen (V):

Nej, og det langsigtede er jo netop, at vi skal have alle igennem en ungdomsuddannelse, og det er sådan set den politik, som regeringen stadig forfølger. Jeg synes også, det er værd at bemærke, at hvis man tager ungdomsuddannelserne, så er der 473 mio. kr. mere i 2008, end der var i 2007. Og uanset hvor mange gange oppositionen gentager det her i salen, så synes jeg dog, det er værd at minde folk om proportionerne i det her. 1 pct. er jo 1 pct., og derfor er det jo, uanset om det er undervisningsområdet eller det er forsvarsområdet, det drejer sig om, en overkommelig opgave at skulle skyde bl.a. nogle investeringer til 2009. Og derfor er det ikke på nogen måde at bryde med den ambition, vi i øvrigt deler med de fleste af Folketingets partier om at få alle igennem uddannelsessystemet.

Kl. 09:45

Formanden:

Fru Nanna Westerby.

Kl. 09:45

Nanna Westerby (SF):

Så det er ikke så vigtigt, om der kommer 1 pct. flere elever i klasserne, eller om der kommer 1 pct. flere lærerfri timer? Det synes jeg da er meget spændende.

Jeg vil gerne høre to ting: Er det sådan, at ordføreren tror, at der ligger nogle investeringer derude, som bare kan skydes? Hvad så med de uddannelsesinstitutioner, som faktisk ikke har investeringer på tegnebrættet, fordi de bare koncentrerer sig om at holde driften kørende? Jeg kan godt love, at det er der nogen der gør.

Så vil jeg gerne høre, om ordføreren vil give en garanti for, at de her penge føres tilbage, for jeg er ikke helt sikker på, at det svar, som Socialdemokraterne fik før, er garanti nok. Jeg vil gerne høre, om ordføreren vil give en garanti for, at de her penge bliver ført tilbage til uddannelsessystemet, og jeg vil også spørge, om det kommer til at ske til næste år, for jeg tror, der er rigtig mange institutioner, der gerne vil vide, om de her besparelser skal indregnes som midlertidige eller som permanente forringelser.

Kl. 09:46

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 09:46

Peter Christensen (V):

Jamen det er netop ikke besparelser. Det er en opsparring, med henblik på at de penge skal bruges i 2009, og det er jo det, der er det helt afgørende. Så bliver jeg spurgt, om jeg kan komme med et helt konkret forslag til, hvordan det bliver udmøntet på den enkelte institution. Jeg tror rent faktisk, at institutionerne gerne vil have sig frabedt, at jeg begynder at fortælle dem helt nøjagtigt, hvordan de skal gøre. Den frihed overlader jeg trygt til de enkelte ressortområder og også til de enkelte institutioner, for jeg har tiltro til – og det er også den melding, der er kommet fra regeringen og fra de enkelte ministre – at man selvfølgelig vil gøre det på den mest forstandige måde, på den måde, der giver den mindste påvirkning, for der er jo ingen grund til at tale forbi hinanden. Jeg håber da selvfølgelig, at alle de penge, vi taler om, som vi flytter, er nogle, man vil have noget godt ud af, at det ikke er penge, der ellers ville have været spildte. Det forventer jeg sådan set ikke, og jeg ville være ret rystet, hvis det var tilfældet. Så derfor er det, vi taler om, at det gode ikke kommer nu, men om 9 måneder, og det er stadig væk en overkommelig udfordring, som så betyder, at vi forhåbentlig kan undgå at få sat en negativ økonomisk spiral i gang.

Kl. 09:47

Formanden:

Det er hr. Morten Østergaard.

Kl. 09:47

Morten Østergaard (RV):

Der må jeg sige, at jeg tror, at institutionerne synes, det er en rørende omsorg, at de selv får frihed til at løse prioriteringsopgaven. Jeg synes faktisk, at det er heroisk af Venstre, at man der siger: Det, vi ikke kan klare, nemlig at prioritere statens udgifter, overlader vi til institutionerne; vi har simpelt hen ikke modet til at gå ind og løse den her opgave.

Jeg synes, at det er fattigt. Når man taler om ansvarlighed, er det så ikke fattigt, at man nu ifølge ens egen retorik udskyder nogle besparelser til næste år og i stedet for erstatter dem med permanente udgiftsforøgende tiltag på finansloven. Altså, ingen prioritering. Det er som at tisse i bukserne; det varmer nu, men så udskyder man bare problemets løsning til næste år.

Derfor må man jo spørge hr. Peter Christensen: Hvad er Venstres vurdering, når man kan konstatere, at der ikke er flertal for at lave den her øvelse med 1 pct. ekstra besparelse et godt

stykke inde i det finansår, vi taler om? Hvad er Venstres bud så? Hvordan vil man så løse problemerne med at få lettet foden fra speederen? Det skylder man et svar på her.

Kl. 09:48

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 09:48

Peter Christensen (V):

Det synes jeg jo vi er kommet ret klart med, og det er det, vi diskuterer. Jeg kan så konstatere, at det ikke er sådan, at oppositionen i Folketinget har hejst flaget og sagt: Det her er den opgave, vi synes allermost om at skulle være med til at løfte. Det er jeg sådan set ikke specielt overrasket over. Det er altid sjovere at dele penge ud, end det er at skulle skubbe nogle af dem fra 2008 til 2009. Sådan er det nu engang, men det ændrer jo ikke ved, at jeg igen tror på, at vi også for budgettet for 2008 får fundet et flertal, og det er sådan set det, vi forhandler efter. Men vores bud på den konjunkturmæssige situation er jo det, vi har lagt frem; hvor vi siger, at det, at vi kollektivt – altså dvs. på alle ministerieområder – lige flytter en krone for hver hundredkroneseddel frem til 2009, er en overkommelig opgave. Det kalder De Radikale så, at det ikke er en prioritering. Jamen det er jo netop en politisk prioritering, at sådan mener vi, at vi kan løse udfordringen, så den ikke bliver smertelig for nogle få, men bliver en overkommelig opgave for alle.

Kl. 09:49

Formanden:

Hr. Morten Østergaard.

Kl. 09:49

Morten Østergaard (RV):

Jamen det, der er problemet, er jo, at regeringens finanslovudspil er en prioriteringsfri zone, hvor man i stedet for har lagt det ud til institutionerne at prioritere, fordi man ikke selv har modet til at sige: Nej, i den her situation har vi ikke behov for eller mulighed for at indfri løftet om en forøgelse af børnechecken. Vi har ikke mulighed for at gå i gang med at lave et serviceløft i forhold til en kvalitetspulje. Det er jo det, der ville være modigt, hvis man gjorde det, men når vi så ikke kan få et klart svar fra hr. Peter Christensen om, hvor det er, Venstre har modet i forhold til at prioritere, når man nu tilsyneladende ikke kan finde flertal for bare at skubbe problemerne foran sig, så må vi spørge:

Hvilken vej kigger man? Kigger man til dem, der siger, at regeringen sådan set ligger i den meget udgifttunge ende og der under ingen om-

stændigheder er mulighed for at have større udgifter end det, regeringen lægger op til, eller kigger man til Dansk Folkeparti, som siger: Det er alt for lidt? Altså, trækker Venstre her i dag en streg i sandet og siger: Der bliver ikke flere udgifter end det, regeringen har lagt op til? Nichts weiter. Altså, trækker man stregen i sandet i dag, eller er det her et åbent spil, hvor vi kan risikere, at foden overhovedet ikke bliver lettet fra speederen, fordi Venstre ikke er villig til at prioritere?

Kl. 09:51

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 09:51

Peter Christensen (V):

Jeg synes jo, det er dejligt, at De Radikale virkelig er klar til at forhandle. Det glæder vi os til. Vi har jo lagt vores bud frem på noget, som vi mener er ansvarligt, og som vi mener er rigtigt, og det er jo netop, at vi godt nok har en vækst i vores offentlige økonomi, men at den er lidt mindre end det, vi havde før valget. Altså, vi lægger op til en vækst på de 0,2 pct. Det synes vi er et ansvarligt niveau. Vi har så også givet vores bud på, vores prioriteringer af, hvordan vi nemmest og bedst – synes vi – kan nå til det resultat, samtidig med at vi netop får lavet en lang række gode initiativer på sundhedsområdet, på velfærdsområdet i det hele taget, og det er det, vi går til forhandlinger med.

Kl. 09:52

Formanden:

Det er fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 09:52

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Ghettodannelse og etniske parallelsamfund splitter det danske samfund ad. Det ser vi i høj grad i de her uger. Alligevel står ordføreren fra Venstre og afskriver sig ethvert ansvar for, at den her regering har været med til at styrke den udvikling, vi ser på det her område.

Et flertal i regeringen har jo sammen med Dansk Folkeparti selv været med til at vedtage, at kvarterløftprojekter skal ende ud med, at der ikke bliver igangsat flere kvarterløftprojekter. Regeringen har selv været med til at vedtage, at Landsbyggefondens midler, lejernes penge, som optjenes, mens man bor til leje, skal bruges på nybyggeri og plejehjemsboliger i stedet for at blive brugt til at etablere sociale aktiviteter, til huslejenedsættelser i udsatte boligområder og til renovering.

Nu er det jo sådan, at der er kloge hoveder, der har beregnet, at de næste 20 år er der brug for renovering af de almene boliger for omkring 163 mia. kr., hvis vi skal undgå flere boligområder med socialt udsatte og etniske ghettos.

Hvad vil regeringen gøre, og hvornår vil man rent faktisk give Landsbyggefonden mulighed for at gå i gang med det her arbejde?

Kl. 09:53

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 09:53

Peter Christensen (V):

Jamen jeg er sådan set glad for, at de ting, som Socialdemokratiet nævner her, er der netop mulighed for at gå i gang med, også med Landsbyggefondens midler. Det gælder nedsættelse af husleje i de udsatte områder – det har vi gjort – og der er også penge til renovering. Så er det rigtigt nok, at sektoren selv har været rundt for at se, hvor mange penge man kunne bruge, hvis man havde frit slag. Det er så det her gastronomisk høje tal, der er kommet frem – astronomisk, det andet havde også været dejligt – men der er måske stadig væk mulighed for, at vi netop kan få boligstandarden op inden for en realistisk ramme, og det er jo det, der er penge til.

Kl. 09:54

Formanden:

Det er fru Sophie Hæstorp Andersen.

Kl. 09:54

Sophie Hæstorp Andersen (S):

Nu er det jo trist, at Venstres ordfører ikke også er medlem af Folketingets Boligudvalg. Vi var netop i går ude at se på nogle af boligerne i nogle af de udsatte boligområder. Tag Mjølnerparken, hvor beboerne ikke har fået udskiftet køkkener, siden de flyttede ind i 1987, og hvor der er en markant nedslidning af området. Man har søgt penge i Landsbyggefonden, men har fået at vide, at man ikke kan få så mange, som man ønsker, fordi der ikke er nok afsatte midler til det her område. Tag Vejleåparken, hvor vi også var ude i går, og hvor de ændringer, der nu sker, koster over 1 mia. kr.

Alligevel har den her regering sammen med Dansk Folkeparti besluttet, at der årligt kun kan bruges omkring 2,4 mia. kr. på renoveringer i den almene sektor. Der er markante problemer i store områder, hvor der er almene boliger. Det er ikke, fordi jeg synes, det er forfærdeligt at bo i det almene boligbyggeri, tværtimod, jeg bor selv til leje, men det, som er problemet her, er, at hvis man lader stå til nu og ikke tager ansvar, vil pro-

blemerne blive markant større i Albertslund, Brøndby, Århusområdet, Odenseområdet og mange flere steder. Hvad vil regeringen gøre ved det?

Kl. 09:57

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 09:55

Peter Christensen (V):

Jamen det, som er virkeligheden, er, at der på grund af de lån, som er ved at udløbe, vil blive flere og flere penge i Landsbyggefonden til renoveringsopgaver. Derfor mener jeg sådan set ikke, at problemet er så stort, som fru Sophie Hæstorp Andersen beretter om, og der vil faktisk være råd til at få renoveret.

Kl. 09:55

Det, jeg synes er afgørende lige at få slået fast, er, at det jo er helt vildt, at det så pludselig er regeringens skyld, at der bliver brændt biler af, fordi man ikke har fået nyt køkken i en almen bolig. Jeg synes, man gør de unge en bjørnetjeneste ved her fra Folketingets talerstol at sige: Det er sådan set synd for jer, at I kom til at brænde de biler af, for I har ikke fået nyt køkken i jeres almene bolig.

Vi må ikke flytte fokus fra, hvem det er, der har ansvaret i den her sag. Det er børnene, og det er deres forældre. Og det burde Socialdemokratiet også være med til ikke at skabe forvirring om.

Kl. 09:56

Formanden:

Det er fru Pernille Vigsø Bagge.

Kl. 09:56

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Jeg vil ikke sige så meget om, hvad der står på Venstres hjemmeside om uddannelse, for jeg synes, der er et eneste ord, der dækker ganske godt, og det er ordflom. Vi har hørt så meget om, hvad den her regering vil gøre med hensyn til uddannelse i verdensklasse til alle, og jeg skal komme efter dig. Jeg kan godt forstå, at ordføreren i sin tale ikke talte ret meget om uddannelse, når det nu er en realitet, at uddannelses- og forskningsområdet skal spare over 400 mio. kr.

Men ordføreren talte om luksusproblemer, og jeg vil gerne spørge ordføreren: Er det udtryk for luksusproblemer, når de danske uddannelsesinstitutioner oplever at skulle gennemføre flere lærertimer, ikke at kunne oprette valghold, at skulle nedlægge kurser osv., fordi regeringen vil spare over 400 mio. kr. på området? Er det luksusproblemer for uddannelsesinstitutionerne?

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 09:57

Peter Christensen (V):

Nu skal man ikke forvrænge det, jeg sagde i min tale, for det var, at der på grund af den meget, meget lave ledighed og enormt høje beskæftigelse er nogle udfordringer for vores økonomi og for vores samfund. Det var det, jeg kaldte et luksusproblem, og ikke, at det ikke er en udfordring for institutionerne at skubbe 1 pct. af deres bevilling fra 2008 til 2009. Jamen selvfølgelig er der da en udfordring i det. Men jeg mener bare, at det er en overkommelig udfordring. Det er derfor, jeg appellerer til, at man lige har proportionerne med i den her debat.

Men det, der er luksusproblemet, er, at vi har et enormt behov for at øge vores arbejdsstyrke. Det skal vi da sådan set være glade for. Det problem havde vi jo ikke, hvis det var sådan, at vi havde en ledighed på 8-10 pct., så var det ikke et problem. Det kalder jeg da en positiv udfordring, men ikke desto mindre er det meget væsentligt, at vi får det løst, for ellers er det, at vi kan få sat en negativ spiral i gang, som betyder, at i sidste ende vil ledigheden stige igen. Det er der, jeg ikke forstår hvorfor oppositionen ikke bakker regeringen mere op, for hvem er det, der kommer til at betale prisen i sidste ende? Det er de udsatte grupper; det er dem, der er kommet sidst ind på arbejdsmarkedet, og vi kan frygte, at det er dem, der ryger først.

Kl. 09:58

Formanden:

Fru Pernille Vigsø Bagge.

Kl. 09:58

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Altså, hvis det er ordføreren holdning, at det her med arbejdskraften er en vigtig udfordring, så forstår jeg da slet ikke, at man ikke er interesseret i at have veluddannet arbejdskraft. Det er jo det, der er den store pointe, nemlig at vi har et kæmpe problem med, at uddannelsesinstitutionerne skal spare så enormt mange penge. Det er faktisk sådan, at de skal spare de her penge resten af indeværende år, så de har et halvt år til at finde besparelser på over 400 mio. kr. Det er jo en lidt andet sammenhæng end den, ordføreren prøver at skitsere.

Jeg synes, vi nu skal have et helt klart svar fra ordføreren på: Er det en garanti, at de her penge tilbageføres i næste finansår? Der står højt og tydeligt i budgetoversigten til finansloven, at de

her penge er konjunkturafhængige, men jeg har også hørt ordføreren gøre rede for, at det faktisk er meningen, at pengene skal tilbageføres. Derfor vil jeg gerne have at vide helt klart fra ordføreren: Er det en garanti, vi her i dag får for, at de her penge tilbageføres?

Kl. 10:00

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:00

Peter Christensen (V):

Hvis meningen havde været, at man ville tage pengene fra de respektive områder, ville det jo have været en besparelse. Det er netop en opsparing, og det er jo, fordi pengene skal bruges inden for områderne igen allerede i 2009. Jeg forstår udmærket, og det er jo også en oppositions rolle, at man er bekymret, og helst for alting, men det ændrer ikke ved, at hele uddannelsesområdet er et område, hvor der bliver tilført flere midler, og hvor den ene procent, man skubber fra 2008 til 2009, kommer til udmøntning i 2009. Det er vores intention.

Kl. 10:00

Formanden:

Så er det hr. Jens Peter Vernersen.

Kl. 10:00

Jens Peter Vernersen (S):

Venstres ordfører sagde, at der var taget gode initiativer på sundhedsområdet. Jeg kunne næsten ønske, at Venstres ordfører havde været med i går i Sundhedsudvalget, hvor vi havde sundhedsministeren i samråd og spurgte ind til, hvorfor der netop overhovedet ikke var afsat økonomiske midler til at hjælpe 15.000 – jeg siger 15.000! – hjertepatienter, der i øjeblikket står på en venteliste med risiko for at dø undervejs. Der var ikke noget tilbud til disse 15.000 mennesker. Det er dybt kritisabelt. Det er blevet kritiseret af Hjerteforeningen, og det er blevet kritiseret af Socialdemokraterne, at man læner sig tilbage og siger: Det kan vi se på i 2009.

Det her er så dybt alvorligt, at man omgående bør gribe ind. Vi ved, at det koster noget at få hjulpet disse mennesker, der bare venter og venter uden udsigt til hjælp, fordi regeringen og fordi Venstre i det her finanslovsforslag ikke har afsat fem flade øre til at hjælpe den gruppe mennesker.

Kl. 10:01

Formanden:

Så er det ordføreren.

Kl. 10:01

Peter Christensen (V):

Sundhedssektoren er et område med et stort behov for midler, og det vil der også være i mange, mange år fremover. Jeg ved godt, at det jo er hr. Jens Peter Vernersens facon, at det altid drejer sig om liv og død, og at regeringen altid mest er skyld i død, når man lytter til indlæggene.

Men fakta er jo bare, at vi har tilført sektoren 18 mia. kr. mere siden 2001. Alene i det her finanslovsforslag bruger vi i 2008 2,6 mia. kr. mere end i 2007. Det er til meraktivitet på sygehusene, det er til psykiatri, det er til sygesikringsmedicin, det er til genoptræning, og det er til den øvrige sygesikring. Selvfølgelig skal hr. Vernersen tegne det her meget, meget dystre billede af, at vi ikke vil hjertepatienterne det godt, men det er jo ikke sandt.

Det ændrer jo ikke ved, at udfordringerne lige præcis på sundhedsområdet altid vil være meget store, og vi vil også diskutere sundhed i 2009 og 2010 og 2011 og 2012, fordi vi ved, at det er et af de områder, hvor behovet bliver ved med at være stigende. Men det er der også råd til, hvis vi ellers følger en god økonomisk ansvarlig linje på de andre områder.

Kl. 10:02

Formanden:

Så er det hr. Jens Peter Vernersen.

Kl. 10:02

Jens Peter Vernersen (S):

Jeg kan forstå, at Venstres ordfører, hr. Peter Christensen, faktisk ikke tilkendegiver, at der er brug for hjælp her i 2008 på det område, som er så væsentligt. Den vækst, som hr. Peter Christensen nævner der har været på sundhedsområdet, er faktisk mindre end den, man har set under den tidligere regering. Det er jo virkeligheden. Der er jo ikke nogen stigende vækst i forhold til den udvikling, der i øvrigt er i samfundet. Det er derfor, at man virkelig er nødlidende på området. Og lad mig så bare sige, at en meget, meget stor del af de penge, man har fået på sundhedsområdet, har man fået ved at lave interne besparelser. Det vil sige, at man selv skal tjene pengene, og derfor ser vi disse katastrofer.

Men det spørgsmål, jeg rejser, om, at der er 15.000 hjertepatienter, der i dag står på en venteliste uden noget som helst løfte fra regeringen om hjælp, blev fuldstændig afklaret i går på Sundhedsudvalgets møde med sundhedsministeren, hvor sundhedsministeren sagde: Vi har ingen planer om at løse det her problem i 2008; vi kan prøve at se på det i 2009.

Jeg synes, det er skammeligt, at man ikke vil tage helt anderledes fat. Jeg kan godt forstå, at hr. Peter Christensen ser ked ud af det, når han står deroppe på talerstolen, for det er mennesker, det her drejer sig om.

Kl. 10:04

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:04

Peter Christensen (V):

Nu er jeg aldrig ked af det i politisk sammenhæng, og det, der bare gør mig en lille smule bekymret, er, at hr. Jens Peter Vernersen bevidstløst bliver ved med at sige, at der ikke er blevet tilført midler til området. Vi ved, at der er blevet ansat omkring 1.300 flere sygeplejersker og 1.200 flere læger, og det får mig til at tænke: Gad vide, hvad vi så betaler deres løn med?

Der er blevet tilført flere midler til sundhedsområdet, og det er der også behov for i årene fremover. Det er jo klart, at det for regeringen altid har været centralt, at vi får nedbragt ventelisterne, især på områder, hvor det er meget vigtigt, og hvor det kan være livsvigtigt, at man får en hurtig behandling. Selvfølgelig er det et politisk mål for Venstre, at vi får sådan nogle ventelister nedbragt.

Kl. 10:05

Formanden:

Den sidste til at komme med korte bemærkninger er hr. Anders Samuelsen.

Kl. 10:05

Anders Samuelsen (NY):

Fra Ny Alliances side vil vi gerne kvittere for, at regeringen i hvert fald gør sig nogle bestræbelser på at holde samfundsøkonomien på rette spor, og vi har også erklæret os åbne over for at se på de muligheder, vi har for at holde styr på samfundsøkonomien, inklusive en opsparingsordning, som der er lagt op til. Men én ting er at holde styr på samfundsøkonomien og sørge for at have det rette tryk på bremsen, man skal også sørge for, at man kommer fremad, og holde fast i rattet.

I den sammenhæng tror vi i Ny Alliance, at det er vigtigt med nogle erhvervsinitiativer, f.eks. inden for iværksætterområdet. Vi har foreslået, at man kigger på, hvordan vi kan få etableret nogle stifteraktier og aktieoptioner for iværksættere, og på, hvordan vi kan få det gjort lettere at få lavet generationsskifte. Det kunne jeg godt tænke mig at høre ordførerens synspunkter om: Er det noget, som regeringen vil være åben for i

de forhandlinger, som intensiveres nu i de næste par dage?

Kl. 10:06

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:06

Peter Christensen (V):

Jeg synes da netop, at det er en god dagsorden at forhandle på, altså hvordan vi kan finde frem til initiativer, der sådan løser nogle strukturelle problemer, og som netop sætter noget beskæftigelse i gang. Det er vi da altid meget åbne over for. Og uden at jeg vil gå ind i sådan en detailforhandling om de spørgsmål, som hr. Anders Samuelsen rejser, fordi der selvfølgelig også er økonomi forbundet med nogle af de her forslag, så vil jeg sige, at på det principielle plan har vi jo ingen problemer med netop at lægge stemmer til initiativer, der får flere iværksættere i gang. For det er jo netop det, der også er en særlig styrke ved det danske arbejdsmarked, nemlig at det er enormt fleksibelt, og at vi som nation er gode til at sætte mange nye job i verden.

Kl. 10:06

Formanden:

Hr. Anders Samuelsen.

Kl. 10:07

Anders Samuelsen (NY):

Jeg takker meget for den positive tilkendegivelse, og så må vi selvfølgelig i fællesskab se, hvordan vi kan etablere økonomien omkring det.

Én ting er altså, hvordan vi får startet nye virksomheder – det er det med stifteraktier og aktieoptioner – en anden ting er, hvordan man sørger for, at virksomhederne kommer videre i forbindelse med generationsskifte. Men de her virksomheder skal også have en ordentlig fødekæde i form af uddannede unge, og derfor ligger det Ny Alliance meget på sinde at arbejde for en ligestilling af gymnasieuddannelserne, sådan at vi kan mindske frafaldet og sikre, at endnu flere får en ungdomsuddannelse. Det er et spørgsmål, som har været på den politiske dagsorden gennem mange år, men hvor det endnu ikke er lykkedes at få den ligestilling, som der bør være, og som kan sikre, at der kommer forhold ude på de gymnasiale uddannelser, der gør, at vi får endnu flere igennem ungdomsuddannelserne.

Hvordan ser ordføreren på det felt – altså at kombinere de tre elementer, sådan at vi virkelig får gjort noget ved at fremme mulighederne for at sikre velstanden, som jo er forudsætningen for velfærden, så vi også kan flytte fra en diskus-

sion om, hvorvidt det er velfærd eller skattelettelser? Er man enig i, at der også skal sættes ind her, sådan at vi kan sikre velstanden, så den kan være forudsætningen for velfærden?

Kl. 10:08

Formanden:
Ordføreren.

Kl. 10:08

Peter Christensen (V):

Det er vi sådan set enige om. Jeg synes også, at det er hele det tankesæt, der jo afspejler sig i globaliseringsaftalen. Når uddannelse er hovedelementet i en globaliseringsaftale, er det jo, fordi det er vores svar på, hvordan vi kan håndtere den øgede konkurrence, vi bliver udsat for fra lavtlønslande som Kina og Indien. Der vil Danmark aldrig kunne være et land, der kan konkurrere med så lave lønninger, og det skal vi heller ikke. Vi skal kunne noget mere.

Det er derfor, at uddannelse er helt centralt, og det er også derfor, at vi har en målsætning om at skulle have alle unge igennem en ungdomsuddannelse. Det har vi allerede nu gennemført og foreslået en lang række helt konkrete værktøjer til hvordan vi når, men igen, hvis der er ideer, som ikke er blevet løftet, og som kan bidrage til at opfylde den her målsætning, så lad os få dem på bordet.

Kl. 10:09

Formanden:

Vi siger tak til hr. Peter Christensen, og så er det hr. Morten Bødskov som ordfører.

Kl. 10:09

(Ordfører)

Morten Bødskov (S):

Venstre, så bliver det til noget – stod der på tusindvis af plakater landet over i valgkampen. Da var der råd til det hele og ingen grund til bekymringer. Efter valget var løfterne glemte. Den smilende statsminister var pillet ned af lygtepælene. Der var alligevel ikke råd til det hele.

Statsministerens nytårstale ændrede alt: Nu skulle de offentligt ansatte udvise mådehold, og kort tid efter fik landets kommuner besked om at spare 1 mia. kr. på den grundlæggende velfærd i 2009, og med genfremsættelsen af finansloven står det klart, at bl.a. ungdomsuddannelser, videregående uddannelser, kultur, politi og forsvar skal spare 1 mia. kr.

Det gode spørgsmål er, hvorfor der alligevel ikke var råd til det hele, og et endnu bedre spørgsmål er, hvorfor regeringen ikke fortalte dette til vælgerne under valgkampen. Svaret er enkelt: Havde regeringen fortalt vælgerne sand-

heden under valgkampen, var den ikke blevet genvælgt. Så enkelt er det.

Årsagen til, at der alligevel ikke er råd til det hele, er lige så enkel. Regeringen har brugt de penge, som skulle løfte vores fælles velfærd, til skattelettelser. Prisen betales nu af vores børn, pensionisterne, politibetjentene og de studerende. Det er dem, der kommer til at mærke milliardbesparelserne i vuggestuen, på plejehjemmet, på erhvervsskolen og på politistationen. Det er ikke holdbart, og en uansvarlig økonomisk politik har sat grundlaget for den stabile fremgang for vores velfærdssamfund over styr.

Velstand, velfærd og samhørighed kommer ikke af ingenting, men af klare politiske valg. Derfor har vi i Socialdemokratiet fire klare prioriteter til forhandlingerne om dette års finanslov:

Der skal investeres mere i vores velfærd. Vi skal have klare velfærdsrettigheder og ikke uforpligtende kvalitetsstandarder, som ingen vil tage ansvaret for bliver til noget.

Fattigdommen skal bekæmpes. Vi har behov for mere samling, mere sammenhængskraft og ikke større splittelse i vores samfund.

Vi skal investere i Danmarks fremtid. Vi skal med andre ord investere i det, vi lever af: uddannelse, forskning og bedre vilkår for nye virksomheder – og så skal vi investere i det, vi lever for: kulturen, naturen og vores ansvar uden for det her lands grænser.

Miljøet skal beskyttes. Alle taler om miljø og klima, men regeringen gør intet, og alt imens går det den gale vej med vores indsats for et bedre miljø.

Vores velfærdssamfund står med andre ord ved en korsvej, og uden et sporskifte fastlåser vi en udvikling, som er i direkte modstrid med de grundlæggende værdier bag velfærdssamfundet.

Der var engang, hvor Danmark var kendt som et samfund, der aktivt bekæmpede fattigdom, men på trods af høj beskæftigelse er fattigdommen steget siden 2001. Årsagen er klar, desværre, vi har en regering i det her land, der har valgt fattigdom som svaret til de, der i forvejen har det allerværst i vores samfund. Det er intet mindre end en skandale. Kontanthjælpsloft og den såkaldte starthjælp fastholder tusindvis af danskere i fattigdom. Siden 2001 er antallet af børn, der lever i fattigdom, steget, og flere familier bliver sat på gaden, fordi de ikke længere kan betale deres husleje.

Socialdemokraterne vil afskaffe kontant-hjælpsloftet og starthjælpen. Det øger fattigdommen, og Danmark splittes i en tid, hvor der er behov for det modsatte.

De sidste uger har vi været vidner til omfattende brande og hærværk i mange danske byer. Det er helt uacceptabelt, intet kan begrunde det, og Socialdemokraterne har stor ros til politi og brandvæsen for en meget, meget stor indsats. Men op mod 1.000 brande kommer jo ikke af ingenting, og det er meget tydeligt, at store problemer koncentrerer sig om vores mest nedslidte almene boligområder. Hvis ikke før så bør alle nu jo forstå vigtigheden af, at der sættes massivt ind over for den nedslidning, der sker i vore almene boligområder. Konsekvensen af regeringens massive besparelser på det frivillige arbejde i boligområderne, byfornyelsen og manglende aktiviteter i boligområderne er utryghed og boligområder uden det nødvendige fællesskab som bærende element. Regeringen har simpelt hen ikke taget det her alvorligt nok.

Udviklingen i vores nedslidte boligområder skal vendes. Vi skal have almene boligområder, der sprudler af liv, aktivitet og tryghed – og ikke af utryghed, kriminalitet og nedslidning. Vi opfordrer derfor regeringen til, at man nu tager fat på det her område, ser på det med stor alvor og starter med at lave en langsigtet plan for genopretning af de nedslidte almene boligområder, styrker fokus på integrationen, sikrer en langt mere effektiv kriminalitetsforebyggelse mellem kommuner, politi og sociale myndigheder, sikrer, at politireformen virker, at politiet er til stede i de lokalområder, hvor der er problemer, og ikke mindst dropper de besparelser, politiet er pålagt i 2008.

Kl. 10:14

Udviklingen skal vendes, og det her skal tages meget alvorligt. Vi opfordrer som sagt regeringen til, at man nu samler Folketingets partier og iværksætter en langsigtet plan for genopretning af vores nedslidte almene boligområder.

Grundlaget for en holdbar fremgang for alle skal sikres i de her år. Fundamentet er – set med socialdemokratiske briller – en ansvarlig økonomisk politik og klare prioriteringer, så vi kan sikre, at der fortsat er råd til investeringer i vores fælles velfærd. Derfor er Socialdemokraternes overordnede økonomiske prioriteringer for forhandlingerne om næste års finanslov, at der sikres en så stram finanspolitik, at en vedvarende stigning i vores velstand og beskæftigelse kan fastholdes, at der skabes en langt, langt mere

ambitiøs beskæftigelsespolitik, hvor de, der alt for længe har hængt fast i passivitet og nedslidning nu skal med, og endelig at der i år på finansloven skal foretages de nødvendige prioriteringer i forhold til de største urimeligheder og påtrængende udfordringer, som den her regering har efterladt.

Helt konkret betyder det fra Socialdemokraternes side prioriteringer til fordel for investeringer i bl.a. uddannelse og miljø, et nej til regeringens forslag om tvungne opsparinger, som reelt er besparelser på bl.a. uddannelse, forsvar og politi, samt en genindførelse af Den Særlige Pensionsopsparing på 1 pct.

Socialdemokraternes finanslovudspil er derfor både ansvarligt, stort set finanspolitisk neutralt og har rum til investeringer i velfærd.

Skal vi sikre en holdbar fremgang, skal beskæftigelsen i det her land øges. Vi mener, at regeringens jobplan er uambitiøs og på visse strækninger også usympatisk. Vi vil simpelt hen ikke være med til at lægge stemmer til, at folk med behov for supplerende dagpenge skal betale for endnu en stor skattelettelse til veluddannede og velfungerende ældre.

Vi vil en anden vej og er langt mere ambitiøse end regeringen. Vi mener faktisk, at det er nu eller aldrig, hvis vi skal have de sidste med. Alt for længe har alt for mange hængt fast i passivitet eller været tvunget ud i ledighed på grund af nedslidning på arbejdsmarkedet. Det skal ændres nu, og derfor har vi fra Socialdemokraternes side fremlagt en meget ambitiøs jobplan, som over en årrække kan få ca. 100.000 flere i arbejde.

Vi er ambitiøse, men det er også nu eller aldrig, og ved hjælp af en styrket indsats mod sygefravær, reduktion af kontrol og bureaukrati i den offentlige sektor, øget rekruttering af udenlandsk arbejdskraft og en ekstra indsats over for de ledige har vi nu chancen for at løfte beskæftigelsen til nye højder.

Hvis det skal lykkes, kræver det vilje til reformer. Den vilje har Socialdemokraterne, og spørgsmålet er, om regeringen også har det.

For Socialdemokratiet er det en vigtig prioritet i år at få styrket velfærden på vores skoler, i vores daginstitutioner, i vores ældreomsorg og på vores sygehuse. De her fire grundelementer er kittet i vores velfærdssamfund. Historisk lav vækst i velfærden og i den offentlige sektor krydret med endnu flere og endnu større skattelettelser er en trussel mod det velfærdssamfund, vi holder så meget af.

Socialdemokraterne vil derfor indføre velfærdsrettigheder, som skal løfte kvaliteten af vores velfærd. Vi vil bl.a. sikre gratis mad til børnene i daginstitutioner, lektiehjælp i fritidshjem og skolefritidsordninger, behandlingsgaranti for livstruende sygdomme og ret til genoptræning inden for 1 uge efter udskrivning fra sygehuset.

Samtidig vil vi sikre vore pensionister et løft. De dårligt stillede pensionister betaler prisen for den skattelettelse, som regeringen og Dansk Folkeparti vedtog inden jul. Det er uretfærdigt; når de nu igennem et helt liv har passet godt på os, så skal vi også passe godt på dem og sikre, at de får en tryk alderdom, der stadig er fuld af muligheder.

Vi skal heller ikke glemme vores handicappede, vores psykisk syge og vores førtidspensionister. Vores velfærdssamfund skal kendes på den måde, hvorpå vi behandler dem, som har det allersværest, og buldrende fremgang i vores samfund skal også sikre, at livskvaliteten for vores handicappede, psykisk syge og førtidspensionister bliver bedre.

Før folketingsvalget blev regeringens kvalitetsreform slået meget stort op, kan man rolig sige. Der var fine plancher og mange løfter, men efter valget må man nok indrømme, at der er langt fra de meget fine plancher og de store løfter om århundredets reform af den offentlige sektor til denne finanslovs meget, meget spinkle reform. Det er o.k. – der har været et folketingsvalg.

Socialdemokraterne har selvfølgelig et ønske om, at vi forbedrer vores offentlige sektor – intet ligger os nærmere. Vi vil gerne styrke velfærden og sikre, at vores dygtige medarbejdere i den offentlige sektor ikke længere skal tynge af unødigt bureaukрати. Vi tager derfor gerne et ansvar for styrkelsen af kvaliteten i den offentlige sektor, men forudsætningen er, at kvaliteten også forbedres, så det kan ses; at pengene er der og ikke bare er genbrug af tidligere løfter.

Kl. 10:20

Igennem generationer har vi her i Danmark levet af tre ting: uddannelse, uddannelse og atter uddannelse. Der er behov for flere investeringer i vores uddannelser, men også her er der store problemer. For første gang i historien risikerer den nuværende ungdomsgeneration at få en uddannelse på et lavere niveau end vores forældres generation. Alt for mange unge kommer ikke ud af folkeskolen med de rette kundskaber, og alt for mange unge falder fra på vores ung-

domsuddannelser og får ikke en kompetencegivende ungdomsuddannelse. Det er simpelt hen ikke holdbart. Vi lever af uddannelse i det her land. Derfor skal der nu investeres mere i uddannelse, ikke mindre.

Derfor er – hvilket vi også allerede har debatteret i dag – de besparelser, som regeringen har tænkt sig at pålægge uddannelsesområdet, også her en katastrofal fejltagelse. For uanset hvordan det bliver pakket ind – udskydelser, opsparring, og jeg ved snart ikke, hvor mange af disse ord der allerede er blevet brugt her i dag – vil det være en kæp i hjulet for målet om at sikre, at flere unge får en kompetencegivende ungdomsuddannelse.

Set med socialdemokratiske øjne – og vi forstår simpelt hen ikke, at regeringen laver det her – er det jo nu, vi skal investere i uddannelse. Det er nu, vi skal sikre, at vi ikke taber en ungdomsårgang på gulvet. Vi skal have alle med på den fremgang, der skal fastholdes. Derfor er initiativer til at mindske frafaldet i ungdomsuddannelserne meget, meget vigtige for Socialdemokraternes deltagelse i forhandlingerne om finansloven for 2008.

Også på klimaområdet er der problemer. Danmark skal igen vinde førertrøjen i kampen for et bedre klima. Dansk klima- og energipolitik har siden regeringsskiftet været en katastrofe. Ind kom Bjørn Lomborg med fantasifulde forslag om at nedprioritere kampen mod klimaforbedringer. I dag får Bjørn Lomborg stadig millioner af kroner af regeringen. Og på trods af at statsministeren nu, modsat tidligere, er begyndt at mene, at den smeltende inlandsis rent faktisk er et problem, og at Danmark skal have værtskabet for FN's klimatopmøde i 2009, så sker der stadig intet. Der opstilles stort set ikke vindmøller, vindmølleparker er aflyst, og støtten til vedvarende energi er forringet.

I 2006 gik det som bekendt helt galt. Udledningen af CO₂ steg, det samme gjorde vores energiforbrug, mens andelen af vedvarende energi faldt.

Der er behov for en ny klimapolitik, som fremmer vedvarende energi, effektiviserer energiforbruget og satser på kollektiv trafik, så vi kan tage vores del af ansvaret for, at vi får forbedret det globale klima og retter op på den skæve globale udvikling. I den sammenhæng er det beskæmmende at se, at udviklingsbistanden fortsætter på et historisk lavt niveau. Væk synes de at være, avisoverkrifterne og regeringsgrundlagets antydninger af, at regeringen ville

øge udviklingsbistanden. Udviklingsbistanden falder til næste år.

Selv om Danmark er et lille land, så har vi store muligheder i fremtiden. Igennem generationer har vi danskere arbejdet hårdt for at nå målet om et velfærdssamfund med frihed til den enkelte, lige muligheder for alle til grundlæggende velfærd og et fælles ansvar over for det samfund, vi holder så meget af. Men på afgørende områder går det den gale vej. Selv om regeringen har udnævnt en velfærdsminister, så stiger fattigdommen i Danmark, og selv om regeringen har udnævnt en klimaminister, så forringes Danmarks indsats for et bedre klima år efter år. Og selv om regeringen har fastholdt et udviklingsministerium, så er sandheden desværre den, at det endnu ikke er lykkedes at få gjort ministeren til et synonym for kampen mod global uretfærdighed, for der er faldende udviklingsbistand.

Velstand, velfærd og samhørighed kommer ikke af ingenting, men er klare politiske valg, og Socialdemokraterne er i de forhandlinger, der pågår nu og vil foregå i de kommende uger, klar til at træffe disse valg, således at vi kan styrke vores velfærdssamfund. Spørgsmålet er, om regeringen har den samme vilje til brede flertal og fremtidssikrede aftaler, eller om statsministerens løfte om, at det hele nok skal blive til noget, hvis man stemte på Venstre, blot ligger og samler støv på valgplakaterne i mugne kælderrum landet over.

Kl. 10:24

Formanden:

Tak. Vi går nu over til korte bemærkninger, og jeg har noteret mig følgende: hr. Lars Barfoed, hr. Frank Aaen, hr. Martin Henriksen, fru Gitte Lillelund Bech, hr. Mike Legarth, hr. Peter Christensen, fru Inger Støjberg og fru Vivi Kier. Hr. Morten Helveg Petersen bliver her skrevet på listen, og ellers skal man markere efterfølgende, så vi kan fylde de tre kvarter ud, der er mulighed for at stille spørgsmål til ordføreren i.

Den første med et spørgsmål er hr. Lars Barfoed.

Kl. 10:24

Lars Barfoed (KF):

Det var jo en rigtig god gammeldags socialdemokratisk tale, vi her fik af hr. Morten Bødskov, og jeg synes, det er dejligt, at banen bliver kridtet så klart op. Talen viser klart, at Socialdemokratiet ønsker at øge det offentlige forbrug, på bekostning af at de enkelte danske familier ikke længere skal have lov til at bruge så mange af de

penge, som de har tjent. Det offentlige forbrug skal øges, og de enkelte familier skal ikke have lov til at bruge så mange penge. For man vil jo nu for at give det offentlige mulighed for at bruge flere penge lave en tvangssparing på 1 pct. af den enkelte families budget, som familien så ikke kan få lov at bruge. Det er jo godt at få det slået fast.

Men så forstår jeg også, at man er meget imod de skattelettelser, som regeringen har gennemført. Det var jo udgangspunktet for hr. Morten Bødskovs tale: Det er helt forfærdeligt, at danskerne har fået skattelettelser, så de kan bruge nogle flere af deres egne penge. Men man vil ikke gøre noget ved det i 2008. Så vil jeg bare spørge hr. Morten Bødskov: Når det nu er så forfærdeligt, at vi har givet skattelettelserne, der er ødelæggende for den offentlige sektors mulighed for at bruge penge, kan jeg forstå, vil man så genindføre de skatter, vi har reduceret, ved en skattestigning i 2009? Er det Socialdemokratiets intention at rette op på det, man synes er så forfærdeligt, og så få lavet en skatteforhøjelse i 2009?

Kl. 10:26

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:26

Morten Bødskov (S):

Jeg tror, det er vigtigt at slå fast, at det, Socialdemokraterne har fremlagt i går, er et meget ansvarligt finanslovudspil. Det er et udspil, som er mere ansvarligt end det, regeringen fremlagde i efteråret, og mere ansvarligt end det, regeringen fremlagde her for nogle uger siden. Det er det, fordi vi faktisk mener det alvorligt, når vi taler om, at det er vigtigt at holde fremgangen på rette spor.

Årsagen til, at vi mener, at Danmark skal holdes på rette spor, er, at der skal være plads til, at vi i fremgangstider kan tænke os om og kan investere rigtigt i den grundlæggende velfærd.

Derfor har vi afvist det, som regeringen jo faktisk uærligt kalder en tvungen opsparing. Vi har lige haft Venstres ordfører på talerstolen. Der var ikke nogen garantier for, at pengene bliver tilbageført i 2009. Det er en uærlig opsparing.

Vi siger til danskerne: Vi vil gerne være med til, at vi fastholder fremgangen. Vi vil gerne være med til, at der ikke er besparelser på uddannelsesområdet. Vi vil også sikre, at politiet er til stede, når I ringer til dem. Derfor indfører vi nu

en særlig pensionsopsparing igen, som folk får tilbage krone for krone. Det er ærlig snak.

Kl. 10:27

Formanden:

Hr. Lars Barfoed.

Kl. 10:27

Lars Barfoed (KF):

Jeg må altså bare konstatere, at Socialdemokratiet prioriterer, at det offentlige kan bruge flere penge på bekostning af den enkelte familie. Det er helt forfærdeligt, siger man, at det offentlige skal vente med at bruge 1 pct. af de statslige driftsudgifter til næste år, til gengæld må den enkelte familie så spare 1 pct. i år, som de først får tilbage, når de skal på pension. Det er jo kendsgerningen.

Men der blev slet ikke svaret på det, jeg spurgte om. Der er den skattelettelse, som Socialdemokratiet er så meget imod, og som man mener er ødelæggende for det offentliges muligheder for at bruge penge – vi gennemfører den her fra 2008 – men er det Socialdemokratiets intention at annullere den skattelettelse gennem en skatteforhøjelse i 2009? Det må der kunne svares rimelig klart på.

Kl. 10:28

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:28

Morten Bødskov (S):

Svaret er nej. Hvis hr. Lars Barfoed havde fulgt lidt med, så ville det også stå meget, meget tydeligt. Socialdemokraterne har selvfølgelig taget konsekvensen af, at der har været et folketingsvalg. Det, vi siger i forhold til regeringens skattelettelser, er, at de skattelettelser, som regeringen har annonceret i 2009, er vi stadig imod.

Så er der hr. Lars Barfoeds anden del af spørgsmålet om, at danske familier skal have lov til at bruge lidt færre penge. Det handler jo grundlæggende om, at vi siger det meget ærligt til danskerne. Vi skjuler ikke alt muligt i tvungne opsparinger, som man så, hvis konjunkturerne ændrer sig, måske kan få lov til at bruge næste år igen. Vi siger: Der er plads i dansk økonomi til, at vi kan investere i den grundlæggende velfærd. Vi vil ikke være med til, at der skal spares på uddannelserne, fordi vi mener, det er vigtigt, at jeres børn får en uddannelse.

Vi vil ikke være med til, at der skal spares på politiet, fordi vi mener, at det er vigtigt, at man ikke sætter en kæp i hjulet for politiet med hensyn til muligheden for at løse de problemer, de står over for nu, både med den uro, der aktuelt

har været – o.k., det har de klaret helt fantastisk – men jo også i forhold til den reform, som et bredt flertal her i Folketinget har lavet, og som man jo må sige ikke er kommet helt heldigt fra start.

Kl. 10:29

Formanden:

Det er hr. Frank Aaen.

Kl. 10:29

Frank Aaen (EL):

Der er mange udmærkede ting i Socialdemokratiets udspil til finanslov, men en ting undrer os ret meget, nemlig at man kører med på regeringens linje om, at der er brug for en stramning af økonomien. Jeg mener, at det er en kampagne, regeringen først og fremmest fører, fordi den ønsker at presse overenskomstforhandlingerne, så man sørger for, at der ikke kommer så store lønstigninger, som der er behov for på de lavtlønnedes område inden for velfærden. Det forstår jeg ikke Socialdemokratiet går med på. Staten vælter sig i penge.

Men det, jeg slet ikke forstår, er, at man så kommer med et forslag om at indføre Den Særlige Pensionsopsparing på 1 pct., fordi man ved, at 1 pct., der tages der, jo er fradragsberettiget i skatten, og det betyder, at de højtlønnede får en enorm stor rabat på deres indbetalinger. Det er hamrende asocialt, og forholdsmæssigt rammer man de lavtlønnede hårdere end de højtlønnede. Det er da ikke socialdemokratisk politik. Det må da være en fejltagelse.

Kl. 10:30

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 10:30

Morten Bødskov (S):

Det er bestemt ikke nogen fejltagelse, vil jeg sige til hr. Frank Aaen. Det hænger meget nøje sammen med det, der er nerven i den socialdemokratiske historie, at forudsætningen for, at vi kan udvikle vores velfærdssamfund og få alle med, at folk kan komme i gang i uddannelsessystemet og komme i sving på arbejdsmarkedet, er, at der er styr på vores økonomi.

Der må man bare konstatere, at den her regering ikke har lyttet nok til de advarsler, der har været. Det er jo ikke først nu, at advarslerne er kommet, de har været der længe. Allerede inden regeringen fremsatte sit oprindelige 2008-finanslovsforslag her i september måned, ringede alarmklokkerne, og man var helt oppe i det røde felt. Allerede der tog Socialdemokraterne konsekvensen af det og fremlagde en mere ansvarlig

økonomisk politik, en mere ansvarlig finanslov end den, regeringen lægger op til. Den linje fortsætter Socialdemokraterne ufortrødent – det kan hr. Frank Aaen være fuldstændig sikker på – for den er med til at sikre, at vi får folk ind på arbejdsmarkedet, får rum til at få givet dem en uddannelse og får plads til at investere i vores velfærd.

Kl. 10:31

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Hr. Frank Aaen for endnu en kort bemærkning.

Kl. 10:31

Frank Aaen (EL):

Jo, jo, jeg har forstået, at Socialdemokratiet har overhalet nationalbankdirektøren og bankøkonomer højre om ved at være mere ansvarlige end dem i forhold til den økonomiske politik. Det har jeg forstået. Men jeg forstår så ikke den metode, man anvender. Hvorfor anvender man en metode, som er dyrest for de lavtlønnede og giver en enorm skattefordel til de højtlønnede? Konsekvensen af SP-ordningen er jo, at man rammer de lavtlønnede forholdsvis hårdere, end man rammer de højtlønnede. Det var det, jeg sagde til hr. Morten Bødskov. Det må da være en fejltagelse, for det er da ikke socialdemokratisk politik, at det er de højtlønnede, der skal behandles lempeligt, mens de lavtlønnede skal bære den største del af byrden.

Kl. 10:32

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 10:32

Morten Bødskov (S):

Som sagt er det socialdemokratisk politik, at vi skal holde dansk økonomi på rette spor, og vi har ingen problemer med at bruge en 1-procents-opsparing i SP-bidrag i forhold til en finanspolitisk stramning som den her. Vi siger til folk: I får pengene tilbage krone for krone.

Hvis man læser det socialdemokratiske finanslovsforslag, vil man se, at der er en kraftig omfordeling af midlerne til fordel for lavtlønnede grupper – og det tror jeg også godt hr. Frank Aaen ved. Hele det socialdemokratiske forslag handler om, hvordan vi kan sikre mere sammenhængskraft i vores samfund ved at investere i den grundlæggende velfærd. Så jeg tror sådan set ikke, hr. Frank Aaen har nogen synderlig grund til at være nervøs. Det, Socialdemokraterne her har fremlagt, er udtryk for en ansvarlig økonomisk linje, hvad angår den enkelte families muligheder og den velfærd, det her samfund skal levere.

Kl. 10:33

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Den næste korte bemærkning er fra hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kl. 10:33

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg har et spørgsmål, der måske ligger lidt i kanten af det traditionelle i forhold til en finanslovsforhandling, men jeg synes ikke desto mindre, at det i den situation, vi står i som samfund, er nødvendigt at stille det. Det er et spørgsmål til hr. Bødskov, der handler om Socialdemokratiets holdning til Hizb-ut-Tahrir – en organisation, som skaber uro i det danske samfund, og som jo også derfor gør, at vi må bruge en masse ressourcer fra samfundets side på at få dæmpet den uro, som bl.a. den organisation er med til at skabe.

Jeg havde jo håbet, at Socialdemokratiet entydigt befandt sig på den side af stregen, som i hvert fald Dansk Folkeparti befinder sig på: Det handler om, at vi ikke hurtigt nok kan få forbudt Hizb-ut-Tahrir. Men jeg har de sidste par dage set forskellige meldinger fra ledende Socialdemokrater, og derfor håber jeg, at hr. Bødskov vil benytte denne lejlighed til at gøre det klart, hvad Socialdemokratiets holdning til det spørgsmål er.

Kl. 10:34

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 10:34

Morten Bødskov (S):

Det må simpelt hen være, fordi hr. Kristian Thulesen Dahl ikke har lyttet godt efter eller bare skal polemisere lidt her i debatten, og det er selvfølgelig også helt fint. Men den socialdemokratiske holdning til Hizb-ut-Tahrir er fuldstændig klar. Vi mener, at det, de prædiker, det, de står for, og det, de laver, er fuldstændig uforeneligt med de grundlæggende værdier, som det her velfærdssamfund bygger på. Vi bryder os ikke om deres syn på kvinder, deres syn på ligestilling, deres syn på børneopdragelse og deres syn på, hvordan religion og stat skal hænge sammen.

Vi har sagt meget, meget klart, at hvis justitsministeren vil gøre noget, skulle hun skynde sig at bede Rigsadvokaten om at gøre den her undersøgelse færdig, og hvis Rigsadvokaten vurderer, at der er mulighed for at få forbudt Hizb-ut-Tahrir, så støtter Socialdemokraterne det forslag, som vi går ud fra at justitsministeren fremsætter i salen prompte.

Kl. 10:35

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Kristian Thulesen Dahl for endnu en kort bemærkning.

Kl. 10:35

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er bestemt ikke for at skabe polemik. Det er noget, vi i Dansk Folkeparti tager dybt alvorligt. Det er noget, vi meget gerne vil diskutere seriøst med alle dem, der vil diskutere det seriøst.

Grunden til, at jeg spørger, er jo, at hr. Bødskov tidligere har været ude med noget, der tangerer den melding, han også giver her. Det synes jeg jo er rigtig positivt. Min forvirring opstod, da jeg læste, hvad fru Helle Thorning-Schmidt, Socialdemokratiets formand, har sagt. For hun har ifølge Jyllands-Posten sagt, og jeg citerer:

Jeg ville egentlig gerne forbyde bevægelser som Hizb-ut-Tahrir, men jeg lytter til dem, som siger, at et forbud kan risikere at skabe en endnu farligere undergrundsbevægelse, som er langt sværere at holde øje med.

Der er jo ikke noget som helst forbehold, i forbindelse med hvad Rigsadvokaten måtte nå frem til. Og man bliver jo i tvivl om, hvad den socialdemokratiske kurs er, når hr. Bødskov siger noget, der er helt fornuftigt, og som jeg selvfølgelig håber kan vinde genklang i den socialdemokratiske ledelse, og når den socialdemokratiske formand, som jo sandsynligvis har et ord at skulle have sagt i Socialdemokratiet, ifølge det, hun her senest giver udtryk for, har en anden holdning.

Kl. 10:36

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 10:36

Morten Bødskov (S):

Der er under ingen omstændigheder nogen som helst form for uoverensstemmelse mellem det, jeg siger, og det, fru Helle Thorning-Schmidt siger i den artikel, der her bliver læst op af. Det er der ikke. Socialdemokraterne vil støtte et lovforslag fra justitsministeren om, at Hizb-ut-Tahrir skal forbydes, hvis det bliver fremsat. Det kræver, at Rigsadvokaten undersøger det i relation til grundlovens bestemmelser om, hvordan man kan opløse foreninger i det her land.

Så er det klart, at der i debatten om Hizb-ut-Tahrir jo har været tale om, hvad konsekvensen bliver, hvis man uden at gå omkring Rigsadvokaten, uden at foretage de undersøgelser, kører den her forbudsdiskurs. Det er jo helt legalt at tage den diskussion, og jeg tror, alle i den debat,

vi har haft om Hizb-ut-Tahrir, har reflekteret over, hvad konsekvenserne af det vil være. Der er nogle, der påstår, at de kan blive, at der opstår en undergrundsbevægelse eller andet. Det er et synspunkt, der har været fremme i debatten.

Men Socialdemokraternes holdning er fuldstændig klar. Den er, at hvis Rigsadvokaten finder ud af, at der er grundlag for at forbyde Hizb-ut-Tahrir, og kommer med en indstilling til justitsministeren, så støtter Socialdemokraterne prompte denne indstilling.

Kl. 10:37

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Den næste korte bemærkning er fra hr. Martin Henriksen.

Kl. 10:37

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes, at det er bemærkelsesværdigt, når man kigger på de sidste dages uroligheder – og også i forlængelse af de svar, som hr. Morten Bødskov forsøger at give til hr. Kristian Thulesen Dahl – at retspolitikken ikke fylder særlig meget i det finanslovudspil, som Socialdemokraterne har lagt frem.

Så jeg kunne godt tænke mig at høre, hvordan hr. Morten Bødskov og Socialdemokraterne stiller sig til de forslag, som Dansk Folkeparti har lagt ind i vores finanslovudspil om videoovervågning, om kollektiv straf, om at sænke den kriminelle lavalder, om, at forældre bliver gjort erstatningsansvarlige for den hærgen, som vi har set de sidste par dage. Har Socialdemokraterne en klar holdning til det? Har Socialdemokraterne nogen initiativer, som de i forbindelse med deres finanslovudspil ønsker at komme med for at dæmpe op for de her problemer?

Kl. 10:38

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 10:38

Morten Bødskov (S):

Det kan godt være, at hr. Martin Henriksen har vanskeligt ved at finde Socialdemokraternes holdning til videoovervågning i vores finanslovudspil, og at han også har meget vanskeligt ved at finde vores holdninger til kollektiv straf i vores finanslovudspil. Jeg tror sådan set, at hvis hr. Martin Henriksen kigger i udspillene fra samtlige partier i Folketinget, vil han have meget vanskeligt ved at finde det. Det er fint nok, at der er svar på det i Dansk Folkepartis udspil, men det har jo ret beset ikke noget med finansloven at gøre.

Fra Socialdemokraternes side tager vi den her situation yderst alvorligt, og vi vil meget gerne være med til at sikre, at der bliver sat hårdere ind over for den kerne, som er baggrunden for de problemer, vi står over for.

Der skal ikke være tvivl om, at det ligger Socialdemokraterne meget stærkt på sinde, at roen bliver genoprettet, og at de problemer, som vi ser primært udspringer af vores nedslidte boligområder og visse bydele i de store byer, bliver stoppet. Det har vi gjort en ihærdig indsats for at sikre – i øvrigt sammen med Dansk Folkeparti – i forbindelse med de forhandlinger, der var om politireformen. Ingen slinger i valsen her.

Kl. 10:39

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Hr. Martin Henriksen for endnu en kort bemærkning.

Kl. 10:39

Martin Henriksen (DF):

Jeg synes, det er tankevækkende, at Socialdemokraterne bryster sig af, at de i deres finanslovudspil ikke har noget svar på de spørgsmål, som mange danskere stiller sig selv i de her dage. Det er vel ikke noget, man skal være stolt af, snarere tværtimod.

Jeg kunne igen godt tænke mig at høre, hvad Socialdemokraternes holdning er til de forslag, som Dansk Folkeparti har lagt frem i vores finanslovudspil. Vi har bl.a. også et punkt, der hedder afdækning af radikaliseringsprocesser, og jeg synes, det er helt rimeligt, hvis hr. Morten Bødskov kan svare på, om man gerne vil være med til at gøre forældrene erstatningsansvarlige i forbindelse med de problemer, vi har set, om man gerne vil være med til at indføre kollektiv straf, hvis man ikke kan finde gerningsmanden, men ved, at der er en gruppe, som dækker over hinanden, og om Socialdemokraterne vil være med til at kigge på, om vi kan få mere videoovervågning på de steder. Altså, det er jo også ting, som nødvendigvis må koste nogle penge. Det er jo ikke gratis, sådan noget.

Så kan vi ikke bare få at vide, hvad Socialdemokraternes holdning er til de forslag, som Dansk Folkeparti har lagt frem? Og man skal lade være med at bryste sig af, at man ikke har noget bud på en løsning. Det skal man jo ikke prale med.

Kl. 10:40

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Morten Bødskov (S):

Vi kan godt tage en retspolitisk diskussion her. Vi vil gerne være med til at se på ansvarsspørgsmålet, det har vi sådan set også meldt ud. Og når det handler om kollektiv straf, ville hr. Martin Henriksen vide, hvis han gik over i Folketingets Retsudvalg og læste lidt i retsplejeloven, at i det her land kan man faktisk allerede straffe en gruppe, hvis den udøver et overfald, begår indbrud eller andet i forening, som det hedder. Så det er sådan set muligt allerede i dag.

Når hr. Martin Henriksen forsøger at indgyde den del af befolkningen, som sidder her på tilhørerpladserne og lytter til den her debat, at Socialdemokraterne ikke har nogen forslag til, hvordan de her problemer skal løses, så skulle han prøve at bladre igennem hele finanslovudspillet. Omme på de sidste sider står: ambitiøs integrationspolitik, langt stærkere indsats og langt tættere samarbejde om ungdomskriminalitet mellem kommuner, politi og sociale myndigheder, et krav om – som jeg også sagde i min ordførertale – at den her regering og måske ikke mindst dens parlamentariske grundlag, Dansk Folkeparti, nu begynder at se på de problemer, som udspringer af de nedslidte almene boligområder, med større alvor, end man har gjort tidligere.

For Socialdemokraterne klinger det usædvanlig hult, at man fra Dansk Folkepartis side har utrolig mange fine ord om, hvad der skal ske på det her område, men når vi kommer til målstrengen, når der skal skrives under på finansloven, er konsekvensen den samme hver gang: Så svigter Dansk Folkeparti de folk, der bor i de her almene boligområder.

Kl. 10:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Inden vi går videre i rækken af korte bemærkninger, kan jeg lige sige, at der har indtegnet sig så mange, at jeg tvivler på, at alle, der har indtegnet sig, kan få ordet inden for den time, der er afsat. Men foreløbig tager vi lige de hovedordførere, der har indtegnet sig, og så så mange af de øvrige, vi kan nå.

Først er det hr. Peter Christensen.

Kl. 10:42

Peter Christensen (V):

Der har været flere socialdemokrater, der under den her debat har givet udtryk for, at det ikke er de unges egen skyld, at de brænder biler af, men at det er, fordi boligstandarden ikke er høj nok.

Jeg synes, det har været nogle rystende meldinger. Man har egentlig brug for at høre, hvad hr. Morten Bødskov mener om den her sag. For jeg kan da gå og glæde mig over, at danskere sådan i almindelighed ikke går ud og brænder biler af, hvis deres køkken er fra før 1987. Men det var sådan set det budskab, der kom, nemlig at hvis man havde et gammelt køkken, så var det også legalt at lave bål i gaderne. Deler ordføreren det synspunkt?

Kl. 10:43

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 10:43

Morten Bødskov (S):

Altså, vi tager simpelt hen det her problem med noget større alvor, end regeringspartierne gør, må man konstatere. Jeg har ikke hørt nogen i den her sal sige, at årsagerne til, at folk brænder biler af, er, at deres forældre ikke kan få installeret et nyt køkken. Det er da fuldstændig absurd at sige sådan noget, det er helt vanvittigt.

Det her handler om noget helt fundamentalt, som den her regering ikke har haft blik for, nemlig at når det handler om standarden i vores almene boligsektor, ja, så har man simpelt hen svigtet. Man har ikke villet foretage investeringer, så de områder kunne komme ud af utryghed, ind i tryghed og slippe for kriminalitet og de ting, der i øvrigt foregår i de her boligområder. Man har ikke haft blik for det.

Hvis man kan negligere det faktum, at stort set alle, der har en interesse i det område, peger på, at problemerne udspringer af det her, og gøre det til et spørgsmål om, at forældrene ikke har fået installeret et nyt køkken, synes jeg simpelt hen, at grænsen for uansvarlighed fra regeringspartierne side er nået.

Kl. 10:44

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det hr. Peter Christensen for endnu en kort bemærkning.

Kl. 10:44

Peter Christensen (V):

Jeg er fuldstændig enig i, at det er en absurd melding. Nu var det bare en socialdemokrat, der kom med den, og ikke en Venstremand, så derfor synes jeg, at det er rart at få bekræftet, at det er en absurd melding at begynde at slå fast, at det er regeringens skyld, at der er uro i gaderne, og at der er utilpassede unge, der ikke har lært, hvordan man opfører sig.

Men betyder det så også, at vi dermed kan være enige om, at det, at man f.eks. har et loft over kontanthjælpen, heller ikke kan være en begrundelse for, at unge ikke opfører sig ordentligt, og at det dermed heller ikke kan være regeringens skyld? Vi har en politik, der faktisk går ud på, at det skal kunne betale sig at gå fra ledighed til beskæftigelse, det er netop en del af nogle løsninger, og derfor er det uholdbart, at der er visse socialdemokrater, der igen prøver på at flytte ansvaret fra den enkelte familie, fra den enkelte unge over til regeringen for, at der foregår det her.

Så betyder det, at vi dermed for én gangs skyld også kan slå fast, at det hverken er renoveringsudgifter eller for den sags skyld kontanthjælp, der skal være figenbladet for, at unge ikke opfører sig ordentligt i det her land?

Kl. 10:45

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 10:45

Morten Bødskov (S):

Der er som sagt intet, der kan retfærdiggøre, at man laver de her optøjer og begår det her hærværk, som vi har set de seneste 14 dage.

Men jeg tror også, det er værd at være opmærksom på, at hvis man nu ikke graver sig for meget ned på ministerbilens bagsæde, men en gang imellem prøver at komme lidt ud i virkeligheden, så kunne man tage ud og besøge nogle af de boligområder, som f.eks. er i mit eget område, Rødovre, hvor den almene sektor i begyndelsen af 1990'erne efter Schlüterregeringens periode også var meget, meget trængt. Der var store problemer med uro i lokalområderne, med manglende investeringer i forskønnelse af områderne og generelt manglende midler til at investere i at få de her områder på fode og ud af kriminalitet og utryghed.

Der er faktisk områder, hvor det, at man investerer i forskønnelse, investerer i byfornyelse og giver nogle støttemidler til, at det frivillige arbejde kan komme i gang, fremmer tryghed og fremmer aktivitet. Der er lavet masser af målinger, der viser, at hvis trygheden er til stede i de her områder, ja, så løftes livskvaliteten for pensionisterne og for de andre indbyggere, og kriminaliteten falder. Så der er en sammenhæng, og det, vi opfordrer regeringen til, er bare at indse det og prøve at iværksætte en langsigtet handlingsplan for at sikre, at det også bliver til noget.

Kl. 10:46

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Den næste korte bemærkning er fra hr. Morten Helveg Petersen.

Kl. 10:46

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg skal prøve at spørge ind til finanslovsforslaget, eftersom det jo sådan set er temaet for diskussionen i dag.

Jeg har noteret mig fra det socialdemokratiske finanslovudspil, at man gør op med den her ventetidsgaranti på 1 måned i stedet for 2 måneder, som er indført i sundhedssektoren, og det synes jeg er udtryk for en fornuftig prioritering, så man kan prioritere de mest kritiske sygdomme først – det er det, jeg går ud fra at Socialdemokraterne også foreslår i finanslovudspillet. Så den del af prioriteringsdiskussionen synes jeg er fornuftig.

Mit spørgsmål går på, om Socialdemokraterne videre ud ad den tangent i forhold til prioriteringer vil være med til aflyse den forhøjelse af børnechecken, som regeringen foreslår, og i stedet for bruge pengene på udsatte børn, børn af misbrugsforældre, børn, som virkelig trænger til en hjælpende hånd fra samfundets side.

I samme åndedrag: Vil Socialdemokraterne være med til at udskyde den såkaldte kvalitetspulje, således at vi kan gøre økonomien endnu mere ansvarlig i indeværende år end det, der er lagt op til?

Kl. 10:47

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 10:47

Morten Bødskov (S):

Jeg er meget glad for, at den radikale finansordfører så at sige bringer debatten tilbage på sporet og jo også har blik for det, som Socialdemokraterne har blik for, nemlig at det lige nu, hvis man vil have rum til investeringer i velfærd, også handler om at have modet og viljen til at lave reformer og foretage afgørende prioriteringer.

Det er rigtigt nok, at Socialdemokraterne for at få midlerne til at sætte ind over for bl.a. livstruende sygdomme for en række sygdomme suspenderer muligheden for den her 1-månedes behandlingsgaranti, som regeringen har gennemført – noget, som også regionerne og andre sagkyndige mener er en rigtig model for at få midler til at foretage en målrettet indsats over for dem med livstruende sygdomme.

Kl. 10:48

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det hr. Morten Helveg Petersen for endnu en kort bemærkning.

Kl. 10:48

Morten Helveg Petersen (RV):

Så gentager jeg mit spørgsmål om de to sidste ting: om Socialdemokraterne er indstillet på at udskyde kvalitetspuljen for at gøre økonomien endnu mere ansvarlig, og om Socialdemokraterne er indstillet på at aflyse den forhøjelse af børnechecken, som ellers kunne være brugt på at gøre noget godt for udsatte børn. Det ville være en reel prioritering til gavn for de svageste i samfundet.

Kl. 10:49

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 10:49

Morten Bødskov (S):

Jeg beklager, at jeg ikke lige nåede at svare på de to sidste spørgsmål.

Vi vil, som det også fremgår af vores finanslovudspil, bruge dele af regeringens kvalitetspulje til at finansiere vores velfærdsrettigheder. Det vil vi, fordi vi har forstået, at der i en del af de forhandlinger, der nu skal finde sted, bl.a. skal forhandles om serviceløft, og vi ser velfærdsrettighederne som et målrettet og meget, meget konkret serviceløft til enkeltgrupper i det her samfund.

Der er bl.a. et ønske fra Socialdemokraternes side om, at børn skal have lektiehjælp. Og lige nøjagtig lektiehjælpen vil nå den gruppe, som hr. Morten Helveg Petersen taler om i sit andet spørgsmål, nemlig vanskeligt stillede unge, for vi ved, at det, at man ikke hjemmefra får hjælp til at passe sin skolegang og til at passe sine lektier, giver problemer længere frem. Det vil Socialdemokraterne meget gerne bruge midlerne til, men vi vil ikke være med til at aflyse den forhøjelse af børnechecken, som regeringen lægger op til.

Kl. 10:50

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg gør opmærksom på, at der endnu er ni korte bemærkninger, og dem kan vi ikke nå alle sammen. Det er umuligt på de 21 minutter, der er tilbage. Men jeg gør opmærksom på, at forretningsordenen også tillader, at man eventuelt nøjes med en enkelt kort bemærkning. Så hvis man vil hjælpe nogle af sine kollegaer og synes, at man har fået svar med det samme, så er der mu-

lighed for, at lidt flere kan komme til. Men det er op til den enkelte.

Den næste er så fru Gitte Lillelund Bech for en kort bemærkning.

Kl. 10:50

Gitte Lillelund Bech (V):

Jeg har et opfølgende spørgsmål til spørgsmålet fra min kollega, hr. Peter Christensen, og det er, fordi jeg har noteret mig, at der i forbindelse med de optøjer, der har været i forskellige byer, har været flere, politiet og andre eksperter, der har været ude at sige, at meget af inspirationen er kommet fra det, der er sket i København med ungdomshuset, nemlig at hvis man som ung bare laver tilpas meget ballade og tilpas mange optøjer, ender man med at få sit hus.

Nu ved jeg godt, at hr. Morten Bødskov ikke længere er retsordfører, men det var hr. Morten Bødskov jo tidligere, og jeg har også set, at hr. Morten Bødskov har været ude og udtale sig om udvisningen af unge, som ikke er danske statsborgere, og lignende. Så derfor vil jeg nu alligevel spørge hr. Morten Bødskov: Hvilket syn har hr. Morten Bødskov på det udsagn om, at man har ladet sig inspirere af, at hvis man bare slås og tænder ild tilpas meget i gaden, kan man få sit hus?

Kl. 10:51

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 10:51

Morten Bødskov (S):

Jeg tror sådan set ikke, at mit svar vil komme som nogen overraskelse for spørgeren, så det kunne jo godt være, at spørgeren skulle gå foran med et eksempel og bare stille ét spørgsmål.

Socialdemokraterne kan under ingen omstændigheder acceptere, at man laver bål og brand i gaderne og mener, at det er udtryk for, at man ikke bliver hørt. Vi mener ret beset, at der er masser af muligheder for, at man kan blive hørt i det her samfund, men det er selvfølgelig ikke ensbetydende med, at vi ikke skal tage baggrunden for den her ballade alvorligt og prøve at kigge på, om der er nogle ting, vi kan gøre bedre, således at vi kan sikre, at det ikke sker igen. Vi har jo set, at alle, der ved noget om de her problemer, især peger på, at det er i visse byområder, nemlig de områder, der er koncentreret omkring vores nedslidte almene boligområder, problemerne er.

Alle mulige andre begrundelser og forsøg på at insinuere, at Socialdemokraterne accepterer

det her, skal man stoppe med, for det er der overhovedet ikke noget grundlag for.

Kl. 10:52

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Gitte Lillelund Bech for den anden og sidste korte bemærkning.

Kl. 10:52

Gitte Lillelund Bech (V):

Jeg vil så tage det svar, som hr. Morten Bødskov giver, som værende en indirekte kritik af, at den socialdemokratiske overborgmester i København rent faktisk har givet et ungdomshus til de unge, som brændte halvdelen af Nørrebro af for at få deres hus. Det er tilsyneladende ikke acceptabelt.

Det, jeg så vil spørge om, er: Har man internt i Socialdemokratiet haft en dialog bl.a. med overborgmesteren i København om, hvordan man skal gribe sagen an i København? For det er jo ikke nødvendigvis alene et spørgsmål om, at man på finansloven afsætter penge – og det kan være til almenyttige boliger eller aktiviteter, som Socialdemokraterne vil, eller til hårde straffe eller andet, som vi er andre der ønsker. Hvad er det for en dialog, man har haft internt hos Socialdemokraterne?

En del af det her ansvar, ud over at det er forældrenes, og en del af de initiativer skal jo tages ude i kommunerne. Københavns Kommune er den kommune, der har været hårdest ramt, og Københavns Kommune er den kommune, som har en socialdemokratisk overborgmester og har haft det i, gud ved hvor lang tid, så derfor kunne jeg godt tænke mig at vide: Hvad foregår der internt hos Socialdemokraterne, for det er måske der, man skulle tage fat først?

Kl. 10:53

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 10:53

Morten Bødskov (S):

Ja, gud ved, hvor lang tid Socialdemokraterne har haft overborgmesterposten i København? Det har vi haft altid, og det har vi faktisk tænkt os at blive ved med.

Vi er meget glade for, at den socialdemokratiske overborgmester i København nu har samlet de andre partiers borgmestre, herunder eksempelvis den, der gør sig forhåbninger om at blive overborgmester i København, fru Pia Allerslev, til en snak om, hvordan man samlet set kan få løst de her problemer. Det ligger lige for, og jeg er fuld af fortrøstning over, at med den vilje, som Københavns overborgmester har udvist

hidtil, vil det selvfølgelig også genspejle sig i de initiativer, som vil blive sat i værk, i øvrigt i en meget, meget god dialog med Københavns politi – som jo i parentes bemærket, hvis man ser på, hvilken dialog overborgmesteren i København har med Københavns politi, adskiller sig en hel del fra den hetz, som fremtrædende Venstre-medlemmer har forsøgt at udsætte navngivne ledende politibetjente i København for. De forsøger at holde styr på en by, men har oplevet at skulle generes, hænges ud af folketingsmedlemmer. Det er mig bekendt ikke noget, som skaber grundlaget for, at man kommer ordentligt videre i den her sag.

Kl. 10:54

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Den næste korte bemærkning er fra hr. Mike Legarth.

Kl. 10:54

Mike Legarth (KF):

Jeg vil flytte fokus til kommunalområdet og spørge ordføreren, hvorfor Socialdemokratiet med deres krav om velfærdsrettigheder er med til at underminere det kommunale selvstyre, når der nu er en bred modstand mod det i egne rækker, i baglandet.

Kl. 10:54

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 10:54

Morten Bødskov (S):

Der er ikke i egne rækker nogen bred modstand mod det socialdemokratiske krav om velfærdsrettighederne, og der er ikke tale om nogen som helst form for underminering af det kommunale selvstyre i den måde, Socialdemokraterne vil give de her velfærdsrettighederne på.

Hvad handler det om?

Det handler om noget af det, som spørgerne måske skulle lytte utrolig godt til: Det handler om, at man giver et løfte, og så sikrer man, at pengene er der til indfrielse af det. – Det er ikke ligesom det, vi har oplevet med den her regering, for den gav utrolig mange løfter før valget, men efter valget oplever vi, at kommunerne næste år skal spare 1 mia. kr. på den grundlæggende velfærd.

Det handler grundlæggende også om, at der opstilles et mål, og at det sikres, at pengene er der; man måler på, at tingene også bliver til noget. Hvordan medarbejderne så vil finde ud af at organisere det, må være op til dem, bare det sikres, at målet bliver opfyldt. Det er et opgør med noget af det, som den her regering i særlig grad

har været med til at indføre, nemlig det, man kalder procesregulering, stopurstyranni over for de offentligt ansatte.

Det er det, vores velfærdsrettighederne er et opgør med, og det er derfor, at der ikke er nogen utilfredshed med det i det socialdemokratiske bagland.

Kl. 10:56

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er der endnu en kort bemærkning fra hr. Mike Legarth.

Kl. 10:56

Mike Legarth (KF):

Så vil jeg prøve at spørge på en anden måde. Der er en lang række socialdemokratiske borgmestre, herunder Ritt Bjerregaard, som har været imod velfærdsrettighederne, men hvis ordføreren nu skal vurdere to slags forudsætninger, så vil jeg spørge: Er det den socialdemokratiske gruppe, som har vurderet rigtigt? Eller er det de praktiske politikere i baglandet, der har set rigtigt i den her sag?

Kl. 10:56

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 10:56

Morten Bødskov (S):

Vores velfærdsrettigheder er udtryk for en politisk vilje fra Folketingets side. Det er ikke, at man bare taler og taler og ingen er sikker på, at det bliver til noget, men det er, at der er en politisk vilje til at opstille klare målsætninger på afgørende velfærdsområder. Og som jeg sagde i min ordførertale, handler det bl.a. om, at de udsatte børn skal have ret til lektiehjælp, det handler om, at vi sikrer, at de syge også får en ordentlig genoptræning, og om en række andre områder.

Det er en ny strategi for, hvordan vi kan udvikle vores velfærdssamfund. Den er blevet formet i dialog med det socialdemokratiske kommunale bagland. Der er de meget tilfredse med, at de har fået et signal fra et stort, bærende politisk parti her i Folketinget om, at pengene er der, således at de kan gøre noget ved det. De er også helt indstillet på, at de selvfølgelig er parate til at levere inden for rammerne af den aftale, man indgår. Det er en meget klar og ny måde at styre det her velfærdssamfund på.

Kl. 10:57

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Og så er der en ny kort bemærkning, fru Inger Støjberg.

Kl. 10:57

Kl. 10:59

Inger Støjberg (V):

Jeg vil sige, at jeg igennem længere tid har haft en stigende nervøsitet for, at Socialdemokraterne lever i en tidslomme. Jeg vil bare sige, at den nervøsitet er jeg blevet helt bekræftet i i dag, for hr. Morten Bødskov indledte sin tale med at sige, at man jo i valgkampen på tusindvis af plakater kunne se, at der stod, at med Venstre bliver det til noget. Jeg vil bare sige, at det var i forrige valgkamp, det var sloganet, nu bruger vi et helt andet slogan. Så det er åbenbart en tidslomme.

Men jeg vil fortsætte lidt med spørgsmålet om velfærdsrettigheder. Pengene er der, siger hr. Morten Bødskov her i dag. Jamen pengene er der jo ikke, for det er sådan, at jeg nemlig har læst finanslovsforslaget igennem, og der står der, at man nu lige vil starte med tre små rappe velfærdsrettigheder, som man vil gennemføre. Det er gratis mad i daginstitutioner, hurtig genoptræning og lektiehjælp i skolerne. Der er afsat 700 mio. kr. Hvis man vil give gratis mad i daginstitutionerne, koster det alene 900 mio. kr. Så hvad angår lektiehjælp, bliver der ikke læst mange sider i bogen, og der bliver heller ikke ret meget genoptræning, for pengene er der jo ikke. Der er oven i købet sat for få penge af til bare en enkelt af de her velfærdsrettigheder.

Kl. 10:58

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Og så er det ordføreren.

Kl. 10:58

Morten Bødskov (S):

Hvis nu Venstres politiske ordfører havde læst vores finanslovudspil, så ville hun også kunne se, at der er tale om en indfasning af de her velfærdsrettigheder, at vi ruller konceptet i gang og får det bredt ud. Det er det, der er strategien, og det står sådan set i vores oplæg, det er åbent og ærligt, så der er ikke noget fusk eller noget at skjule overhovedet. Det er åbent og ærligt, at vi ruller de her velfærdsrettigheder i gang og sørger for, at den her metode til at udvikle den offentlige sektor bliver slået fast, en metode, som altså afviger fra det, den her regering gør, hvor man siger et før valget og gør noget andet efter valget. Man lover befolkningen et meget, meget konkret serviceløft, men så må man også sikre, at pengene er der, og at det bliver til noget.

Kl. 10:59

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Og så er det fru Inger Støjberg for endnu en kort bemærkning.

Inger Støjberg (V):

Ja, pengene er der, men de er der bare ikke alle sammen, og det er jo det, der er problemet. Er det så gulerødderne til frokosten, den første side til lektiehjælp og måske lidt gang, når man skal genoptræne knæet, der skal være gratis? Pengene er der jo ikke, og det er jo det, der er problemet i det her. Man har en lang række velfærdsrettigheder, som man gerne vil have indfaset. Fint nok med det, så tager man tre af dem, men man sætter ikke engang penge nok af til de tre. Så jeg vil sige til hr. Morten Bødskov: Pengene er der ikke!

Kl. 11:00

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Og så er det ordføreren.

Kl. 11:00

Morten Bødskov (S):

Jeg må jo simpelt hen opfordre Venstres ordfører til at læse det socialdemokratiske udspil. Der er måske næppe nogen grund til at gentage det, men der står, at der for nogle af de her velfærdsrettigheder, som vi introducerer, er tale om, at vi indfaser dem. Det er skrevet åbent og ærligt, fordi vi selvfølgelig godt ved, at det er en omfattende prioritering.

Men hvis man læser højresiden af tabellen i vores finanslovudspil, hvor indtægterne kommer fra, så vil man også se, at der er tale om en omfattende prioritering til fordel for velfærd. Der er det bare, at vandene skiller i dansk politik. Regeringen fremsætter forslag om uærlige opsparinger, som er camouflerede besparelser, og Socialdemokraterne siger, at vi har en anden strategi. Vi mener, at fremgangen skal medføre, at der også investeres mere i vores grundlæggende velfærd, og der bruger vi altså det her finanslovudspil til at introducere nogle af vores velfærdsrettigheder på områder, som sikrer bedre lektiehjælp til børnene, som sikrer genoptræning til bl.a. pensionisterne og på et par andre områder.

Kl. 11:01

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Vivi Kier for en kort bemærkning.

Kl. 11:01

Vivi Kier (KF):

Fra konservativ side ser vi også gerne endnu flere madordninger – sunde madordninger – ude i vores daginstitutioner. Vi ønsker vel at mærke, at det skal være forældrebetalte madordninger.

Nu hører jeg hr. Morten Bødskov i sin ordførertale stå og tale for gratis mad i vores daginsti-

tutioner. Så vil jeg sige, at der jo ikke er nogen ting, der er gratis i denne verden, og jeg kan jo også se, at der i Socialdemokraternes finanslovudspil er afsat 750 mio. kr. årligt, når det er fuldt indfasat. Man kan så diskutere, om det i virkeligheden er penge nok.

Men mit spørgsmål til hr. Morten Bødskov er: Er det ikke rimeligt, at forældre selv betaler maden for deres egne børn?

Kl. 11:02

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 11:02

Morten Bødskov (S):

Vi mener, at det bør være en velfærdsrettighed, som spørgeren rigtigt nok hentyder til, at man kan få som forældre. Når man får passet sit barn i en daginstitution, kan man få adgang til et sundt og gratis måltid mad.

Der er masser af problemer med overvægtige børn i det her samfund, som vi ikke rigtig får gjort noget ved. Vi vurderer, at hvis man skal lave noget mod bl.a. de følgevirkninger, der kommer af overvægtige børn og unge, så skal man sætte målet ind. Så man kan sige, at det sunde måltid mad, som her er gratis, er en enkelt sten i rækken af mange, som gerne skulle medføre, at vi på sigt får en bedre folkesundhed i det her land.

Det er også derfor, vi lægger så afgørende vægt på, at de her velfærdsrettigheder er så konkrete som overhovedet muligt og også bliver gennemført i en takt, så de bliver til noget, selvfølgelig, men også således, at folk har klarhed over, hvad det er for løfter, der er givet.

Kl. 11:03

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det fru Vivi Kier for endnu en kort bemærkning.

Kl. 11:03

Vivi Kier (KF):

Jeg vil igen sige fra konservativ side, at vi mener, at det er og bliver et forældreansvar at sørge for mad til sine egne børn. Regeringen har jo gjort det muligt, at man ude i daginstitutionerne kan etablere madtilbud, og de børn, som kommer fra familier, som har det rigtig, rigtig svært – både økonomisk og socialt set – er det faktisk muligt at give en friplads.

Børn kommer typisk i en daginstitution 215-219 dage om året. Hvad så med resten af årets dage – betyder det da ikke så meget, om børnene får noget at spise? Jeg overvejer, om man i So-

cialdemokratiet har gjort op med sig selv, hvor grænsen mellem samfundets ansvar og det personlige ansvar går.

Kl. 11:03

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 11:03

Morten Bødskov (S):

Det er et uhyre godt spørgsmål, det sidste, der blev stillet. Hvis man kender lidt til Socialdemokratiets partihistorie, ved man, at der noget, der er helt klart i den socialdemokratiske partihistorie og den socialdemokratiske bevægelse, så er det et fuldstændig klart blik på, hvad der er den enkeltes pligter, og hvad der er den enkeltes rettigheder. Det er *kernen* i den socialdemokratiske historie, og det, der her er udtrykt i de her velfærdsrettigheder, er, at de enkelte forældre, den enkelte familie, som måske har det lidt vanskeligt, vil vi gerne fra samfundets side hjælpe og give en udstrakt hånd og sikre, at deres børn i hvert fald en gang om dagen får adgang til et sundt måltid mad.

Det er vigtigt for Socialdemokratiet, og det er særlig vigtigt, tror jeg, for mange af de familier – ikke bare dem, der har udsatte børn, men alle børnefamilier – som har en travl hverdag, og som her har mulighed for at få en hjælpende hånd. Det tror jeg faktisk at der er utrolig mange som vil synes er et rigtigt løft i et moderne velfærdssamfund.

Kl. 11:04

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Vi går videre i rækken af korte bemærkninger, og jeg kan se på tiden, at det bliver den sidste korte bemærkning, inden vi går videre i ordførerrækken. Det er hr. Erling Bonnesen.

Kl. 11:05

Erling Bonnesen (V):

Det er et faktum, at velfærdsbudgetterne aldrig har været større, end de er nu. Det søger Socialdemokraterne så at overbyde ved at komme frem med velfærdsrettigheder. Det kan måske stå lidt uklart, om det er minimums-, standard- eller velfærdsrettigheder, men hvorom alting er, formulerer man det selv som velfærdsrettigheder.

Det står også lidt uklart, hvor meget den samlede pakke af Socialdemokraternes velfærdsrettigheder egentlig koster, så jeg vil godt spørge, om man kan komme tættere på, hvad den samlede pakke egentlig koster, og hvor pengene til at finansiere den i givet fald skal komme fra.

Kl. 11:05
Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
 Så er det ordføreren.

Morten Bødskov (S):

Hvis jeg ikke husker meget fejl, stillede ordføreren stort set det samme spørgsmål, da vi sidst havde førstebehandlingen af finansloven. I mellemtiden har Socialdemokraterne faktisk fremlagt finansieringsforslaget til, hvordan vores velfærdsrettigheder skal indføres og skal finansieres.

Det har vi sagt meget klart og meget tydeligt. Det, vi starter med i vores finanslovudspil her for 2008, er som sagt, som vi har diskuteret her de sidste par omgange, at introducere tre af vores velfærdsrettigheder, således at vi bl.a. får søsat principperne om, at når man forlader sygehuset, har man inden for en uges tid efter udskrivningen mulighed for at komme til genoptræning; at børn kan få lektiehjælp i fritidsordningerne og bl.a. i SFO'en; og at man, når man afleverer sit barn i en daginstitution, er sikker på, at der i hvert fald der er adgang til et gratis sundt måltid mad.

Kl. 11:06
Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
 Endnu en kort bemærkning fra hr. Erling Bonnesen.

Erling Bonnesen (V):

Tak for den del af svaret. Man kan sige, at det så er et lillebitte skridt. Man forsøger at tegne et billede af sine velfærdsrettigheder, som om det er et kæmpe løft, men vil det ikke være ligesom ti nye fugle på taget, som ikke rigtig giver nogen resultater, men blot tegner sådan et glansbillede af en hel masse ting, man gerne vil, men som man reelt ikke kan omsætte til praksis? For faktisk er jo, som også den første del af svaret her viser, at man har en lille pose penge, men slet ikke finansiering til resten af det.

Så er det ikke reelt sådan lidt bluff og i sidste ende reelt et vælgerbedrag, når man ikke kan sætte mere handling bag ordene?

Kl. 11:07
Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
 Så er det ordføreren.

Morten Bødskov (S):

Altså, der er hverken bluff eller vælgerbedrag i Socialdemokraternes ønske om at give børnefamilierne en hjælpende hånd og at give dem, der

bliver udskrevet fra hospitalerne, ret til ordentlig genoptræning.

Hvis man skulle tale om, hvad der er bluff og vælgerbedrag, kunne det f.eks. være, da den nuværende finansminister var indenrigsminister og kommunalreformen blev fremført og fremsat. Da sagde man jo, at det her var den helt store åbenbaring, og at der nu var adgang til billigere og bedre velfærd. Jeg er ikke helt sikker på, at det er sådan, hvis man spørger rundtomkring i kommunerne, eller hvis man f.eks. spørger borgerne, hvordan de synes genoptræningen fungerer, efter at de er blevet udskrevet fra sygehuse, altså om det virker i overensstemmelse med de meget, meget flotte ord, som regeringen lovede, forud for at man lavede kommunalreformen.

Det er vælgerbedrag, og det er bluff at bilde befolkningen ind, at det skulle være blevet meget bedre. Det er bl.a. for at lappe på det, at Socialdemokraterne gerne vil sikre, at der er en velfærdsrettighed, således at man kan sikre en ordentlig genoptræning og bl.a. sikre, at børnene kan få lektiehjælp, således at vi ikke i fremtiden skal trækkes med problemer med unge, der mangler kompetencegivende ungdomsuddannelser.

Det er simpelt hen grundlæggende forskellige syn på, hvordan vi udvikler vores velfærds-samfund, og det her finanslovudspil viser, ud over at det er økonomisk ansvarligt, også vejen til et nyt løft for vores velfærdssamfund. Og det skulle regeringspartierne tage at lære lidt af.

Kl. 11:08
Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Den afsatte time er gået.

Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er Dansk Folkepartis ordfører, hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kl. 11:09
 (Ordfører)

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Vi har jo fået et finanslovsforslag fra regeringen. Det har vi fået ret sent, i forhold til hvad vi plejer. Vi plejer jo sådan set at diskutere finanslov i efteråret. Nu står vi her i februar og ind i marts og skal finde frem til en god finanslov for 2008, en finanslov, der jo efter planen først bliver vedtaget midt i april.

Det giver selvfølgelig nogle udfordringer, både for os og i særdeleshed også for dem, som bliver berørt af finansloven rundtomkring i samfundet. Det giver også det spøjse, at vi jo stort set ikke når at blive færdige med den ene finans-

lov, før vi skal til at kigge på den næste, nemlig finansloven for 2009. Men det klarer vi nu nok.

Jeg vil allerførst sige, at vi fra Dansk Folkepartis side ser frem til forhandlingerne de næste par uger med regeringen om finanslovsforslaget. Vi tror på, at vi også den her gang kan finde frem til en aftale, så Dansk Folkeparti og regeringen som minimum indgår en aftale om finansloven for 2008.

Vi har jo noteret os, at finansministeren har sagt, at det skal være fornuftens finanslov, og det tror vi på et godt bidrag fra Dansk Folkeparti kan sikre at finansloven også bliver. Vi ser selvfølgelig gerne, at flere partier end Dansk Folkeparti og regeringspartierne indgår en aftale om finansloven for 2008. Vi er i hvert fald fuldstændig fordomsfri, i forhold til at andre partier kan give et godt bidrag. Det kan være i forhold til de efterhånden mange delaftaler, der er lagt op til, men jo også i forhold til en endelig finanslovaftale. Det, der er afgørende, er selvfølgelig, at partierne vil bidrage konstruktivt og også komme til forhandlingerne med den indstilling, at man søger at få det bedste ud af det og ikke overspiller sine kort. Det har Dansk Folkeparti jo aldrig gjort, og det har gjort, at vi har fået nogle gedigne indrømmelser ved tidligere forhandlinger, og det satser vi selvfølgelig også på i år.

Ved tidligere debatter har det været sådan, at Venstres ordfører har gået på talerstolen som den første og har sagt, at alt ser rosenrødt ud, at alt går så fantastisk godt; så er Socialdemokratiets ordfører kommet på talerstolen og har sagt, at alt er noget møg, at alt er elendigt, at der er krise; og så har jeg kunnet komme som den tredje ordfører og fortælle om virkeligheden. I år har Socialdemokratiet ikke fejlet. Vi vil heller ikke fejle. Men Venstres ordfører var faktisk lidt nuanceret i forhold til sine tidligere taler, fordi der var det ikke alt sammen rent rosenrødt. For der var jo i udspillet fra regeringen, som ordføreren jo loyalt refererede videre i sin ordførertale, en agtpågivenhed, i forhold til om vi nu har for meget damp på kedlerne i dansk økonomi. Det var baggrunden for, at regeringen har valgt at foreslå nogle tiltag, der skal dæmpe økonomien.

Vi har jo det udgangspunkt hos os og specielt i de her uger, at hvis vi skal tale om en overophedning i Danmark lige nu, så er det ikke i forhold til vores økonomi. Så er det i forhold til den overophedning, der finder sted, ved at der er bål i gaderne. Der er brand rundt omkring i det danske samfund. Der er en stigende utryghed over de ting, vi ser, og der er en stærk utryghed i for-

hold til, hvad det er, der er på vej. Vi ser lømler i gadebilledet, vi ser bandekriminalitet, vi ser afbrænding af containere i folks opgange, vi ser på det seneste bomber, der sprænger i solcentre. Der er sikkert et væld af begrundelser, af baggrunde, men ikke desto mindre gør det jo selv sagt befolkningen rigtig, rigtig utryg og med meget, meget god ret.

Vi har jo så sent som i går her i Folketinget haft en diskussion med statsministeren i spørgertimen om det her. Statsministeren sagde jo på regeringens vegne, at det ikke er samfundets skyld, at det her sker, og det kvitterede vi selvfølgelig også for ved at sige: Nej, selvfølgelig er det ikke det. Det er de personers skyld, som laver balladen. Men samfundet har selvfølgelig en pligt til at reagere, så de mange lovlydige borgere, der hver evig eneste dag slider og slæber for at sørge for, at det her samfund fungerer godt, kan gøre det i tryghed.

Vi synes jo, at når vi skal forhandle finanslov på et tidspunkt, hvor Danmark står i brand på mange leder og kanter, bliver vi nødt til også at forholde os til det her meget, meget alvorlige problem med, at flere og flere må føle sig utrygge i dagligdagen. Det er derfor, vi – lidt utraditionelt måske – har valgt at bruge vores præsentation af finanslovkravet til at slå et slag for nogle af de ting, som kan skabe større tryghed. Nogle af tingene koster jo penge, og så er det selvsagt en god idé at tage det med i forbindelse med diskussionen om finansloven, mens andre ting faktisk kan gennemføres, uden at det koster penge, men sikrer nogle bedre vilkår. Jeg vil gerne nævne punkterne.

Vi synes, det vil være helt oplagt, at bander, der begår kriminalitet, i højere grad kan straffes for kriminaliteten. I dag er det sådan, at mange kriminelle gerninger dækkes ind under at blive begået som led i bandekriminalitet, hvor vi ikke entydigt kan udpege den skyldige for f.eks. en brandstiftelse. Vi ved notorisk, at det er en ud af otte bandemedlemmer, men vi ved ikke præcis som myndighed eller som offentlighed, hvem det er, der er skyld i handlingen. Så sker det alt for ofte, at alle slipper fri, fordi vi ikke i dag har instrumenter, der sikrer, at enten banden kan blive straffet, eller man i virkeligheden ad den vej så får fremprovokeret, at den skyldige må melde sig på banen eller blive meldt af de andre bandemedlemmer. Det skal vi have lavet om. Helt tilbage fra Blekingegadebanden og den diskussion, der var om den, har vi diskuteret det her, og vi synes altså, at det er på tide, vi får gjort no-

get ved det. Vi ser i stigende grad, at man dækker sig ind under bandekriminalitet.

Det andet, vi i stigende grad ser, er, at man dækker sig ind under, at unge under 15 år begår den kriminelle gerning, for er man under 15 år, er man under den kriminelle lavalder. Så bliver der taget hånd om på en anden måde, end hvis man bliver bedømt efter det almindelige strafferetlige system. Vi foreslår, at den kriminelle lavalder sænkes til 12 år, og at strafudmålingen sker ved særlige ungdomsdomstole, der selvfølgelig tager hensyn til, at vi her har at gøre med nogle helt specielle forhold, fordi vi har at gøre med unge mennesker. Men at det skal være en del af det almindelige strafferetlige system, at man bliver straffet, når man begår en kriminel gerning, mener vi bør være åbenbart.

Så mener vi også, at forældre skal langt stærkere ind i billedet, og vi mener også, vi lovgivningsmæssigt kan tage nogle initiativer, der sikrer det. Vi har været på banen med forslaget om, at erstatningspligten udstrækkes videre end det, vi kender i dag, så forældre ved, at hvis børnene begår ildspåsættelser, hærværk, ting, der i den grad ikke bare skaber den utryghed, jeg omtalte før, men i virkeligheden også millionskader, brænder skoler ned, brænder daginstitutionerne, så koster det også på pengepungen for forældrene, hvis den unge ikke kan betale.

Så ønsker vi også, at vi gør øget brug af videoovervågning. Vi ønsker at få fremprovokeret, at kommunerne meget mere aktivt tager del i en debat om, hvordan man lokalt kan skabe tryghed. Det kan være på torve, det kan være på gågader, det kan være i butikcentre eller rundtomkring, hvor man færdes, og hvor det vil skabe en større tryghed, at man ved, at der er videoovervågning, dels i forhold til det rent præventive, at eventuelle kriminelle ved, at hvis de begår en kriminel handling, så bliver de afbilledet, dels i forhold til bevisførelsen efterfølgende, at man i langt højere grad kan bevise de kriminelle gerninger, der begås, så de skyldige kan blive straffet. Hvis vi skal fremprovokere kommunernes aktive brug af det her, kunne det være en idé at afsætte en pulje på finansloven, som kommunerne kan gøre brug af, hvor man giver det signal til kommunerne, at det bare er med at komme i gang, fordi man kan få statslig medfinansiering til det.

Endelig vil jeg nævne her, at vi ønsker en større fokus på de radikaliseringsprocesser, der foregår. Vi har forskellige instrumenter til det allerede i dag, men vi ønsker, at vi i videre omfang

får afdækket de kriminelle miljøer, vi jo ser, de radikaliserings-tendenser, vi ser.

Kl. 11:17

Vi har haft debatten om Hizb-ut-Tahrir som noget meget nærværende, vi har hele diskussionen om, at Islamisk Trossamfund involverer sig med Hizb-ut-Tahrir, hvilket jo i den grad betyder, at man har dialog med folk, der er meget tæt på nogle miljøer, som fornægter demokrati, folkestyre og de danske værdier, som det danske samfund bygger på. Det er for os uforståeligt, at man tror, at dialog med sådan nogle mennesker nytter. Meget tyder på at det gør den ikke. Man taler med mennesker, som taler med to tunger, som siger ét det ene sted og noget andet det andet sted. Vi tror på, at det er andre redskaber, som skal tages i brug, og at man skal have en langt mere hård og konsekvent kurs over for de her personer, end man har.

I virkeligheden kan man vel lettere omskrevet sige, at det er på tide, at bølleoptyøjer ikke belønnes med ungdomshuse, men giver straf og konsekvens fra samfundets side.

Vi har selvfølgelig i vores finanslovsoplæg mere traditionelle ting, som vi normalt diskuterer i forbindelse med en finanslov, som en forhøring af ældrechecken, større hensyn til svage, udsatte grupper, folk på sygedagpenge, der på grund af svære vilkår mister sygedagpengene, f.eks. en kræftramt. Hvordan kan vi i højere grad sikre, at man ikke bliver udsat for at miste sine sygedagpenge?

Vi har forholdet omkring vores unge, som vi mener man skal forbedre vilkårene for med hensyn til SU-regler og med hensyn til ligestilling af 18-19-årige med 20-årige og med hensyn til bevillingerne til ungdomsuddannelserne osv. osv.

Jeg vil selvfølgelig meget gerne også komme meget mere ind på dem i debatten. Men jeg har ment, at det, der var behov for lige præcis i dag, er, at vi nu som Folketing bliver enige om, at der er behov for en helt ekstraordinær indsats mod den utryghed, der er ved at komme i det danske samfund, og at vi tager nogle redskaber i brug, der sikrer det. Og derfor har jeg simpelt hen valgt at bruge min tale her i dag på i første omgang at koncentrere mig om det.

Kl. 11:19

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til ordføreren. For god ordens skyld læser jeg lige navnene op på de syv, som jeg har registreret til korte bemærkninger – hvis jeg skulle have overset en. Det er hr. Frank Aaen, hr. Jens Peter Vernersen, hr. Morten Bødskov, hr. Ole

Sohn, hr. Morten Helveg Petersen, hr. Morten Østergaard og fru Mette Frederiksen. Vi har endnu en. Men vi starter først med hr. Frank Aaen.

Kl. 11:20

Frank Aaen (EL):

Jeg synes sådan set, det er godt, at hr. Kristian Thulesen Dahl bruger tiden på at diskutere det, vi har set på gaderne i den senere tid, hvor frustrerede unge mennesker har brændt biler og affaldscontainere og skoler og daginstitutioner af. Det er meget et meget vigtigt problem, det er noget, der selvfølgelig må skarpt afstand fra.

Men så kommer jeg alligevel til at tænke på, at nu har denne regering haft magten i mere end 6 år, den har kunnet vedtage hvad som helst på det her område, den *har* vedtaget hvad som helst på det her område. Den har strammet udlændingepolitikken, bremset indvandringen, den har strammet lovgivningen over for indvandrere, den har gjort alt muligt og har haft flertal til det. Og så ser vi altså det her resultat. Så er det, jeg spørger hr. Kristian Thulesen Dahl: Har man i Dansk Folkeparti overvejet, om man har et ansvar for det, der er sket? Er den politik, man har stået for, forfejlet, eller er det her bare en anledning til at sige, at vi så må lave endnu flere stramninger, at vi så må være endnu hårdere, at vi så må være endnu mere fjendtlige over for indvandrere i det her land? Er det det, eller er der lidt selvkritik?

Kl. 11:21

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 11:21

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er et fantastisk spørgsmål at få fra hr. Frank Aaen, der i så mange år har været medvirkende årsag til, at vi har en befolkningssammensætning, der giver alle de konflikter, vi kender. Vi har jo fået et væld af udlændinge ind i det her samfund, som giver kæmpe, kæmpe store problemer, fordi de rent værdimæssigt overhovedet ikke hører til i det danske samfund, fordi de ikke ønsker at blive en del af det danske samfund med de danske værdier, vi kender. Alle de mennesker, som er kommet ind – som med hr. Frank Aaens hjælp er kommet her til landet – og som med hr. Frank Aaens og Enhedslistens hjælp har fået ikke bare opholdstilladelse, men statsborgerskab, sidder vi nu og skal prøve at finde løsninger for, og så skal man høre, om vi i Dansk Folkeparti føler ansvar for den her situation. Vi er ved at rydde op i et morads, som vi har over-

taget. Vi har i den grad lavet om på tingene siden 2001, primært med hensyn til hvem der kan komme hertil, for det har været nødvendigt. Vi har fået bremset indvandringen for i højere grad at kunne tage initiativer for dem, der er kommet hertil, for at få dem integreret, men vi har så store problemer, som er skabt af fortidens synder.

Kl. 11:22

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Frank Aaen for endnu en kort bemærkning.

Kl. 11:22

Frank Aaen (EL):

For 6 år siden så vi ikke uro af den type, vi lige har set, og som vi kan frygte vil komme igen. Det er noget, der er kommet på baggrund af de sidste 6 års udvikling. Man har altså haft mulighed for at gøre alt det, man havde lyst til – og det er igen ikke noget forsvar for at brænde skoler eller biler af – men man har alligevel fremprovokeret uroen, man har ført en politik, der har gjort nogle mennesker så frustrerede, at de er gået på gaden, som de har gjort. Og så står hr. Thulesen Dahl og siger, at man ikke har noget ansvar for det. Er det ikke at løbe fra sit ansvar, når man i virkeligheden har været en del af et flertal i så lang tid og har kunnet gøre det, man mente der var brug for, at stå her i dag og sige, at man ikke har noget ansvar for, at det åbenbart er gået galt, og bare foreslå endnu mere af samme slags politik? Er der ikke anledning til lidt selvkritik?

Kl. 11:23

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 11:23

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nej, overhovedet ikke. Vi har mange gange foreslået Hizb-ut-Tahrir forbudt. Vi mener, at det er en organisation, der opfordrer til voldelige begivenheder i Danmark. Vi mener, det er en organisation, der efter grundloven kan og bør forbydes. Det har vi foreslået masser af gange, men vi har ikke kunnet få flertal for det. Vi håber, at vi nu kan få flertal for det her i Folketinget. Derfor tog jeg bl.a. også tidligere debatten med hr. Morten Bødskov om lige præcis det emne, og om, hvad den socialdemokratiske position er, for jeg er blevet forvirret efter forskellige meldinger fra forskellige socialdemokrater.

Hr. Frank Aaen siger så noget meget, meget mærkværdigt – i virkeligheden et forsøg på historieforfalskning – nemlig at det er den politik, der har været ført her de sidste 6 år, der er års-

gen til det, der foregår i gaderne nu. Jeg har da aldrig kendt mæge. Hvis man kigger rundt i verden og ser, hvad det er for en verden, vi lever i, kan man spørge: Hvornår skete så katastrofen i World Trade Center – hvornår skete den? Vi har kunnet se, hvordan de bølger af terrorvirksomhed og terrorlignende virksomhed, der foregår rundt i verden, nu bevæger sig ind i alle lande, også Danmark. Hr. Frank Aaen siger så, at det er de sidste 6 års begivenheder, der er årsagen til det her i Danmark. Nej, det er de personer, som hr. Frank Aaen har været med til at få her til landet, som nu udgør et kæmpe problem, fordi de ikke anerkender de danske værdier og ikke vil anerkende de danske værdier. Det er her, vi har problemet, vil jeg sige til hr. Frank Aaen.

Kl. 11:25

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Den næste korte bemærkning er fra hr. Jens Peter Vernersen.

Kl. 11:25

Jens Peter Vernersen (S):

Finanslovforslaget er jo udtryk for, hvilken politik man det kommende år vil føre på det økonomiske område. Der er områder i samfundet, der trænger mere end andre områder. Det tror jeg også at hr. Thulesen Dahl er enig i. Hvordan har man egentlig i finanslovforslaget forestillet sig at støtte de områder, som virkelig er trængende?

Jeg har tidligere nævnt, at vi har hjertepatienter, der ikke bliver behandlet. Der er faktisk i størrelsesordenen 15.000 patienter, der står på venteliste i øjeblikket. I går sagde sundhedsministeren i et samråd, at man ikke har planer om at gøre noget ved det i 2008 – så må man se i 2009. Alle ved jo, at det er et område, hvor behandling af sygdommen kan være et spørgsmål om liv eller død; det ved vi på dette meget alvorlige område.

Vil Dansk Folkeparti være med til, at området bliver prioriteret, så disse patienter kan blive behandlet her i 2008? Der står 15.000 på venteliste, og det koster 300-400 mio. kr. Er det ikke et meget, meget vigtigt område, og kan vi sammen lave et flertal uden om regeringen på det område?

Kl. 11:26

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 11:26

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Der skal ikke være nogen som helst tvivl om, at Dansk Folkeparti er at finde på det hold, der kæmper for, at vi hele tiden forbedrer vores tilbud – specielt til dem, der har livstruende sygdomme.

Vi synes, at noget af det sværeste for et menneske, der står i en livstruende situation, er at blive placeret på en venteliste og bare få at vide, at man skal vente og vente. Det, vi gerne vil bruge forhandlingerne til og også gerne diskuterer med Socialdemokratiet, er selvfølgelig, hvordan vi så sikrer, at der rent faktisk sker en forbedring.

Jeg har noteret mig, at en del af det socialdemokratiske oplæg jo er, at man siger, at vi skal hjælpe nogle, og så er der andre, vi må give længere ventetid, altså at det også er en omprioritering inden for sundhedssektoren. Det er jo så et bud. Det, vi skal se på, er, hvordan vi kan presse de ressourcer, antallet af læger, antallet af sygeplejersker osv., vi har i sundhedssektoren; hvordan kan vi, som vi har gjort det seneste 6 år, i virkeligheden sørge for, at de kan hjælpe os med at få endnu flere igennem, så vi kan få hjulpet flere af de syge mennesker, vi har?

Kl. 11:27

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Jens Peter Vernersen for endnu en kort bemærkning.

Kl. 11:27

Jens Peter Vernersen (S):

Vi har en helt konkret opgave på hjerteområdet, vi har den også på kræftområdet, og vi har den også på andre livstruende områder. Vi ved, at det på hjerteområde vil beløbe sig til noget, der ligner 400 mio. kr. at få behandlet de 15.000 mennesker, der står på venteliste. Det er derfor, at vi præcis har sat midler af i vores finansiering.

Vi synes, det er vigtigt, at disse mennesker, der lider af en livstruende sygdom, bliver behandlet, før man retter en skæv finger ud. Det er jo i dag prioriteret før: Har man en skæv finger, kan man få den rettet ud inden for 4 uger. Hjertepatienter venter i øjeblikket i 32 til 48 uger. Det, at man har fået en venteliste, der er steget så voldsomt for disse livstruende sygdomme, er noget, der er sket inden for de sidste 2 år. Samtidig har man besluttet, at hvis man som sagt skal have rettet en finger ud, kan det gøres inden for 4 uger.

Vil man være med til en omprioritering, hvor man siger: Personen med en skæv finger må vente i 8 uger, vi tager hjertepatienterne først, og så har vi også finansieringen? Det er måden at gøre det på, og det er vores forslag. Kunne Dansk Folkeparti være med til det?

Kl. 11:28

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 11:28

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tror, at man i det socialdemokratiske oplæg bruger eksemplet med knæ og ikke med en skæv finger. Vi kan selvfølgelig altid stille eksempler op, hvor vi kan sige, at hvis jeg står over for en døds syg hjertepatient og en, der skal have en eller anden mere eller mindre kosmetisk operation, vil jeg jo altid prioritere hjertepatienten med den livstruende sygdom. Sådan har jeg det.

Dansk Folkeparti er med på det hold, der hele tiden diskuterer med alle partier, også Socialdemokratiet: Hvordan kan vi sikre, at de ressourcer, vi har inden for sundhedssektoren, bliver brugt bedst muligt? Det er selvfølgelig på at sikre, at folk ikke dør, mens de står på venteliste. Det siger sig selv.

Jeg føler ikke, at der er nogen modsætninger, så lad os diskutere det. Jeg har, som jeg siger, kunnet se i det socialdemokratiske forslag, at man ønsker at omprioritere, altså man ønsker at neddrose for nogle af patienternes vedkommende, og det, vi så må diskutere også med Socialdemokratiet er, hvordan man konkret forestiller sig, at det skal ske.

Kl. 11:29

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Den næste korte bemærkning er til hr. Morten Bødskov.

Kl. 11:29

Morten Bødskov (S):

Vi kan jo alle sammen være enige om alle de gode hensigter, man kan have med en sådan finanslov, og debatten i dag har jo allerede bibragt mange gode hensigter. Men der skal jo også prioriteres, således at der penge til det, og der skal sikres en ansvarlig økonomisk politik.

Vi har lagt mærke til, at Dansk Folkeparti har været ude og afvise den milliardbesparelse, som regeringen har pålagt de statslige institutioner, og det vil altså sige besparelser på uddannelsesområderne, på vores politi, på vores forsvar og på en række andre områder. Bare for at det kan blive helt klart: Er det sådan, at Dansk Folkeparti er modstander af den her besparelse?

Kl. 11:30

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 11:30

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, vi er modstandere af det forslag, regeringen er kommet med, om, at man over en bred kam i alle ministerierne skal spare 1 pct. For det første synes vi, at metoden er uhensigtsmæssig – vi

har aldrig været tilhængere af sådan en grønt-høstermetode, vi er tilhængere af, at politikere prioriterer, at man siger, hvad man gerne vil, og hvad man ikke vil – så det er sådan en holdningsmæssig diskussion om metoden.

For det andet kan vi se en række dårligdomme ved at gennemføre det forslag, der ligger, og det har også stået klart under de gennemgange af finansloven, vi har haft med de forskellige ministre. Hvis man tager sådan noget som uddannelsessektoren, så er det jo sådan, at hvis et gymnasium eller en handelsskole i april-maj måned får at vide, at de skal spare 1 pct. af 2008-rammen, så er det i realiteten en 2-procents-besparelse fra august, man pålægger institutionen.

Hvis man så siger: Så skal I genåbne jeres budget og spare 2 pct. i efteråret – uden at de har sikkerhed for, at pengene er der i januar, så kan de ikke engang tage en klump af de investeringer, som de havde tænkt sig at foretage, og måske skubbe dem fra oktober til januar, for de kan ikke fra starten tillade sig at budgettere med, at pengene er der fra januar. Det var bare for at nævne et konkret eksempel på en uhensigtsmæssighed.

Kl. 11:31

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Morten Bødskov for endnu en kort bemærkning.

Kl. 11:31

Morten Bødskov (S):

Vi er meget tilfredse med, at Dansk Folkeparti så klart melder ud, at de er modstandere af besparelsen, og at de synes, at det forkert, at der bliver sparet 1 mia. kr. i 2008. Men dér, hvor finansministeren og Venstres ordfører jo har lidt uld i mund, så at sige, er, når de så begynder at tale om, hvordan man så får pengene tilbage. De siger jo, at det er en opsparing, og at pengene ligesom bliver sat ind på en konto, og at man så vil få den udbetalt i 2009. Problemet med de udtalelser er jo, at der ikke er givet nogen garanti for, at pengene kommer tilbage.

Hvis nu Dansk Folkeparti i de her forhandlinger skal have alle de andre gode ting, som de gerne vil gøre, igennem – og måske skulle vi finde sammen om at gøre noget rigtig godt – er Dansk Folkeparti så klar til at acceptere en ordning, hvormed man siger ja til milliardbesparelsen her i 2008 under forudsætning af, at man får garanti for, at de bliver ført tilbage i 2009? I så fald kan det godt være, at pengene kommer tilbage, men problemet er stadig væk, at besparelsen, som hr. Kristian Thulesen Dahl rigtigt sag-

de, rammer dobbelt så hårdt med en de facto besparelse på 2 pct. på en hel række uddannelsessteder.

Kl. 11:32

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller): Så er det ordføreren.

Kl. 11:32

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg står her med et stykke papir, som anviser Dansk Folkepartis smertegrænse i forhandlingerne lige præcis i forbindelse med det her spørgsmål. Det vil jeg give til hr. Morten Bødskov, og så har vi klaret det, ikke? Så kan han give en kopi til finansministeren, for så er finansministeren også klædt på, og så kan vi slippe for de næste par ugers forhandlinger, for så har vi klaret det allerede her ved førstebehandlingen.

Se, hvis jeg for alvor begynder at besvare hr. Morten Bødskovs spørgsmål, så går jeg jo ind og afslører, hvad man i givet fald kan forhandle sig frem til, og det vil jeg jo selvfølgelig ikke, for det er det, forhandlingerne må være til for. Det skal jo også være spændende for alle dem – ja, der nikkede – der følger forhandlingerne, at komme til møderne. Der ville jo ikke være meget ved det, hvis det hele var offentliggjort på forhånd. Så, tidligere blev vi beskyldt for, at vi i virkeligheden havde lavet finanslovaftalen, inden finanslovsforslaget overhovedet var blevet præsenteret, og det var ikke rigtigt, og det er nok heller ikke rigtigt, at der på papiret her står beskrevet sådan en smertegrænse.

Men sandheden er, at det er noget, der skal forhandles. Vi har vores udgangspunkt, og så går vi til forhandlingerne, som vi altid gør, for at opnå det bedst mulige resultat. Jeg har over for hr. Bødskov påpeget, hvor jeg mener at der er nogle problemer i regeringens forslag, bl.a. for uddannelsesinstitutionerne, og det en af grundene til, at vi ikke synes om forslaget, som det ligger her.

Kl. 11:34

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller): Den næste korte bemærkning er fra hr. Ole Sohn.

Der skal lige trykkes på den lille, grå knap. Så starter vi forfra, når der er lys – nu.

Kl. 11:34

Ole Sohn (SF):

Det var for at se, om jeg kunne få en debat med hr. Kristian Thulesen Dahl sådan på tommandshånd, men nu tager vi den så lidt mere åbent.

Jeg kan konstatere, at Dansk Folkeparti fortsat er tilhænger af skattestoppet. Jeg har i hvert fald ikke hørt det modsatte, kan jeg sige. Jeg kan også konstatere i besvarelsen til hr. Morten Bødskov, at Dansk Folkeparti ikke er meget for nedskæringer i den offentlige sektor.

Så har vi sådan set kun ét punkt tilbage – jeg kan i øvrigt også i Dansk Folkepartis finanslovudspil se, at man går ind for en meget ekspansiv økonomisk politik, og så kan jeg se, at der kun er én mulighed for at undgå, at man tilter dansk økonomi, nemlig ved en markant udvidelse af arbejdsstyrken. Og jeg kan forstå, at den udvidelse af arbejdsstyrken ikke må komme udefra; vi må ikke have udenlandsk arbejdskraft til at bidrage til udvidelse af arbejdsstyrken. Hvordan vil Dansk Folkeparti så sikre, at vi ikke får et kollaps i økonomien?

Kl. 11:35

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller): Så er det ordføreren.

Kl. 11:35

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, der er jo mange faldgruber, når man sådan får lampen tændt, så man kan tale ud i den store verden. En af dem er jo, at man simpelt hen husker forkert om partiernes positioner.

Der er to ting, jeg bliver nødt til at sige til hr. Ole Sohn. Den ene er, at vi ikke ønsker en meget ekspansiv finanspolitik. Den finanspolitik, vi vurderer er den rigtige dosering lige for øjeblikket, er den, som regeringen i efteråret 2007 selv syntes var den rigtige for 2008. Da de oprindeligt fremlagde finanslovsforslaget for i år, lagde de en vurdering ind, og det er den vurdering, som vi egentlig mener man stadig væk bør følge. Det er den ene ting.

Den anden ting er så det med udenlandsk arbejdskraft. Det, hr. Ole Sohn siger, er jo direkte forkert. Vi var jo med til at lave aftaler; altså, det er sådan set med Dansk Folkeparti, regeringen har kunnet indgå aftaler om greencard- og jobkortordningerne. Det er ikke med andre partier, det er sådan set noget, vi har fundet frem til. Og det er jo for at sikre, at der, hvor vi i Danmark har ledig arbejdskraft, skal den først og fremmest bruges, men der, hvor virksomheden ikke kan få anvist dansk arbejdskraft – altså arbejdskraft bosiddende her i Danmark – må man gå uden for landets grænser og tage arbejdskraften ind.

Det er den balance, vi har syntes var fornuftig for at sikre det pres på den svagere del af arbejdsmarkedet – altså de, der har svært ved at

komme ind på arbejdsmarkedet her i Danmark – så de også kom ind og fik en chance; at man ikke bare tog udefra, men kun tog udefra, når man havde brugt de ledige hænder, vi har her i Danmark. Det har været en stor succes, for ledigheden er raslet ned til omkring 3 pct. nu – til et niveau, som økonomerne aldrig troede muligt.

Kl. 11:36

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det hr. Ole Sohn for endnu en kort bemærkning.

Kl. 11:36

Ole Sohn (SF):

Det er sådan set derfor, økonomerne har sagt til regeringen, at det måske nok er klogt at lægge en dæmper på den økonomiske aktivitet, for vi er nået en grænse, hvor der ikke er så meget arbejdskraft at tage af.

Men jeg kan forstå, at hr. Kristian Thulesen Dahl tror mere på Finansministeriet end på stort set alverdens andre økonomer. Det er selvfølgelig i sig selv en lille smule betænkeligt, men hvordan vil Dansk Folkeparti løse problemet? Altså, med Dansk Folkepartis ekspansive finanslovudspil med støtte til skattestoppet og et nej til nedskæringer i den offentlige sektor er spørgsmålet: Hvordan vil Dansk Folkeparti sikre, at vi får den fornødne arbejdskraft? Det er jo ikke de her 6.000-8.000, som regeringen opererer med – det er jo et langt større tal, der skal til, hvis Dansk Folkepartis finanslovudspil skal være forsvarligt.

Kl. 11:37

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 11:37

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg så en overskrift på et tidspunkt, der sagde noget med, at den lave ledighed truer velfærd. Og jeg har set meget bekymrede økonomer være på banen og sige, at det kunne være sundt at have en højere ledighed. Altså, jeg er lige ved at høre, at hr. Ole Sohn er med på det hold.

Vi har en politisk mission, der handler om noget andet, nemlig at få arbejdsløse i arbejde – at velfærd også er, at folk kommer i arbejde; at velfærd er, at nogle af de svage grupper, der ikke har haft adgang til det danske arbejdsmarked, lige præcis nu, fordi der er pres på, bliver brugt af virksomhederne, og at virksomhederne kan se en interesse i at hente dem ind, selv om det koster lidt på uddannelseskontoen. Selv om det koster lidt på den sociale konto for virksomheden, får man nogle mennesker ind, som aldrig

troede det var muligt for dem at komme på arbejdsmarkedet. Det har været vores mission i den her højkonjunktur: at sikre de mennesker plads på arbejdsmarkedet.

Jeg hører jo næsten hr. Ole Sohn i samklang med de økonomer, der siger, at det er farligt; det er søreme farligt, for det er nu alligevel sundere for et samfund at have en lidt højere arbejdsløshed. Det er også det, man hører i Dansk Arbejdsgiverforening, som hr. Ole Sohn næsten kom til at sige at jeg kom fra. Det tror jeg nu jeg har fået ret kraftigt dementeret med det, jeg nu har sagt. Jeg lyder vel næsten som en folkesocialist.

Kl. 11:38

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Den næste korte bemærkning er fra hr. Morten Helveg Petersen.

Kl. 11:38

Morten Helveg Petersen (RV):

Mit spørgsmål går på den generelle økonomiske politik. Jeg så, at hr. Thulesen Dahl forleden dag var citeret for: »Vi har ikke behov for, at mange spænder livremmen ind i en tid, hvor væksten aftager.« Det er fra Ritzaus Bureau den 20. februar, og ifald det er korrekt citeret, synes jeg, det kunne være interessant at høre, hvad det er for en generel økonomisk politik, Dansk Folkeparti anbefaler. Indebærer det så, at finansloven i virkeligheden burde øse endnu flere penge ud i offentligt forbrug end det, der lægges op til nu? Og i givet fald: Er hr. Thulesen Dahl ikke bekymret for de mangler og begrænsninger i økonomien med hensyn til arbejdskraft, som der er i dag? Altså, hvis man er bekymret for, at væksten aftager, og derfor anbefaler, at man *ikke* skal bremse op, hvad er så Dansk Folkepartis politik på feltet her?

Kl. 11:39

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 11:39

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen det er først og fremmest at have is i maven og lade være med at ryste på hånden. Det er at sige, at den kurs, som har været lagt fra efteråret, også er den rigtige dosering fremover. Man skal hverken pumpe mere ud eller begynde at stramme. Hvis vi tror, at vi herindefra skal komme og stramme på et tidspunkt, hvor økonomien er på vej ned i gear – på et tidspunkt, hvor man inden for byggebranchen kan se, at ordrebøgerne ikke er så tykke længere, som de var engang, og man kan se ude i horisonten, at der begynder at være afmatning – så risikerer vi, at

folk tager det for pålydende og virkelig også strammer og siger: Ja, nu skal vi spænde livremmen ind, nu skal vi bruge færre penge, nu skal vi ikke renovere vores huse så meget, som vi troede. Og så risikerer vi, at det, der jo går for at være en blød landing af den højkonjunktur, vi har haft, kan blive brat afslutning, hvor vi virkelig kan vågne op til en krisestemning. Det er vores bekymring; det er derfor, vi ønsker at holde en meget stille og rolig, stabil kurs uden de her store udsving. Regeringen forsøger jo i virkeligheden også noget af det samme – i den store sammenhæng, kan man sige, er regeringens finanslovforslag jo en indikator for det samme, for om man taler om 0,3 eller 0,2 pct. i finanstilvækst, er jo sikkert ikke det, der ændrer det helt store.

Kl. 11:41

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Morten Helveg Petersen for en kort bemærkning.

Kl. 11:41

Morten Helveg Petersen (RV):

Nej, men signalet er da vigtigt i forhold til konjunkturpolitikken. Signalet er da vigtigt i forhold til de forventninger, der er til de forestående overenskomstforhandlinger, hvor Dansk Folkeparti jo i øvrigt har været ude med million- og milliardpuljer, og hvad ved jeg, og ønsker om at give en masse milliarder til specifikke grupper af offentligt ansatte. Derfor er det da et utrolig vigtigt signal i forhold til konjunkturerne generelt, om man udviser rettidig omhu og træder på bremsen eller ej. Det er derfor, jeg synes, vi har krav på en måske lidt mere grundigt svar på, hvordan Dansk Folkeparti ser de her konjunkturer, for man har jo selv bidraget til at skruer forventningerne i vejret vedrørende løndannelsen på overenskomsterne, og man bidrager i øvrigt selv med forskellige former for ønsker til udgifter i øvrigt.

Det betragter hr. Thulesen Dahl som en forsigtig opbremsning. Jeg vil hellere sige, at det var rettidig omhu at gå ind og forholde sig seriøst til konjunkturerne nu og træde på bremsen. Det ville da være det mest ansvarlige også på den lange bane.

Kl. 11:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 11:42

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen jeg er stor tilhænger af rettidig omhu i alle livets forhold og bestemt også med hensyn

til den økonomiske politik. Men man må jo ret beset sige, at hvis der skulle være logik i det, så skulle man snarere have foreslået at justere kursen sidste efterår end nu. For den forskel, der er fra sidste efterår og til nu, er jo, at der nu i større udstrækning er en forventning om, at der er en begyndende afmatning foran os – at problemerne i USA også skyller ind over Europa og herunder Danmark. Det er jo også det, der har gjort, at Den Europæiske Centralbank ikke har justeret renten, som man troede den ville, fordi der er en vurdering af, at der er sådan en mere pessimistisk tone over økonomien. Så lige præcis på de måneder, der er gået, er det måske ikke særlig logisk, medmindre det, som hr. Helveg Petersen i virkeligheden er inde på, mere er signalpolitik, end det er realpolitik.

Kl. 11:43

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Den næste korte bemærkning er fra hr. Morten Østergaard.

Kl. 11:43

Morten Østergaard (RV):

Der er jo sådan lidt rituel stammedans over det her. Dansk Folkeparti kommer og maler sig godt op i hjørnet, og de husker også at foreslå at skære lidt på udviklingsbistanden og den slags ting. Derfor kan man sige, at det først bliver rigtig interessant, hvis vi sådan kan komme ind til kernen af: Hvor er det, at partierne er villige til at gøre noget andet end det, der foreligger nu, så vi kan se, om vi kan få en mere ansvarlig finanslov?

Jeg synes, det er fornuftigt, at Dansk Folkeparti har sagt, at det der med at overlade det til institutionerne at gøre det politiske arbejde med at prioritere statens finanser er en rigtig dårlig idé, og derfor må det klares i finanslovforhandlingerne og skal ikke bare køres ud med en ekstraordinær grønthøster til alle institutionerne. Men det, der så er spørgsmålet, er: Var det så ikke et meget godt signal at sende fra de politisk ansvarlige partier, at man sagde, at med hensyn til de forhandlinger, vi nu har om en kvalitetsreform, som har taget meget lang tid, men hvor vi stadig væk har et langt forhandlingsforløb foran os, udskyder vi de investeringer, der skulle have været i 2008, og som jo alligevel ikke kommer i gang, inden forhandlingerne er færdige og det er vedtaget osv., sådan at vi dér kan sende et signal om, at her letter vi foden fra speederen, så den politiske proces kan gå sin gang, og så kan vi begynde at arbejde med kvalitetspuljen fra den 1. januar 2009?

Kl. 11:44

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 11:44

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo rigtigt, som hr. Østergaard er inde på, at vi har den holdning, at det er bedre, at politikerne går ind og tager ansvaret for at prioritere og sige: Der vil vi bruge flere penge, og dér vil vi bruge færre penge. Og så må man vurdere ud fra et samlet hele, hvor mange penge der kan bruges.

Så kan man have forskellige holdninger til, hvad det er, man skal skubbe. Jeg synes, der ligger ting i forbindelse med kvaliteten af den offentlige sektor, som man ikke bare kan skubbe foran sig. Altså, der er nogle forhold på sundhedsområdet, som faktisk er alarmerende, og som vi skal have forbedret i en fart. Men der er andre ting, som jeg hellere ville udskyde. Et eksempel på det kunne jo være regeringens forslag om at hæve børnechecken for de 0-3-årige. I en tid, hvor regeringen i øvrigt siger, at vi skal passe lidt på og spænde livremmen lidt ind og sådan noget, foreslår man lige tilfældigvis at hæve børnechecken. Der er jo ikke nogen større logik i det, andet end at det har regeringen lovet for et par år siden i en valgkamp. Det er vel egentlig årsagen til, at det lige bliver foreslået nu, for ellers ville man set med regeringens briller ikke gøre det i den konjunktursituation, vi står i.

Kl. 11:45

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Morten Østergaard for endnu en kort bemærkning.

Kl. 11:45

Morten Østergaard (RV):

Det er jo sådan set en betragtning, der også har fundet vej til det radikale finanslovsforslag, og derfor er der jo skøn samdrægtighed omkring det.

Jeg kunne ikke lade være med at studse lidt over spørgsmålet om, hvorfor det var, regeringen slog et lidt større brød op før valgkampen, og så nu har valgt at trække noget af det, man sagde, lidt tilbage. Det kan måske skyldes, at der netop har været en valgkamp i mellemtiden, og at man måske derfor trods alt nu er villig til at lytte mere til de økonomiske eksperter, der siger, at der er behov for, at man letter foden fra spejderen i forhold til finanspolitikken.

Det er derfor, jeg siger, at hvis man nu skal have en ordentlig politisk proces, hvor man ikke bare klatter pengene væk, men forhandler

grundigt om, hvordan vi forbedrer kvaliteten i den offentlige sektor, var det så alligevel ikke en overvejelse værd, at man sagde, at den første, beskedne udmøntning af kvalitetspuljen, som skal i gang på et eller andet tidspunkt her i 2008, og som næppe når at komme til at spille nogen stor rolle i danskernes hverdag, udskyder vi til den 1. januar 2009 og de næste forhandlinger, sådan at vi får vist en ansvarlighed.

Så kan det være, at hr. Kristian Thulesen Dahl har ret i, at det ikke var nødvendigt, men det er næppe nogen skade til at vente med at bruge de penge til den 1. januar 2009.

Kl. 11:46

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 11:46

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Da vi forhandlede finanslov sidste efterår – i efteråret 2006 for året 2007 – fik vi, meget mod regeringens vilje, indføjet en startsum til det med kvalitet i den offentlige sektor på 250 mio. kr., altså ¼ mia. kr. For vi troede på, at det var nødvendigt at få sat nogle penge af, så man hurtigt kunne komme i gang med forbedringerne af den offentlige sektor.

Det viste sig sidste efterår, at det var ret klogt, at vi havde fået sat de penge af, for hvad gik de til? De gik til at give en garanti til kræftramte, så de kunne komme i behandling hurtigere. Altså, regionerne fik 200 mio. kr. til at sikre en hurtigere behandling af vores kræftramte.

Det synes jeg er et godt eksempel på, at det da ikke var et sted, hvor man skulle have droppet ned. Der er da andre steder, hvor det er klogere at gøre det, og derfor ligger der ting i det arbejde, der foregår omkring kvaliteten i den offentlige sektor, som jeg tror det ville være farligt bare at udskyde; der er andre ting, vi hellere vil nedprioritere i den offentlige sektor for at få plads netop til sådan nogle forbedringer, bl.a. for at hjælpe vores syge medborgere.

Kl. 11:47

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Den næste korte bemærkning er fra fru Mette Frederiksen.

Kl. 11:47

Mette Frederiksen (S):

Se, noget af det, som jeg synes er det allervigtigste i et velfærdssamfund, er, hvordan vi passer på vores ældre og gamle mennesker. Det er der, velfærdssamfundet skal stå sin prøve. Når man ikke længere kan, og når man bliver bragt i en situation, fordi årene er gået, hvor man har brug

for andres hjælp, skal der være et stærkt velfærdssamfund.

Jeg møder et stigende antal ældre mennesker, og jeg hører fra et stigende antal ældre mennesker, at de ikke længere oplever et stærkt velfærdssamfund. De får ikke noget forebyggende hjemmebesøg; der er alt for mange aflysninger af deres ældrepleje; når de er medicinske patienter, får de lov til at ligge for længe og på gangene; de oplever stigende madpriser.

Det, som vi er optaget af, er for det første at sikre, at nogle af vores økonomisk dårligst stillede pensionister får flere penge mellem hænderne, og for det andet, at vi via vores velfærdstigheder får sikret vores velfærdssamfund for de ældre. Mit spørgsmål til ordføreren er: Hvornår vil Dansk Folkeparti igen være med til at prioritere vores ældre medborgere?

Kl. 11:48

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 11:48

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Man kan sådan set bare se på det, som vi præsenterede i går, da jeg på partiets vegne præsenterede vores finanslovsforslag.

Når det bl.a. handler om at prioritere vores økonomisk dårligst stillede ældre, så de får en bedre økonomi, har vi jo fået kæmpet ældrechecken ind som et instrument. Det er et beskedent bidrag, nemlig 7.600 kr. før skat, men det er alligevel noget, der betyder noget for mennesker, som har meget få penge mellem hænderne. Vi har helt konkret foreslået, at ældrechecken bliver hævet fra 7.600 kr. til 10.000 kr. for at sikre, at de pensionister, som økonomisk har allermindst i vores land, får en lidt større håndsrækning fra samfundets side, så de også får del i den udvidelse af købekraften, som er sket for mange grupper. Det er en af metoderne.

Derudover foregår der selvfølgelig også et arbejde i forhold til kvaliteten i den offentlige sektor for at sikre, at de ældre får en langt mere stabil hjælp i hjemmet, når der er behov for det. Det vil jeg meget gerne komme tilbage til.

Kl. 11:49

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det fru Mette Frederiksen for endnu en kort bemærkning.

Kl. 11:49

Mette Frederiksen (S):

Jeg kan bare ikke forstå, hvorfor Dansk Folkeparti ikke længere prioriterer de ældre, hvorfor

det ikke længere er vigtigt for Dansk Folkeparti, hvordan vores ældre medborgere har det.

Jeg er af den overbevisning, at vi har en gruppe ældre medborgere, der har behov for at få et økonomisk løft i deres hverdag. Den gruppe er der, og det er en gruppe, der oplever, at de ikke har råd til at være tilmeldt den kommunale madordning, at de ikke har råd til at købe de julegaver til deres oldebørn og børnebørn, som de gerne vil. Men der er en lige så stor gruppe, hvis ikke større gruppe, der oplever, at kvaliteten i deres hverdag bliver ringere, ringere og ringere. Og vi ved godt, hvorfor den bliver det. Vi ved, at det hænger sammen med, at en række af vores kommuner, som faktisk meget gerne vil have lov til at være gode velfærdskommuner for deres ældre medborgere, ikke længere har råd til at være det.

Derfor må jeg sige til ordføreren, at Dansk Folkeparti på et tidspunkt bliver nødt til at se de ældre mennesker i Danmark i øjnene og sige: Vi lover jer, at I kan få en bedre ældrepleje. Det kan ordføreren og Dansk Folkeparti ikke længere love, fordi det er Dansk Folkeparti, der gennemfører de helt, helt forkerte besparelser, der især rammer de ældre medborgere i de her år.

Kl. 11:51

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 11:51

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det er jo egentlig utroligt. Fru Mette Frederiksen taler jo mod bedre vidende, hun ved jo bedre selv. Fru Mette Frederiksen har jo bl.a. lige stillet mig spørgsmål om, hvordan Dansk Folkeparti vil sikre de økonomisk dårligst stillede ældre. Så svarer jeg, at jeg så sent som i går i vores finanslovsoplæg har tilkendegivet et ønske om, at ældrechecken bliver forhøjet fra de nuværende 7.600 kr. til 10.000 kr. Så tager fru Mette Frederiksen igen ordet og klandrer mig og spørger om, hvornår vi igen begynder at tænke på de ældre, men jeg har jo sådan set lige svaret på det.

Jeg svarede også på spørgsmålet om plejen til de ældre, nemlig at det er meget vigtigt for os, at vi får forstærket kvalitet af den ældrepleje, der finder sted. Kommunerne var i sommer glade for de kommuneaftaler, der er indgået for i år, fordi de mente, at der er plads til en udvidelse af den service, de kunne give til bl.a. de ældre. Så det er noget, som vi hele tiden er efter. Og det ved fru Mette Frederiksen godt. Der er ikke én eneste finanslov, som vi har været medvirkende til, hvor der ikke har været punkter, som enty-

digt har haft adresse til, hvordan vi sikrer en forbedret hverdag for vores ældre medborgere.

Kl. 11:52

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er der en kort bemærkning fra hr. Nick Hækkerup.

Kl. 11:52

Nick Hækkerup (S):

Det ligger sådan set lidt i forlængelse af det, som fru Mette Frederiksen sagde, nemlig at regeringen i forbindelse med fremsættelsen af finanslovsforslaget har tilkendegivet, at serviceudgifterne i kommunerne skal nedsættes til det aftalte niveau for 2008. Det vil alt andet lige føre til en stramning af den kommunale økonomi i størrelsesordenen 1 mia. kr., som jo i givet fald skal hentes på nogle af de store kommunale udgiftsområder, altså skoleområdet, børneområdet eller som nævnt her i sidste omgang ældreområdet.

Mit spørgsmål går på, hvordan Dansk Folkeparti stiller sig til den tilkendegivelse, som regeringen er kommet med i den sammenhæng.

Kl. 11:53

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 11:53

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu kan man sige, at det, der foreløbig er sket for 2008, som jo er den finanslov, vi har til behandling her, er, at regeringen har taget spenderbukkerne på og accepteret, at kommunerne bruger flere penge end aftalt. Altså først aftales det, at de må bruge – var det 1,6 mia. kr. mere? – og derefter bliver man i kommunerne enige om, at man har et ønske om at bruge flere penge, og så siger regeringen: Det får I så lov til. Det er udgangspunktet. Så kommer der en ny diskussion om, hvad niveauet skal være i 2009.

Det, som jeg synes er interessant i debatten, og det, jeg også meget gerne vil diskutere med hr. Nick Hækkerup, er, hvordan det sikres, uanset hvor mange penge man mener der skal bruges i kommunerne, at det, der er aftalt, også er det, der bliver holdt. Altså hvordan sikres et aftalesystem, der gør, at man nogle år kan bruge mange penge og andre år ikke kan bruge helt så mange penge? Altså uanset hvordan dansk økonomi skal styres, hvordan sikres det så, at det, man rent faktisk aftaler, også bliver gennemført? Det er jo det bagvedliggende problem og vel årsagen til, at regeringen har følt det nødvendigt at sige til kommunerne, at det, kommunerne

selv synes var en god aftale for 2008, som de nu selv har valgt at overskride, skal de alligevel prøve at finde en fornuftig løsning på, når det gælder 2009.

Kl. 11:54

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det hr. Nick Hækkerup for endnu en kort bemærkning.

Kl. 11:54

Nick Hækkerup (S):

Det er jo rigtigt, at teknikken med, hvordan man sikrer aftaleoverholdelse osv., også er en problemstilling, der er i spil i forbindelse med regeringens tilkendegivelser i forbindelse med finanslovsforslaget. Det, som mit spørgsmål gik på, var: Når regeringen siger, at udgangspunktet for den service, som kommunerne kan give i 2009, er, at der skal skæres i størrelsesordenen 1 mia. kr., hvilket vil betyde en forringelse af den service, der bliver givet i kommunerne på bl.a. ældreområdet, vil Dansk Folkeparti så lægge stemmer til, at det er den opstramning, der skal foretages i kommunerne økonomi?

Kl. 11:55

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 11:55

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Svaret er, at vi vil forholde os til en aftale om den kommunale økonomi for 2009, når den bliver forelagt os. Det gør den jo ikke i dag. Vi aner ikke, hvordan den bliver skruet sammen, vi aner ikke, hvordan den bliver skruet sammen, så man kan finde ud af, hvordan den kommunale økonomi skal virke, skal være. Der er i forbindelse med regeringens fremlæggelse af finansloven lagt op til, at der mellem stat og kommuner skal være en diskussion om et eventuelt nyt styresystem, så man sikrer, at det, kommunerne selv aftaler sig frem til med staten, også rent faktisk i den praktiske verden bagefter bliver overholdt.

Det er jo noget, der rækker ud over en diskussion om et enkelt års økonomi, og jeg synes, at det absolut er en vigtig diskussion at tage nu for at finde ud af, hvordan man laver den styreform. Her synes jeg også, at hr. Nick Hækkerup og Socialdemokratiet bør engagere sig ud fra den interesse, som vi alle sammen må have i, at man, uanset om der er år, hvor de kan bruge mange penge i kommunerne, eller om der er år, hvor man kan bruge knap så mange penge, samfundsøkonomisk kan aftale sig frem til noget fornuftigt, og så bliver det også holdt.

Kl. 11:56

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Jeg kan konstatere, at der ikke er flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren.

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet er udsat. (Kl. 11.56).

Kl. 13:00

Første næstformand (Svend Auken):

Mødet er genoptaget. Desværre har vi ikke nogen finansminister til stede, så jeg foreslår, at vi udsætter mødet, og at mødet genoptages kl. 13.05. Så håber jeg, at vi har fundet en minister i mellemtiden.

Mødet er udsat. (Kl. 13.01).

Kl. 13:04

Første næstformand (Svend Auken):

Mødet er genoptaget. Der er sket det for afviklingen af finanslovdebatten positive, at finansministeren nu er kommet og er til stede i Folketinget, og det gør det muligt også at genoptage forhandlingerne. Jeg tror ikke, at det kommer bag på ministeren, at jeg synes, at det ikke er tilfredsstillende, at en minister ikke er til stede under behandlingen af dennes sager på dagsordenen og navnlig under behandlingen af en så vigtig sag som denne. Det kunne godt fortjene lidt større opmærksomhed fra ministerens side.

Hr. Ole Sohn som ordfører.

Kl. 13:05

(Ordfører)

Ole Sohn (SF):

Danmark står på mange måder i en meget gunstig økonomisk situation, men vi står også over for en lang række store udfordringer og problemer, som skal løses, og hvis løsning skal planlægges.

Vi er i en situation, hvor ældreplejen i samfundet er for dårlig, vi har svært ved at tiltrække tilstrækkelig med arbejdskraft, og der er samtidig udsigt til en dramatisk stigning i antallet af ældre.

Der er også alt for mange, der ikke får en uddannelse, både fordi der er mangler i folkeskolen, da der ikke er ressourcer nok, og – kan vi se – fordi der på ungdomsuddannelserne og de mellemlange videregående uddannelser er et stort frafald og en for lille gennemførelsesprocent. Og vi må desværre konstatere, at den udvikling er blevet forværret under den nuværende regerings og Dansk Folkepartis 6-årige styre.

Sundhedsvæsenet er i stigende grad også overbelastet. Det er nødvendigt med en mere klar prioritering, flere ressourcer til sygehusenes medicinske afdelinger og en kraftigt styrket forebyggelsesindsats, herunder også på tandplejeområdet.

Vi har også en stor udfordring og en stor opgave i at hindre, at den globale opvarmning fortsætter, og allerede nu kan vi jo se nogle af de mere negative konsekvenser også her i Danmark, men det er langt alvorligere andre steder i verden. Men som et af verdens rigeste lande bør vi gå forrest i kampen for at nedbringe CO₂-udslippet. Det kræver en stor indsats både på klima-, energi- og ikke mindst trafikområdet.

SF's finanslovudspil koncentrerer sig i år om disse fire hovedudfordringer. Vi har også en række andre forslag, bl.a. på uddannelses- og kulturområdet, og et forslag om forhøjelse af ulandsbistanden.

Vores finanslovsforslag indeholder denne gang en stramning af finanspolitikken, som har til formål at neutralisere den lempelse af finanspolitikken, som regeringen og Dansk Folkeparti har lagt op til. Det er simpelt hen, fordi vi mener, at det er uansvarligt at lempe finanspolitikken i en situation, hvor der er betydelig risiko for en overophedning af økonomien, som hurtigt kan betyde, at arbejdsløsheden igen begynder at stige. Og stiger arbejdsløsheden, så ved vi, at det med usvigelig sikkerhed i første omgang er de ikkefaglærte og korttidsuddannede, der rammes hårdest. Vi vurderer på baggrund af de mange meldinger, vi har fået fra Nationalbanken, vismændene, OECD og andre uafhængige økonomer, at risikoen for en økonomisk overophedning er størst her i 2008. Derfor er vores forslag også skruet sammen på en måde, så det indebærer en midlertidig stramning af finanspolitikken i år og til dels også i 2009.

Men forslaget indeholder også en lang række forslag, der vil øge udbuddet af arbejdskraft, hvilket yderligere er med til at reducere risikoen for en overophedning. Den finanspolitiske stramning indebærer bl.a., at vi konkret foreslår,

at vi ud over det beløb, der er fremlagt af regeringen, bruger 6,2 mia. kr., mens vi øger indtægterne og besparelserne for 9,8 mia. kr.

Vi foreslår, at vi annullerer de skattelettelser, som regeringen og Dansk Folkeparti har indført med skattepakken og med sænkelsen af selskabsskatten. Vi foreslår også, at vi genindfører passagerafgiften på flyvninger. Det er nogle af indtægtskilderne, sådan at der bliver råd til at foretage en række investeringer i velfærd og uddannelse, hvilket der er så markant et behov for.

Men vi er jo i en situation, hvor regeringen og Dansk Folkeparti bygger deres økonomiske politik på et skattestop – indimellem suppleret af skattelettelser – og det gør, at man på en helt uansvarlig måde har afskrevet sig et af de redskaber, der kan bruges i reguleringen af den økonomiske politik. Derudover er der to andre instrumenter. Det ene instrument er at skære i den offentlige sektor – det er så det, som regeringen vælger at gøre – og det andet instrument er, at man kan udvide arbejdsstyrken, og her må man sige, at regeringens idérigdom er utrolig lille. Man har fremsat et forslag i finanslovsforslaget – en jobplan – som skulle give omkring 6.000-8.000 flere job, og det er for det første meget usikkert, om de job vil kunne fremskaffes med den metode, som regeringen har lagt an til at bruge, og det er for det andet langtfra nok, specielt når man har fjernet muligheden for at regulere økonomien ved hjælp af skattepolitikken.

Kl. 13:10

Derfor har SF foreslået en jobplan, som vi også har fremlagt over for regeringen, og som vi også vil bringe ind i de videre forhandlinger om finansloven.

Det er jo netop nu i en situation, hvor arbejdsløsheden er historisk lav, hvor det er sværere at skaffe arbejdskraft end tidligere, at der skal sættes ind. Vi foreslår – og det er egentlig underligt, at regeringen ikke har taget den idé til sig, selv om vi faktisk er kommet med den flere gange – at man sikrer alle offentligt ansatte ret til fuldtid. Det vil kunne give et sted imellem 10.000 og 15.000 flere job, vel at mærke job til beskæftigede, som allerede er ansat i den offentlige sektor, men som af forskellige grunde kun har deltidsjob. Hvis man tilbyder dem fuldtidsjob, vil der kunne skabes yderligere 10.000-15.000 job til glæde for ældre i ældresektoren, til glæde for børn i daginstitutionerne m.v.

Regeringen har også lavet et forslag om, at man skal præmiere folk, der arbejder, til de kan

gå på pension. Det er et udmærket initiativ, at man vil få folk til at arbejde længst muligt, men forslaget er jo sat sådan sammen, at der er det, som man i politikersprog kalder en dødvægt, hvor stort set hovedparten af dem, der nu skal betænkes med en skattelettelser, i forvejen arbejder så lang tid. Derfor er det usædvanlig dårlig brug af samfundets midler på den måde at præmiere folk, der i forvejen arbejder og har en indkomst. Det var måske mere interessant at tage fat i nogle af de grupper, som ikke har mulighed for at hænge på på arbejdsmarkedet fuldtid, frem til de går på pension. Det er jo sådan, at en stor del af befolkningen er tvunget af omstændighederne, af fysisk nedslidning eller mental nedslidning, til at gå på efterløn som 60-årige, fordi valget reelt står mellem et fuldtidsjob og efterløn.

Derfor foreslår SF, at der laves en gradvis aftrapning, sådan at man kan fratæde en fuldtidsstilling som 60-årig og så gå ned og tage et færre antal timer, men med sikkerhed for, at man kan få den høje efterløn, når man på et eller andet tidspunkt efter det 62. år går på efterløn, eller venter til man skal på pension.

Der er også behov for, at man tager fat på at sikre, at vi får hjulpet flere af dem i job, som i dag endnu er uden for arbejdsmarkedet, og der må man konstatere, at med den måde, som regeringen har skruet de nye jobcentre sammen på, har man i den grad satset på at udbygge et centralistisk, statsstyret kontrolsystem, som ikke er set længe hverken her eller i andre lande. Det har betydet, at der faktisk slet ikke er plads til ellers rum for, at medarbejderne kan bruge deres kræfter til det, de egentlig skulle koncentrere sig om, nemlig at kombinere ledig arbejdskraft med ledige job i erhvervslivet. Derfor skal der sættes meget mere ind i en meget mere målrettet jobanvisning, efteruddannelse, omskoling og opkvalificering af arbejdskraften, sådan at den ledige arbejdskraft, vi har i dag, kan få de kvalifikationer, som efterspørges af erhvervslivet. Det er jo sådan, at der til langt hovedparten af de job, der udbydes, ikke er kvalificeret arbejdskraft, og derfor er vi selvfølgelig nødt til at investere i opkvalificering af den ledige arbejdskraft.

Vi foreslår også, at der gives bedre mulighed for, at udenlandsk arbejdskraft kan komme til Danmark, men vel at mærke under velordnede forhold. Vi foreslår, at virksomheder, som er omfattet af en overenskomst, umiddelbart kan ansætte udenlandsk arbejdskraft under forudsæt-

ning af, at man følger de overenskomstmæssige bestemmelser.

Vi er også åbne over for at se på, om man skal sænke grænsen for udenlandske specialister, den såkaldte greencardordning. Samtidig foreslår vi, at staten sætter en pulje af til øget sprogundervisning blandt særlige grupper af udenlandsk arbejdskraft inden for social- og sundhedsområdet, hvor der stilles særlig store krav til danskundskaberne. På den måde vil man kunne komme et godt stykke vej og langt ud over det ambitionsniveau, som regeringen har sat.

Kl. 13:15

Også i lyset af de seneste dages uro rundt omkring i landet mener vi, at der er behov for, at man sætter øget ind med en sikkerhed for, at vi får, havde jeg nær sagt, mere ro på gaderne, men også får hjulpet de mange utilpassede unge, som render rundt. Derfor foreslår vi, at man indfører et korps af kontaktpersoner, der så at sige kan mandsopdække nogle af de unge, som er i en risikogruppe, hvor de kan ende i kriminalitet. Det er jo sådan, at skoler, socialrådgivere og politiet på mange måder har identificeret de unge, som er i en risikogruppe. Man kan så at sige mandsopdække dem med en voksenkontaktperson. På samme måde foreslår vi, at der ansættes 100 ekstra medarbejdere i SSP-ordningen, så man på den måde kan være med til styrke og støtte det arbejde, der skal til for at undgå den megen uro, vi har set, men også for at gelejde de utilpassede unge ind i ordentlige skoleforhold, jobforhold og fritidsaktiviteter, som er nødvendige.

Det er nogle af de centrale forslag, vi har rejst i vores finanslovsforslag. Vi ved jo godt – og det tror jeg såmænd også man kan fornemme, når man følger debatten her i dag – at regeringens parlamentariske grundlag har ændret sig her over de seneste uger, og det har jo også gjort, at spændingen i Folketinget er aftaget en kende. Alle ved, at den blokpolitik, som VKO har benyttet sig af gennem de sidste 6 år, er tilrettelagt til også at skulle fortsætte i de kommende år frem til et kommende valg, og derfor afspejler debatterne selvfølgelig også, at flertallet er hjemme på forhånd.

Derfor ser jeg det sådan set også mere som en opgave at prøve at præsentere nogle alternativer til den førte politik, men samtidig også åbne op for – som vi altid gør – at sige til regeringen, at der, hvor der er hjørner, der, hvor der er muligheder for, at man kan lave nogle aftaler, som for-

bedrer forholdene for almindelige mennesker, der, hvor vi skaber et bedre økonomisk grundlag, der, hvor vi investerer i fremtiden, der, hvor vi investerer i uddannelse, der, hvor vi investerer i et bedre miljø, bedre klima, satser på energibesparelser, kan regeringen trygt henvende sig til os; vi er indstillet på at forhandle, også selv om ambitionsniveauet hos regeringen ofte er noget lavere end det, vi forestiller os. Men selv små skridt kan jo gå i den rigtige retning.

Jeg vil gerne sige, at den økonomiske politik, som regeringen og Dansk Folkeparti har bygget de seneste års udvikling på, jo netop viser en stor svaghed, hvor man ensidigt satser på skattelettelser, som øger privatforbruget, for det hæmmer i den grad muligheden for at foretage de nødvendige udviklinger af velfærdsområdet i den offentlige sektor og ikke mindst også investeringer i hele den offentlige bygningsmasse. Man skal ikke bevæge sig meget rundt i virkeligheden uden for Christiansborgs tykke mure, før man kan se nedslidte sygehuse, nedslidte skoler, nedslidte offentlige institutioner i det hele taget, som i den grad har brug for at få et løft og blive båret ind i det nye årtusinde. Investeringslyst er der måske nok fra regeringens side, men formåen er der ikke, i og med at alle pengene bliver ædt op af skattestop eller de løbende skattelettelser, som i den grad er en fordel for de højeste indkomstgrupper i samfundet. Det viser jo lidt om, at der faktisk er forskellige udviklingsmuligheder, og hvis det er sådan, at vi kan få en ordentlig politisk debat, ja, så har vi også en chance for at vise alternativerne til den førte politik.

Men jeg vil gerne understrege her afslutningsvis, at SF går til finanslovsforhandlinger med et åbent sind og siger: Der, hvor der er mulighed for, at vi kan bevæge udviklingen i en fornuftig retning, er vi også klar til at indgå i forhandlinger og lave aftaler med regeringen.

Kl. 13:19

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Der er foreløbig et par medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger til ordføreren, og den første er hr. Per Clausen. Værsgo.

Kl. 13:19

Per Clausen (EL):

Vi har jo tidligere her i Folketinget diskuteret, hvordan man skulle finansiere de nødvendige lønforbedringer ved de offentlige overenskomster. Sidst vi diskuterede det, sagde hr. Ole Sohn, at SF ville afsætte penge, sådan at der var flere

midler i kommunerne, så de også kunne bruge dem til at sikre de nødvendige lønforhøjelser. Jeg vil bare gerne spørge hr. Ole Sohn, hvor disse ekstra penge til kommunerne, som kunne sikre de nødvendige lønforhøjelser, er blevet af i SF's udspil til finanslov.

Kl. 13:20

Ole Sohn (SF):

Nu kan jeg ikke huske, hvilken side det står på, men vi har foreslået at afsætte midler til at sikre et reelt løft, som gør, at de lavestlønnede kan få det løft i lønnen, som vi fra starten har ønsket. Nu er der jo lagt nogle muligheder ind med det forlig, der er indgået på det statslige område. Det dækker ikke de behov, der er i den private sektor, så derfor har vi afsat 2 mia. kr. til sikring af en bedre økonomi for kommunerne, sådan at de kan sikre et lønloft for de lavestlønnede.

Kl. 13:20

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Per Clausen for en kort bemærkning.

Kl. 13:20

Per Clausen (EL):

Det vil sige, at det, der for ikke så lang tid siden var 5 mia. kr. til at sikre det nødvendige lønloft for de offentligt ansatte, nu er endt med at være 2 mia. kr. Hvor meget tror hr. Ole Sohn der kan gives ekstra til de offentligt ansatte inden for det kommunale område for de penge, som SF nu har valgt afsætte?

Kl. 13:21

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 13:21

Ole Sohn (SF):

Nu er det jo sådan, og jeg går ud fra, at Enhedslistens spørger, hr. Per Clausen, er opmærksom på det, at der er forskel på et finanslovår og en overenskomstperiode. Finansloven dækker 1 år, og en overenskomstperiode dækker 3 år, så derfor er der ikke nødvendigvis de samme beløbsstørrelser.

Kl. 13:21

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Lars Barfoed for en kort bemærkning.

Kl. 13:21

Lars Barfoed (KF):

Jeg kan forstå, at det er sådan, at Socialistisk Folkeparti generelt – ligesom Socialdemokratiet – er interesserede i at øge det offentlige forbrug på bekostning af de midler, der udgøres af de penge, som familierne selv har tjent. Alle ved jo, at samfundet mangler arbejdskraft, og jeg forstår

også, at SF gerne vil have mere arbejdskraft fra udlandet.

Det, der kan undre mig, er, at SF nu foreslår at gøre det mere attraktivt at blive på kontanthjælp i stedet for at arbejde. Inden vi indførte kontanthjælpsloftet, var det jo sådan, at en person, som var gift med en anden kontanthjælpsmodtager, skulle op at tjene over 25.000 kr. om måneden, før det økonomisk kunne betale sig at arbejde i stedet for at være på kontanthjælp. Hvorfor er det, at SF vil afskaffe kontanthjælpsloftet, når dette vil gøre det attraktivt at blive på kontanthjælp i stedet for at gå på arbejde?

Kl. 13:22

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 13:22

Ole Sohn (SF):

Det er sådan set et meget godt spørgsmål, for det viser en af de store forskelle på Det Konservative Folkeparti og Socialistisk Folkeparti, nemlig at vi sådan set også kerer os om de dårligst stillede i samfundet. Vi kan se, at de, der rammes af kontanthjælpsloftet, jo ikke er på arbejdsmarkedet. Det eneste, de bliver ramt af, er øget fattigdom, og vi går ikke ind for øget ulighed. Det ved jeg godt regeringen gør, men det gør SF altså ikke, så derfor mener vi, at også borgere, som økonomisk set befinder sig på bunden af samfundet, skal have en reel mulighed for at give deres børn en ordentlig opvækst. Vi kan jo ikke have et samfund, hvor uligheden er så stor, at familier ikke er i stand til at give deres børn en rimelig barndom sammenlignet med andre unge. Det er jo bl.a. det, der giver de sociale spændinger i samfundet. Jeg troede faktisk, at hr. Lars Barfoed var opmærksom på, at økonomisk ulighed også er et tegn på usundhed i et samfund.

Kl. 13:23

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Lars Barfoed for en kort bemærkning.

Kl. 13:23

Lars Barfoed (KF):

Danmark er det samfund i verden, hvor den økonomiske lighed er størst, så kom ikke og sig, at der er økonomisk ulighed i Danmark. Det er der ikke – slet ikke, når vi måler op mod resten af verdens lande.

Men det er jo en kendsgerning, at 75 pct. af dem, som var omfattet af kontanthjælpsloftet, da det blev indført i 2004, ikke længere var berørt af det 3 år efter. Så det er jo midlertidigt, at nogen er berørt af det, og det, at man gør det at-

traktivt at tage et arbejde, gør jo også, at flere søger et arbejde og får et arbejde. Den bedste måde at skabe økonomisk lighed på, at skabe bedre vilkår for de mennesker på er jo at sørge for, at de får et arbejde. Det største sociale fremskridt, der er sket i dette land i mange år, er, at der under den her regering er så mange flere, der er kommet i arbejde.

Kl. 13:24

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 13:24

Ole Sohn (SF):

Nu ved jeg, at hr. Lars Barfoed er klogere end det, han giver udtryk for. For det er da noget vrøvl at påstå, at kontanthjælpsloftet er det, der har været den økonomiske motor i udviklingen af dansk økonomi. Vi har redet på en international økonomisk højkonjunktur. Vi har virksomheder, som har skaffet nye ordrer og dermed er ekspanderet, og når virksomhederne og økonomien i et samfund går godt, er der behov for øget arbejdskraft, og så trækker man arbejdskraft ind fra arbejdsløsheds-køen. Det er en naturlig lov. Sådan foregår det.

Men det betyder da ikke, at den del af befolkningen, som ikke er kommet i arbejde, og som bl.a. er ramt af kontanthjælpsloftet, er blevet hjulpet. De er blevet fattigere på grund af en bevidst politisk handling, nemlig fordi Dansk Folkeparti, Venstre og Det Konservative Folkeparti har besluttet sig for, at en gruppe af borgere i det her samfund skal have et økonomisk fundament, som er så dårligt, at børnene ikke kan få en ordentlig opvækst sammenlignet med andre børn i det her samfund. Det synes jeg bestemt Det Konservative Folkeparti skulle have holdt sig for god til at være med til.

Kl. 13:25

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Morten Helveg Petersen for en kort bemærkning.

Kl. 13:25

Morten Helveg Petersen (RV):

Nu har SF's ordfører gjort meget ud af – med god grund – det her med ulighed og den diskussion. Det er muligt, at der er et hængeparti fra valgkampen, som jeg ikke har fået helt på plads, men så vil jeg gerne benytte lejligheden i dag til lige at få afklaret, hvad det egentlig er, SF mener, for mit spørgsmål går på det her med boligskatter.

Som jeg erindrer SF's valgkamp, sagde SF's formand i løbet af valgkampen, at SF ikke ville

røre ved boligskatterne. Det kan jeg ikke få til at hænge sammen med den indignerede tale om ulighed, som vi lige har hørt fra SF's ordfører, for skattestoppet har da medført en ulighed med hensyn til boligbeskatning, som er til at tage og føle på. Jeg har lidt svært ved at forstå, at det skulle være SF's politik, og det vil jeg sådan set gerne bede om en begrundelse for.

Kl. 13:26

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 13:26

Ole Sohn (SF):

Skattestoppet, og ikke mindst skattestoppet for boligerne, er noget af det mest ulighedsskabende i nyere dansk historie. Det er SF og Det Radikale Venstre fuldstændig enige om. Det, vi har sagt, og det, vi sagde under valgkampen, var en konstatering af, at der var et stort flertal i det her Folketing, som ønskede at fastholde et skattestop og dermed også den voksende ulighed på boligområdet. Det, vi så siger, er, at det er afgørende, at man får lavet en skattekommission.

Vi mener, at det er helt afgørende, at man får lavet en skattekommission, hvor man får set på samtlige beskatningsområder, så man får lavet en omlægning af beskatningen, så man sænker skatten på arbejdsindkomst for alle indkomstgrupper og får flyttet den over på forureningsafgifter, flyttet noget over på boligen og lignende. Men det skal ske på en måde, så befolkningen kan se helheden, uden at man skal være utryg med hensyn til, hvorvidt man kan blive boende i sin bolig, for vi har ingen interesse i – ingen har nogen interesse i – at skabe en skattepolitik, som er uoverskuelig, og som medfører, at nogen borgere, som har købt hus med højkonjunkturen på vej ned, må gå fra hus og hjem.

Men naturligvis skal boligbeskatningen indtages i en skattekommissions arbejde, for den måde, tingene foregår på i dag, er hamrende uretfærdig.

Kl. 13:27

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Morten Helveg Petersen for en kort bemærkning.

Kl. 13:27

Morten Helveg Petersen (RV):

Ja, det viser vel, at det er meget relevant at stille spørgsmålet, når man hører det svar, vi lige har fået fra SF's ordfører. Jeg citerer hr. Villy Søvnald fra valgkampen:

»Vi vil ikke pille ved boligskatten. Der er ikke flertal for det, og det er ikke nødvendigt for at finansiere de ting, vi gerne vil.«

Så er det, jeg helt forsigtigt spørger: Hvordan kan man argumentere så glødende – og rimeligt, synes jeg – for at bekæmpe ulighed, og så samtidig sige, at man ikke vil pille ved boligskatten? Det hænger ikke sammen.

Kl. 13:28

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 13:28

Ole Sohn (SF):

Jamen det, vi sagde i valgkampen, var, at det ikke var nødvendigt at røre ved boligbeskatningen for at finansiere vores valgkampslofter. De var fuldt finansieret, så hvorfor skulle vi skabe utryghed om finansieringen af vores valgløfter? Det var klart defineret, hvordan vi ville finansiere dem, bl.a. ved at annullere de fuldstændig uansvarlige skattelettelser, som Dansk Folkeparti og regeringen gennemførte. Hvorfor skulle vi blande andre elementer ind i det?

Vi har hele tiden foreslået, at man skulle lave en skattekommission med tre formål. Det ene er at nedsætte beskatningen på arbejdsindkomst. Det andet er at lave en mekanisme, som præmierer energisparere og straffer forurenere. Det tredje er samtidig at tage højde for den globaliserede verden, vi lever i. Det er sådan set de tre overordnede målsætninger, vi mener en skattekommission skal arbejde ud fra. Man skal selvfølgelig ikke lave begrænsninger, sådan som regeringen gør ved at sige, at der er noget, man må arbejde med, og at der er noget, man ikke må røre ved.

Kl. 13:29

Første næstformand (Svend Auken):

Så har jeg ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger til ordføreren. Vi siger tak til ordføreren, og vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er hr. Lars Barfoed. Værsgo.

Kl. 13:29

(Ordfører)

Lars Barfoed (KF):

Finansloven er vigtig. Det er jo her, vi beslutter, hvordan vi skal prioritere de offentlige eller i hvert fald statens udgifter, og derfor er det jo også der, vi beslutter, hvordan vi i fællesskab vil bruge de penge, som vi opkræver af befolkningen og virksomhederne. Derfor er det en alvorlig sag. Det er jo ikke vores penge, som vi bruger, det er andres penge, det er penge, vi har taget fra borgerne via skatter og afgifter, for at vi

herinde så kan forvalte dem på fællesskabets vegne. Derfor skal vi også tænke os godt om, når vi bruger dem.

Fra tid til anden er der nogle, som mener, at vi skal bruge flere penge til det ene eller det andet formål. Nogle gange er det også rigtigt, men det bliver ofte fremført på en sådan måde, at det lyder, som om vi herinde i Folketinget er sådan lidt nærige, siden vi ikke bruger flere penge. Men det er altså ikke vores penge. Skal vi bruge flere penge, er der kun ét sted at hente dem, og det er hos borgerne og derunder fra dem, der mener, at vi skal bruge flere penge.

I sidste ende kommer hver en krone, som vi bruger herinde, fra det overskud, der bliver skabt i landets private virksomheder. Det må vi ikke glemme. Hvis virksomhederne ikke tjener penge, er der ingen at tage til fællesskabet.

I Det Konservative Folkeparti ønsker vi en stærk offentlig sektor, først og fremmest stærk på den måde, at den effektivt og med kvalitet skal kunne løse de opgaver, som vi har i samfundet. Men vi ønsker ikke en offentlig sektor, der er så stærk, at den omklammer borgerne, fjerner det personlige ansvar og dræber det frie initiativ, eller som er så stor, at det ikke kan betale sig at arbejde, at gøre en ekstra indsats og investere i Danmark.

Alle her i Folketinget vil jo gerne de gode ting. Nogle gange, især når der er valgkamp, eller den nærmer sig, så ligner den politiske kamp mere en kamp om at love at gøre flest gode ting end en kamp om politiske principper og holdninger. Men de gode ting vil vi jo alle sammen gerne gøre. Hvem vil ikke gerne give flere penge til ældreomsorg, til bedre skoler, til de udsatte grupper eller til flere tog og busser? Det er bare for at nævne et par eksempler. Det er jo ikke så meget her, de politiske vande sådan set skilles.

Men hvor er det så, de politiske vande skilles? Det gør de, når det gælder grænserne mellem det offentliges ansvar og det personlige ansvar, og det gør de, når det gælder ansvaret for de kommende generationer. Det er i hvert fald helt afgørende felter, når man skal forstå konservativ finanspolitik og i øvrigt i det hele taget forstå konservativ politik. Den enkelte borger skal have sin personlige frihed og kunne træffe sine personlige valg. Men det er jo uden mening, hvis ikke der følger et ansvar med – et ansvar for sine egne gerninger og et ansvar for sine nærmeste.

Et samfund, hvor det offentlige har overtaget ansvaret på alle væsentlige områder, og hvor alt derfor overlades til samfundet, er et samfund i opløsning, enten i form af anarki eller socialisme uden personlig frihed. Men det enkelte menneske står jo ikke alene, vi er jo en del af et fællesskab, og derfor har vi også et ansvar for fællesskabet, og vi har et ansvar for de medborgere, som er syge, handicappede eller arbejdsløse eller af andre grunde har brug for hjælp varigt eller i en overgangsperiode, og det sociale ansvar må vi aldrig svigte. Vi er jo også en del af en historie og af en kultur og har derfor et ansvar over for de værdier, der er bygget op gennem generationer. Det samfund skal vi videregive til næste generation på en måde, så det er værd at overtage.

Derfor siger vi Konservative, at man ikke skal smide regningen i børneværelset. Vi skal ikke bruge pengene her og nu og så efterlade en offentlig gæld til de kommende generationer. Presset på de offentlige udgifter vil under alle omstændigheder kun være stigende i de kommende årtier, og derfor gælder det først og fremmest om at fjerne rentebyrden fra de offentlige driftsudgifter, inden det er for sent. Så vi skal bruge de overskud på de offentlige finanser, som vi har i de her år, til at nedbringe den offentlige gæld og til at investere i den fremtidige økonomiske udvikling i Danmark. Det ville være helt uansvarligt, hvis vi brugte overskuddet til at øge de offentlige driftsudgifter.

Ikke mindst har vi et ansvar for at sikre, at de, der kommer efter os, overtager et konkurrencedygtigt samfund, hvor danske virksomheder kan klare sig og tjene penge i en global konkurrence. Derfor skal skatten på den sidst tjente krone sættes ned. Det skal kunne betale sig at arbejde og at gøre en ekstra indsats og investere i danske virksomheder.

Kl. 13:34

Mange af de grundlæggende problemer, vi har i Danmark, hænger jo sammen med, at vi alt for længe har accepteret marginalskatter på et astronomisk højt socialdemokratisk niveau. Vi skal for alvor ud af det socialdemokratiske hængedynd og skabe grundlag for at tiltrække arbejdskraft og virksomheder til Danmark. Derfor skal skatten ned!

Når der skal vedtages en finanslov, og det skal vi jo hvert år, så er det altid i sidste ende et spørgsmål om at prioritere. Vi kan ikke gøre alle de gode ting, vi egentlig gerne ville gøre. Det er der ikke råd til. Det Konservative Folkeparti har

nogle klare prioriteter i forhold til finansloven for 2008.

Vi vil løfte ansvaret for de svageste medborgere, og det gælder også i videre forstand de fattigste i udviklingslandene, der har hårdt brug for mere hjælp fra den rige del af verden. Vi skal investere i uddannelser, miljø, forskning og infrastruktur, så vi videregiver et moderne og effektivt og konkurrencedygtigt samfund til de kommende generationer af danskere.

Skatten på den sidst tjente krone skal sættes ned sammen med andre tiltag, der gør, at det bedre kan betale sig at arbejde og drive virksomhed i Danmark. Den offentlige gæld skal nedbringes, så renteudgifterne ikke belaster økonomien i fremtiden.

Regeringens forslag til finanslov for 2008 lever helt op til de konservative ønsker.

Jeg skal jo ikke stå her og gennemgå en masse konkrete eksempler i finansloven, men blot fremhæve nogle få blandt mange eksempler på positive tiltag i finanslovsforslaget, som vi fra Det Konservative Folkeparti i høj grad har arbejdet for.

Det drejer sig f.eks. om lavere skat på arbejdsindkomster, der er en vigtig konservativ mærkesag, og som vi vedtog i efteråret, og som nu er indbudgetteret i finanslovsforslaget. Vi forhøjer indtægtsgrænsen for, hvad studerende må tjene ved siden af uddannelsesstøtten. Vi vil gennemføre en jobplan, så vi øger udbuddet af arbejdskraft i Danmark med mellem 8.000 og 9.000 personer. Der er afsat midler til at realisere globaliseringsaftalen, bl.a. med 1 mia. kr. ekstra til forskning. Vi forhøjer udviklingsbistanden, bl.a. til en klimafond, og øger midler til ngo'erne. Der er indbudgetteret penge til at sikre målsætningen om forbedring af kræftbehandlingen. Vi nedsætter en forebyggelseskommission med henblik på til næste år at lancere en aktiv national handlingsplan for forebyggelse og styrket sundhed. Der er afsat trecifrede millionbeløb til at styrke klimainsatsen og forberede klimatopmødet i København. Vi glæder os også fortsat over den ekstra milliard, der for et par år siden blev afsat til at styrke indsatsen for natur og miljø. Der er afsat 50 mia. kr. over de næste 10 år til at investere i renovering og modernisering af offentlige bygninger. Over de kommende 4 år bliver der en pulje på 10 mia. kr. til at styrke kvaliteten i den offentlige sektor. Og så er der ikke mindst afsat over 2 mia. kr. til nye initiativer over for de svageste grupper i samfundet, dels til en øget indsats over for børn og ældre, på so-

cialområdet og til genoptræning, der er aftalt med kommunerne, dels til nye satspuljemidler.

Samtidig er finanslovsforslaget udtryk for en ansvarlig økonomi med en begrænset finansseffekt på 0,2 pct. Det er op til grænsen, men ikke over grænsen for, hvad samfundsøkonomien kan bære. Det har hele tiden været helt afgørende for Det Konservative Folkeparti, at vi viser den ansvarlighed.

Jeg forstår godt, at mange i første omgang tænker: Når der nu er overskud på finanserne, hvorfor så ikke bruge pengene? Det er der flere grunde til at vi ikke kan gøre.

For det første er størstedelen af overskuddet jo midlertidigt, da det hænger sammen med de gode konjunkturer, og så kan vi jo ikke hænge på driftsudgifter, vi ikke har råd til, den dag konjunkturerne vender.

For det andet gælder det jo som før nævnt om at bringe overskuddet ned, så de fremtidige generationer ikke er hængt op på en stor rentebyrde på grund af vores overforbrug.

For det tredje vil større driftsudgifter sætte så meget aktivitet i gang, at vi for alvor kommer til at mangle arbejdskraft, der vil skabe inflation, dårligere konkurrenceevne, faldende eksport, mindre indtjening i virksomhederne, arbejdsløshed og altså i sidste ende alvorligt svække vores evne til at sikre velfærd for de svage i samfundet.

Kl. 13:39

Balancen skal findes mellem på den ene side at sikre en fortsat vækst, men på den anden side afpasset i forhold til arbejdsudbuddet, hvor vi kan konstatere, at vi er tæt på kapacitetsgrænsen. Straffen for en for høj vækst ville netop være stigende inflation med ødelæggende konsekvenser for økonomi og beskæftigelse og dermed for vores muligheder for at sikre og udbygge velfærden i Danmark.

Så er der også hensynet til den internationale økonomi. Ingen ved jo, hvordan den udvikler sig, men risikoen for en international nedkøling af økonomien er jo til stede. Vi ser det i USA med problemerne med finansiell uro bl.a. i forbindelse med mange boligejeres problemer med sub prime-lån. Den Amerikanske Centralbank har nu sænket renten, og vi vil helt sikkert også se, at en ny amerikansk administration, som vil være på plads om et års tid, under valgkampen vil have forpligtet sig til at bekæmpe tendenserne til recession, forhåbentlig uden protektionistiske elementer.

Samtidig fortsætter vi nedbringelsen af den statslige gæld med et overskud på de statslige finanser på 76 mia. kr. i 2008. Det vil betyde, at statens gæld vil være nedbragt til ca. 181 mia. kr. ved årets udgang set i forhold til, at den konservativ-liberale regering i 2001 overtog en gæld på 514 mia. kr. Vi har altså nedbragt statsgælden med 333 mia. kr. i de år, vi har haft en borgerlig regering, samtidig med at der har været en realvækst i de offentlige udgifter i perioden på i gennemsnit 1,5 pct. om året.

Endvidere har vi i hele perioden fastholdt skattestoppet og oven i købet flere gange nedsat personskatterne. Det, at vi har nedsat personskatterne, har i høj grad medvirket til, at vi har fået den laveste ledighed i over 30 år og den højeste beskæftigelse i Danmark nogen sinde.

Nøglen til at sikre fortsat økonomisk fremgang er at skaffe den nødvendige arbejdskraft og så at fastholde den ansvarlige økonomiske politik. Det vil Det Konservative Folkeparti arbejde for, og vi har vist, hvordan det skal gøres.

Kl. 13:42

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren og beder ordføreren om at blive stående. Der er foreløbig to – nu tre – medlemmer, der har bedt om korte bemærkninger, og den første er hr. Ole Sohn, værsgo.

Kl. 13:42

Ole Sohn (SF):

Det glæder mig, at Det Konservative Folkeparti ønsker at udtrykke økonomisk ansvarlighed.

Men det er lidt bekymrende, hvis en af de eksperter, som hr. Lars Barfoed læner sig op ad, er finansministeren, hr. Kristian Thulesen Dahl, som mener, at en ekspansiv finanslov er fornuftig.

Jeg troede ellers, at Det Konservative Folkeparti, når nationalbankdirektøren, OECD, vismændene, samtlige uafhængige økonomer siger, at det her er galt, at det simpelt hen er et galt spor, man er inde på med så ekspansiv en finanslov, med så bugnende en privatøkonomi, trods alt ville sige: Her er vi nok lige gået over grænsen. Men jeg kan forstå, at Det Konservative Folkeparti læner hovedet op ad finansministeren, hr. Kristian Thulesen Dahl.

Men mit spørgsmål drejer sig mere om: Hvordan hænger det sammen med, at man ønsker at investere i fremtiden, når De Konservative nu lægger stemmer til nedskæringer på uddannelsesområdet på flere hundrede millioner kroner?

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 13:43

Lars Barfoed (KF):

Først vil jeg da gerne give udtryk for, at det en misforståelse, når hr. Ole Sohn mener, at vi sparer penge på uddannelserne.

Det er jo sådan, at uddannelserne ligesom alle andre områder inden for de statslige driftsrammer skal spare 1 pct. op i år, som de så kan bruge til næste år. Det er ikke en besparelse. Det kommer til at stå på en positiv konto, som man så kan bruge året efter.

Med hensyn til ansvarligheden i økonomien er det jo en vanskelig balance, og der er i virkeligheden ingen af os, som i dag ved, hvad den rigtige balance i stramheden i den økonomiske politik er. Vi ved i virkeligheden først, om vi har haft ret i vores antagelser, når der er gået et års tid og vi har set, hvordan den internationale økonomi har udviklet sig. Vi må forsøge at lægge os på den bedst mulige balance i den her situation.

Det har hele tiden været min opfattelse, også da der kom de kraftige signaler fra Nationalbanken, OECD og Det Økonomiske Råds formandskab før jul, at det muligvis var rigtigt, at vi skulle stramme lidt op i forhold til det oprindelige finanslovsforslag, fordi ting og sager er sket, siden det blev fremsat, men at det ville være for hårdt at bremse op, som Det Økonomiske Råd f.eks. har foreslået. De ville jo have en direkte negativ finanseffekt. Jeg mente, at det var for hårdt at bremse så meget op. Vi kan jo også se tendenser til, at økonomien internationalt set bliver nedkølet. Det får også indflydelse på dansk økonomi, og derfor kan vi altså også komme til at bremse for meget op.

Kl. 13:45

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, det er svært at give komplicerede svar inden for den tilmålte taletid (**Lars Barfoed** (KF): Ja, sådan er det), men jeg værdsætter, at ordføreren gør et forsøg.

Hr. Ole Sohn for en kort bemærkning.

Kl. 13:45

Ole Sohn (SF):

Jamen det er klart, at når man kommer inden for de økonomiske sammenhænge, er det svært både at stille spørgsmål og at få besvarelsen på 1 minut, så jeg tror, jeg vil koncentrere mig meget centralt om nedskæringerne på uddannelsesområdet.

Det kan godt ske, at man snakker om opsparring af økonomi, men jeg er ret sikker på, at uddannelsesinstitutionerne, som står over for enten at skulle afskedige lærere eller have flere lærerfri undervisningstimer, oplever det som en nedskæring, for pengene er der ikke. Og på uddannelsesområdet er nedskæringerne jo dobbelte, fordi de først træder i kraft til august.

Så derfor er mit spørgsmål: Hvordan hænger det sammen for Det Konservative Folkeparti, når man i sin ordførertale siger, at man er glad for, at der skal investeres i uddannelse, og der så skæres ned? Og det er jo ikke kun i år.

For faktisk er virkeligheden den, at der er færre, der gennemfører en mellemlang uddannelse i dag, end der var, da regeringen kom til, at der er færre, der gennemfører en ungdomsuddannelse i dag, end der var, da regeringen kom til, og at der er færre, der gennemfører en højere videregående uddannelse, end der var, da regeringen kom til.

Det går modsat inden for alle parametre med hensyn til at investere i uddannelser.

Kl. 13:46

Første næstformand (Svend Auken):

Ja. Så er det ordføreren.

Kl. 13:46

Lars Barfoed (KF):

Det er jo rent faktisk sådan, at vi i forbindelse med hele globaliseringsaftalen har aftalt at investere ganske betydelige midler i at styrke stort set alle uddannelser.

Der bliver investeret i hele uddannelsessystemet for at sikre, at kvaliteten bliver øget, og for at sikre, at flere kommer til at tage en uddannelse. For jeg deler da bekymringen over, at der især ikke er flere, der tager en videregående uddannelse i Danmark; der er vi da sakket bagud.

I forhold til andre lande, som før lå bag os, kan vi jo se, at der i dag er færre, der tager en videregående uddannelse. Det skal vi have gjort noget ved, og det er jo også det, vi bl.a. gør med globaliseringsaftalen, hvor der altså sker en stigning i udgifterne. Den stigning bliver så, kan man sige, ikke helt så høj i det år, hvor der skal spares 1 pct. op, men de penge kan man jo til gengæld så bruge næste år. Der må man så på institutionerne og andre steder finde ud af at gemme nogle aktiviteter til næste år.

Men det er jo for at sikre, at der samlet set i samfundet ikke sker en for kraftig påvirkning af økonomien, sådan at vi skal slå bremserne endnu mere i på et senere tidspunkt.

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Frank Aaen for en kort bemærkning.

Kl. 13:48

starten af et forløb ikke gør, og senere tjener man mange penge; sådan er det.

Kl. 13:50

Frank Aaen (EL):

Ja, det er jo interessant, at man kan kalde nedskæringer for en vækst, men sådan er der jo så meget.

Men det sker nogle gange, når man hører ordførere, at de roser sig af det, de har fået gennemført, og spørgsmålet er, om De Konservative ikke har fået gennemført meget mere, end vi egentlig talt vidste; jeg tænker på skattelettelse til de rigeste.

Vi fik forleden dag en opgørelse offentliggjort, der viste, at mens de fattigste i samfundet har fået en skattelettelse på i gennemsnit 1.400 kr., så har de med de højeste indkomster fået mere end 20.000 kr. i skattelettelse, 15 gange så meget, og det er både i procenter og i kroner, altså mest til de rige og mindst til de fattige.

Se, det er jo rigtig konservativ politik, og den er åbenbart lykkedes endnu bedre, end vi hidtil har vidst. Er det ikke noget at prale med, hvis man er konservativ ordfører?

Kl. 13:48

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Frank Aaen for en kort bemærkning.

Kl. 13:50

Frank Aaen (EL):

Den sidste bortforklaring prøvede jeg jo sådan set at undgå ved at sige, at det ikke bare er i kroner, at de rigeste tjener mest. Det er også i procent, de tjener mest, 2½ gange så meget i procent, om man vil.

Det, jeg bare siger, er, om det ikke er rigtig god, konservativ politik. Og er det ikke er korrekt, at det sammen med den politik, som jeg ved at De Konservative også har, nemlig at mere ulighed i samfundet er rigtig godt, for det skaber vækst – det var også det, vi kunne høre før; altså, at De Konservative har fået mere ulighed i samfundet – er det, man synes skal drive værket, og er det ikke noget, man kan stå og prale lidt med, når man altså er konservativ?

Kl. 13:50

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 13:50

Kl. 13:49

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 13:49

Lars Barfoed (KF):

Jeg vil sige det på den måde, at vi er glade for, at der bliver gennemført skattelettelse, så det bedre kan betale sig at gøre en ekstra indsats, for det er nu engang det, der driver samfundet frem, og det er det, der skaber indtjening. Hvis ikke der bliver skabt indtjening, så er der altså ingen penge til den offentlige sektor og ingen penge til at udbygge velfærden, og derfor er det nødvendigt, at vi indretter samfundet, så der er den dynamik i det, at det kan betale sig at drive virksomhed, betale sig at investere, betale sig at dygtiggøre sig og gøre en ekstra indsats.

Men i øvrigt er der jo ikke noget mærkeligt i, at hvis skatten bliver nedsat med 1 pct., så er 1 pct. mere i kroner og øre til dem, som tjener mange penge, end til dem, der ikke tjener så mange penge.

Til gengæld kommer de, der ikke tjener så mange penge – studerende, folk, der lige har startet virksomhed, som ikke giver særlig meget overskud, og andre – jo i løbet af få år typisk i en situation, hvor de også kommer til at tjene mange penge. Det er jo ikke en statisk ting, at man ikke tjener mange penge. Det er noget, man i

Lars Barfoed (KF):

Jamen jeg ved ikke, om jeg synes, at hr. Frank Aaen er den rette til at belære mig om, hvad konservativ politisk filosofi og målsætning sådan er. Og det er ikke sådan, at ulighed er nogen målsætning for Det Konservative Folkeparti.

Det, der er en målsætning for Det Konservative Folkeparti, er et samfund, hvor det kan betale sig at gøre en ekstra indsats, og i det omfang der er nogle, der så tjener flere penge, så kommer det alle til gavn. Og der er jo ingen, der bliver fattigere af, at der er nogle, der har held med nogle forretninger, de gør, eller som er dygtige og tjener mange penge; det bliver andre jo ikke fattigere af. Tværtimod skaber det et rigere samfund, som i sidste ende gavner os alle sammen.

Men ulighed er jo ikke et mål i sig selv.

Kl. 13:51

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Morten Bødskov for en kort bemærkning.

Kl. 13:51

Morten Bødskov (S):

Mange gange er det faktisk meget dejligt at diskutere med hr. Lars Barfoed, for hr. Lars Barfoed er usædvanlig ærlig. Og man må jo også sige, at ordførertalen var meget, meget ærlig. Den kunne udlægges som en klar indrømmelse af en – hvad skal man kalde det? – egen utilstrække-

lighed hos De Konservative og regeringen, når de, efter at have siddet i regering i 7 år, stadig mener, at det er utrolig vigtigt, at den her regering kommer ud af det socialdemokratiske hængedynd. Et eller andet må være gået galt, men nok om det. Det kunne også være, det var en forkert tale, hr. Lars Barfoed havde taget med, sådan at det var talen fra 2001-finansloven, han havde taget med. Men fair nok.

Nu har De Konservative i lang tid slået sig op på at være lov og orden-parti, og så synes jeg bare, at jeg vil spørge den konservative ordfører om, hvorvidt det så er rigtigt at pålægge politiet besparelser på 120 mio. kr. i år.

Kl. 13:52

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 13:52

Lars Barfoed (KF):

Jeg skal starte med at sige, at det jo er fuldstændig rigtigt, at vi gerne ville være nået langt længere i retning af at afskaffe de høje marginalskatter i de år, hvor vi har været med i regeringen. Men sådan er det jo. Det er jo noget, der nogle gange skal ske med små skridt hen ad vejen. Det Konservative Folkeparti har jo ikke flertal her i Tinget. Det ville vi da gerne have, men det er der ikke lige udsigt til vi får – heller ikke ved næste valg, tror jeg. Så må vi jo gradvist prøve at nå de mål, som vi har, og jeg synes, at det går ganske godt med at komme i den rigtige retning.

Vedrørende det om politiet vil jeg sige, at det naturligvis er noget, som Det Konservative Folkeparti er meget optaget af. Vi ønsker et stærkt politi, et effektivt politi, og vi vil gerne have flere politifolk på gaden. Derfor har vi gennemført et politiforlig, der gerne skulle betyde, at der kommer flere politifolk på gaden, og vi har jo også i tidligere finanslovforlig aftalt en proces, hvor der bliver uddannet flere betjente. Og den proces fortsætter jo.

At der så lige i år på alle statslige områder sker en opsparing på 1 pct., som man så aktivtetsmæssigt må flytte til næste år, er jo slet ikke udtryk for, at den udvikling, der skal være, i retning af at vi skal have flere betjente i Danmark og mere politi på gaden, skal bremses op, tværtimod.

Kl. 13:54

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Morten Bødskov.

Morten Bødskov (S):

Hvis der nu havde været afholdt VM i rygcrawl, er jeg helt sikker på, at hr. Lars Barfoed havde vundet. Det var da virkelig et uden om-svar, der ville noget.

Faktum er, at i det finanslovsforslag, som ligger foran os, står der, at der potentielt skal spares op imod 120 mio. kr. på politiets område. Derfor er et naturligt spørgsmål vel: Mener man det er relevant eller ej? Og det mener man åbenbart. Fair nok.

På uddannelsesområdet er der jo ligesom på politiområdet en række forlig, og normalt er Det Konservative Folkeparti jo et meget, meget hæderligt parti, for så vidt angår overholdelse af aftaler. Når de der besparelser på 1 mia. kr. nu skal udmøntes, betyder det så noget for Det Konservative Folkeparti, at der på forsvarsområdet, på politiområdet og på meget, meget store dele af uddannelsesområdet, hvor de her besparelser skal rulles ud, er forlig? Vil man lytte til, at man faktisk har lavet et forlig, og at der er partier, som indgår i de her forlig, og som har sagt nej til de her besparelser?

Kl. 13:55

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det ordføreren.

Kl. 13:55

Lars Barfoed (KF):

Nu bruger vi nogle lidt forskellige begreber her, for det er jo ikke en besparelse, det er jo en aktivitet på 1 pct. af budgettet, som bliver flyttet fra 2008 til 2009. Men det er jo ikke en besparelse. Pengene bliver jo brugt næste år, og det vil sige, at den tendens, der er, til en stigning i politiaktiviteten jo vil fortsætte helt i overensstemmelse med de forlig, der er indgået.

Det Konservative Folkeparti har ingen som helst intentioner eller ønsker om at bryde nogen forlig, vi har indgået. Tværtimod vil vi overholde de forlig, vi har indgået. Jeg har godt hørt, at der har været påstande fremme om, at der skulle være tale om forligsbrud på nogle områder. Jeg vil jeg meget gerne høre, hvor det skulle være, når vi kommer i gang med finanslovforhandlingerne. Så må vi jo dykke ned i det og se, hvor det er, der skulle være nogle ting, man ikke mener er som de skal være.

I Det Konservative Folkeparti vil vi naturligvis stå ved de forlig, vi har indgået, og det mener vi også er tilfældet. Vi taler ikke om at spare penge, vi taler ikke om at fjerne penge, vi taler om, at der er aktiviteter, som skulle gennemføres

i år, hvor 1 pct. af dem først bliver gennemført til næste år.

Kl. 13:56

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Morten Helveg Petersen for en kort bemærkning.

Kl. 13:56

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg vil også gerne kvittere for en som sædvanlig fornøftig konservativ ordførertale. Jeg synes, der var mange lighedspunkter med det, vi vil argumentere med fra Det Radikale Venstres side.

Men jeg er nødt til at spørge også den konservative ordfører om den generelle linje i den økonomiske politik. Ordføreren brugte vendingen, at med dette finanslovsforslag går man helt til grænsen, men ikke over den, når det gælder udgiftssiden. Men det, vi har kunnet konstatere inden for de sidste par døgn, er, at der ikke er flertal for det, hr. Barfoed kalder en opsparring. Jeg tror, vi andre tillader os at være lidt mere kritiske med hensyn til sprogbrugen angående den grønthøster, som rulles ud. Men det korte af det lange er, og det er det, mit spørgsmål går på: Betyder det så, at Det Konservative Folkeparti ikke medvirker til yderligere udgiftskrævende forslag i forbindelse med denne finanslov?

Kl. 13:57

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 13:57

Lars Barfoed (KF):

Nej, jeg tror ikke, der nogen sinde har været en finanslovforhandling i Danmark på basis af et finanslovsforslag fra regeringen, hvor man har skullet finde et flertal i Folketinget, uden at der i forhandlingsforløbet er sket det, at man har imødekommet nogle udgiftskrævende forslag fra nogle andre partier. Jeg tror aldrig, det er sket.

Det er muligt, det sker denne gang, at der ikke er nogen udgiftskrævende forslag fra nogen partier, og som bliver imødekommet under forhandlingerne. Det er muligt, men så tager jeg bare fejl, for jeg tror, det sker, og det må vi jo så acceptere. Det normale er bare, at så siger vi, at så må vi jo finde nogle andre steder at finansiere de udgiftskrævende forslag, så vi fastholder en ansvarlig økonomisk politik. Det vil vi naturligvis insistere på.

Kl. 13:58

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Morten Helveg Petersen, en kort bemærkning.

Kl. 13:58

Morten Helveg Petersen (RV):

Det var særlig den sidste sætning, som var interessant. Det vil altså sige, at Det Konservative Folkeparti står her i dag og siger, at der vil være fuld finansiering af yderligere udgiftskrævende forslag i forbindelse med forhandlingerne om finansloven. Sådan synes jeg at jeg må høre den konservative ordfører udlægge teksten i dag, altså at finanspolitikken ikke bliver yderligere lempet i forbindelse med finansloven.

Kl. 13:58

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 13:58

Lars Barfoed (KF):

Det er klart, at vi da ikke vil acceptere udgiftskrævende forslag i et sådant omfang, at det fører til en uansvarlig økonomisk politik. Der skal fortsat være den fornødne stramhed i finanspolitikken, og det vil det finanslovsforlig, som Det Konservative Folkeparti er med til at indgå, også være udtryk for.

Kl. 13:59

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kl. 13:59

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Det, der får mig til at stille et spørgsmål til hr. Lars Barfoed, er den diskussion, der var for et øjeblik siden om politiets vilkår, for er der noget, som hr. Lars Barfoed og Dansk Folkeparti har stået sammen om i en årrække, er det jo at have meget stor fokus på, hvordan vi udvikler politiet, så vi får et mere synligt politi, altså flere betjente på gaden. Vi har i fællesskab lavet en politireform, der lige præcis tager sigte på at opnå det.

Det, som vi har haft svært ved at få øje på i vores gennemgang af finanslovsforslaget og også i udvalgsregi, er, hvordan man skal kunne gennemføre det forslag, der ligger, om en udskydelse på 1 pct. på politiområdet, uden at det får nogen konsekvenser for det arbejde, vi i fællesskab har haft om at skabe et mere synligt politi. I og med at jeg ved, at det er et område, der betyder meget for hr. Lars Barfoed, ligesom det betyder meget for Dansk Folkeparti, kan det være, vi under debatten her i dag kan få et mere præcist billede af, hvordan De Konservative forestiller sig, at man kan gennemføre det her, uden at det får konsekvenser for politiets virke.

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:00

Lars Barfoed (KF):

Nu er jeg helt sikker på, at vi i de forhandlinger, der skal være i de kommende par uger, får lejlighed til at dykke ned i bl.a. den problemstilling.

Kl. 14:00

Jeg kan ikke stå her i dag og redegøre for, hvordan man lige i øjeblikket i Justitsministeriet udmønter den besparelse eller udskydelse af aktiviteter på 1 pct. af driften fra i år til næste år, men det skal naturligvis ske på en sådan måde, at vi får en politiindsats, som vi fuldt ud kan være bekendt, og som lever op til de krav, vi stiller til politiindsatsen her i landet. Ikke mindst begivenhederne i de seneste dage viser jo, at der er behov for et stærkt politi og for en stærk politiindsats i Danmark; det er vi fuldstændig enige om. Men stå her og redegøre for, på præcis hvilke konti inden for Justitsministeriets store område man skal flytte aktiviteter, så man respekterer den ene procents opsparring, kan jeg ikke i dag.

Kl. 14:01

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Kristian Thulesen Dahl, en kort bemærkning.

Kl. 14:01

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Altså, De Konservative er jo med til at fremsætte et finanslovsforslag, der iværksætter en grønthøsternedbringelse af nogle udgifter, som man så under visse omstændigheder kan bruge senere, i stedet for at prioritere og sige, at der er nogle områder, hvor man vil drosle ned, mens der til gengæld er andre områder, hvor man ikke skal finde penge, eller hvor man måske endda kan bruge flere penge. Det er jo den almindelige politiske prioritering.

Her undrer det mig som repræsentant for Dansk Folkeparti, at hr. Lars Barfoeds parti, som jo ellers gerne vil stå som lov og orden-partiet sammen med os andre, vil være med til det. Vi har jo lavet mange gode og fornuftige ting sammen, men hvordan kan man som repræsentant for sådan et parti være med til at fremsætte et finanslovsforslag, hvor man i en tid, hvor det ser ud, som om politiet har brug for flere ressourcer, bl.a. flere betjente, og efterretningstjenesten helt givet har brug for at kunne være endnu mere skarp i arbejdet med at opklare mulige terror-situationer i Danmark, mene, det er forsvarligt at bede politiet om at finde nogle penge, om at spare? Det er det, jeg ikke helt kan få til at stemme,

og det derfor, jeg er så interesseret i at få hr. Lars Barfoed ud af busken. Er der et eller andet hjørne i Justitsministeriet, hvor der står en kasse, som hr. Lars Barfoed har set, og hvor man kan finde nogle penge, uden at det berører noget af det, politiet går og laver?

Kl. 14:02

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Lars Barfoed, værsgo.

Kl. 14:02

Lars Barfoed (KF):

Det er jo sådan, både når vi taler om efterretningstjenesten og om den øvrige politiindsats, at vi for nogle år tilbage bevilgede stigende midler, netop for at få 800 flere politifolk på gaden, samtidig med at vi har gennemført en politireform, der yderligere gennem omorganisering og effektivisering skulle betyde flere politifolk på gaden.

Den linje fortsætter jo, helt som vi har aftalt, også ind i 2009. Det eneste, der sker, er, at 1 pct. af aktiviteterne i 2008 først kan blive iværksat i 2009, altså bliver flyttet fra det ene år til det andet. Det sker for at dæmpe den økonomiske aktivitet i samfundet så meget, at vi ikke risikerer, at økonomien løber løbsk, og inden for det meget store budget, Justitsministeriet har, skulle det nok være muligt, uden at det får nogen effekt på den politiindsats, som den enkelte borger mærker.

Kl. 14:03

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det fru Pia Olsen Dyhr for en kort bemærkning. Værsgo.

Kl. 14:03

Pia Olsen Dyhr (SF):

Jeg vil gerne spørge ordføreren, om ordføreren mener, at det med denne ene procents besparelse er muligt at sikre, at trafikområdet faktisk er sikkert i fremtiden. Vi har i dag hørt, at stationerne rundtomkring er fyldt med huller, vi ved, at jernbanernes signalsystemer er årsag til ulykker, og vi ved, at togene ikke kommer frem til tiden, på trods af at vi har sat penge af til vedligeholdelse.

Når man nu skal lave den ene procents besparelse på transportområdet, er der noget, der tyder på – i hvert fald ud fra de svar, vi indtil videre har modtaget – at man ikke vil gøre yderligere nye tiltag på transportområdet. Det vil sige, at vi ikke får vedligeholdet bl.a. perronerne, og mener ordføreren, det er forsvarligt, at vi ikke får gjort noget ved vedligeholdelsen af den kollektive trafik? Og hvis ordføreren mener det, er det så muligt at forestille sig, at man kan finde en

anden måde at gøre det på på transportområdet?

Kl. 14:04

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:04

Lars Barfoed (KF):

Jeg vil sige, at man altså ikke behøver at bekymre sig, for igen: Der er jo overhovedet ikke tale om dramatiske besparelser, der er faktisk slet ikke tale om besparelser. Der er tale om, at 1 pct. af aktiviteten i den statslige driftsramme bliver flyttet fra 2008 til 2009, så det er altså en udskydelse eller en forlængelse af nogle projekter på trafikområdet, der kommer på tale. Også her taler vi jo om stigende budgetter, hvor stigningen i 2008 ikke bliver helt så markant, som den ellers ville have været, men til gengæld bliver den endnu mere markant i 2009.

Vi ved jo alle sammen, at der ikke mindst inden for anlægsområdet og byggeriområdet har været store problemer med at skaffe den tilstrækkelige arbejdskraft, og det er i høj grad derfor, vi netop er nødt til at sikre, at økonomien ikke løber løbsk, for så vil vi komme i en situation, hvor vi vil have dårligere råd til at gøre alle de ting i fremtiden, fordi den økonomiske politik ikke var tilstrækkelig ansvarlig.

Det, vi gør nu, er altså i virkeligheden at sikre, at der på længere sigt er råd til de ting, og jeg er helt sikker på, at der inden for det meget store anlægsbudget på transportområdet bliver penge til det. Dertil kommer, at Infrastrukturkommissionen netop har peget på en række aktiviteter, der skal sættes i gang i de kommende år, og at vi vil fremlægge en investeringsplan her til efteråret.

Kl. 14:06

Første næstformand (Svend Auken):
Fru Pia Olsen Dyhr, en kort bemærkning.

Kl. 14:06

Pia Olsen Dyhr (SF):

Jeg vil gerne følge op på spørgsmålet.

Statsministeren har tidligere sagt, at han mener, at folk skal fra bilen og over i den kollektive trafik. Men hvis folk skal over i den kollektive trafik, må de kunne forvente, at togene går til tiden, og at det ikke er farligt at opholde sig på perronerne og lignende, og derfor er det selvfølgelig væsentligt, at man får mulighed for at investere og sikre. Vi har bl.a. alle sammen hørt, at seks ud af ti perroner i dag er så beskadigede, at Banedanmark ikke mener, at man bør opholde sig på dem.

Når vi nu skal i gang med at prioritere, hvorfra vi skal opveje den ene procent, kunne ordføreren så forestille sig, at det kunne være de vejprojekter, som faktisk i øjeblikket har en tendens til hele tiden at overskride budgetrammerne, der ligesom ventede, mens de investeringer, vi har brug for i den kollektive trafik, blev prioriteret først?

Kl. 14:06

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:07

Lars Barfoed (KF):

Altså, jeg bliver nødt til at sige, at man jo kan forestille sig mange ting. Vi er jo lige på vej ind i nogle finanslovforhandlinger, hvor vi skal drøfte prioritering af alle de her ting, og så får vi jo lejlighed til at analysere nærmere, hvor det er bedst at lægge den ene procent udskydelse.

Man forsøger i hvert fald at få at til at lyde, som om det, at projekter svarende til 1 pct. af den statslige driftsramme bliver udskudt, vil lamme stort set hele togtrafikken i Danmark, men sådan er det jo ikke. Der er jo masser af anlægsarbejder i gang hele tiden – reparationsarbejder, nye veje, nye jernbanestrækninger under planlægning osv. – og alt det fortsætter jo. Det er bare en udskydelse på 1 pct. af den samlede driftsramme, og det vil helt sikkert kunne gøres, uden at det går ud over sikkerheden på perronerne eller noget som helst andet. Jeg er meget fortrøstningsfuld.

Kl. 14:07

Første næstformand (Svend Auken):

Der er ikke flere på min liste, så vi siger tak til ordføreren og går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er hr. Morten Helveg Petersen.

Kl. 14:08

(Ordfører)

Morten Helveg Petersen (RV):

Denne finanslov vil blive husket som en finanslov i en brydningstid, hvor konjunkturerne er ved at vende oven på en valgkamp med gyldne løfter. Denne finanslov vil blive husket for sammenblandingen af trepartsaftaler, kvalitetsreform, globaliseringspulje, kvalitetspulje, kvalitetsfond, og hvad der i øvrigt måtte komme derudover i forhold til den almindelige finanslov.

Frem for principielle og ideologiske overvejelser er denne finanslov et stykke bøvellet politisk oprydningsarbejde: oprydning efter en valgkamp med gyldne løfter, og hvor forventningerne blev skruet op; oprydning efter statsministerens åbningstale, hvor statsministeren

gav tilsagn om at skabe det 21. århundredes velfærdsmodel; oprydning i forhold til et rege- ringsgrundlag, der lover højere ulandsbistand, men hvor finansloven ikke indfrier løfterne.

Denne finanslov vil så også blive husket som den finanslov, hvor det kommunale selvstyre fik et skud for boven. Kommunerne er ude i en turbulent tid. Der er gennemført en strukturreform, hvis økonomiske grundlag aldrig blev tilfreds- stillende økonomisk belyst før aftalens indgåelse. Der er gennemført ændringer i finansieringen af kommunernes opgave, hvor vi alle kender til de stridigheder, der har været, om, hvorvidt kommunerne er blevet kompenseret fuldt ud for de opgaver, de er blevet pålagt.

Det Radikale Venstre er tilhænger af det frivillige aftalesystem, hvor den til enhver tid siddende regering forhandler med Kommunernes Landsforening. Vi er tilhængere af, at opgaver udføres i nærheden af borgerne, og at der lokalt kan prioriteres i de forskellige velfærdsydelser og -tilbud. Men det kræver et aftalesystem, hvor der er tillid mellem parterne, og hvor kommunerne har nogle rimelige arbejdsvilkår. Vi er tilhængere af, at aftaler skal overholdes, men udgangspunktet må være rimelige aftaler.

Der er brug for en diskussion om, hvad vi egentlig vil med kommunerne, hvad vi egentlig vil med det kommunale selvstyre. I regeringens forslag til finanslov står der, at der skal findes nye måder at regulere de økonomiske aftaler med kommunerne på, og at der kan afregnes individuelt med den enkelte kommune, hvis aftaler overtrædes. Men at forestille sig, at den til enhver tid siddende finansminister skulle gribe ind over for den enkelte kommune, svarer jo reelt til at aflyse det kommunale selvstyre. Det har længe været klart, at det er Dansk Folkepartis politik, og det er jo helt fair at have den vinkel på det. Det underlige er, at partiet Venstre, der ellers om nogen har en stolt tradition for at kere sig om det kommunale, nu er på vej ind på en centralistisk linje, hvor alting skal bestemmes fra Christiansborg.

Jeg har tilladt mig i dagens anledning at gå lidt tilbage i arkiverne. Den tidligere indenrigsminister og nuværende finansminister sagde fra Folketingets talerstol den 15. marts 2005 følgende om strukturreformen:

»Det er entydigt et decentraliseringsprojekt, det går nemlig ud på at gøre to ting: For det første at gøre kommunerne store nok, bæredygtige nok, give dem muskelkraft nok til at løse dagens opgaver, så vi undgår det, der jo ellers har været

en snigende tendens i en lang årrække, nemlig at Folketinget stadig mere detaljeret blander sig i den kommunale opgaveløsning. For det andet, at vi samtidig bruger større og stærkere kommuner til nu massivt at flytte opgaverne tættere på borgerne, prøver at virkeliggøre visionen om én offentlig sektor, én indgang. Det er politikerne i ens nærområde, der, hvor man bor, der, hvor man alt andet lige har lettest ved at søge indflydelse og holde politikerne fast, som har ansvaret. Det er jo den vision, vi forfølger med reformen her.«

Endvidere siger han, at:

» ... vi inden for rammerne af den nye geografi skal skabe en offentlig sektor, hvor opgaverne løses tættere på det enkelte menneske, hvor der er én indgang til den offentlige sektor, en reform, der sådan set hviler på en grundlæggende tillid til det kommunale selvstyre, hviler på en tillid til, at man i kommunerne vil udvise ansvarlighed.«

Det var grundlaget for strukturreformen, det var kloge ord. Nu står vi så i en situation blot 3 år efter, hvor regionerne ikke har nogen selvstændig mulighed for at udskrive skatter, og vi står i en situation, hvor regeringen truer med central økonomistyring af hver enkelt kommune, hvor finansministeren skal kunne indkalde den enkelte kommune, som var det et torskelligde i en skatteforvaltning.

Kl. 14:12

Venstre har gennem årene talt meget om det nære samfund, og nu synes det nærmest, som om det drejer sig om at være nær på kontorchefer og regnedrengene i Finansministeriet.

Hvad skulle formålet så være med denne mænøvre? Jo, det skal alt sammen til for, at regeringen kan overholde sit skattestop. Det er jo ikke nogen hemmelighed, at Det Radikale Venstre er kritisk over for regeringens skattestop. Vi finder, at pengene kunne bruges langt mere fornuftigt ved reelt at sænke skatten på arbejde og dermed skaffe flere mennesker ud på arbejdsmarkedet. Hvis det er medicinen, der skal til for at holde patienten i live, er det altså et åbent spørgsmål, om det virkelig er umagen værd.

Det Radikale Venstre er tilhænger af, at vi giver de offentligt ansatte friere arbejdsvilkår. Vi vil gerne have, hvad vi kalder en tillidsreform, hvor vi udviser de offentligt ansatte mere tillid i forbindelse med løsningen af opgaverne. Det tror vi på giver mere kvalitet i ydelserne. Før valget fremstod kvalitetsreformen som regeringens bærende projekt, og i åbningstalen efter

valget hed det sig, at der nu skulle laves det 21. århundredes velfærdsmodel – intet mindre. Derfor var vi alle spændte, da regeringen løftede sløret for den nye finanslov.

Men på den baggrund må vi sige, at finanslovforslaget skuffer. Der er mange gode nøgletal for dansk økonomi, det skal vi kvittere for, konjunkturerne har været med os, og ledigheden er lav, men forslaget til finanslov løser ikke i sig selv nogle af de strukturelle og grundlæggende problemer, som vi står over for. Finanslovforslaget svarer ikke på, hvordan vi giver flere mennesker mulighed for at komme ud på arbejdsmarkedet. Finanslovforslaget svarer ikke på, hvordan Danmark kan tiltrække mere kvalificeret arbejdskraft. Finanslovforslaget svarer ikke på, hvordan vi ruster dansk økonomi til fremtiden i forbindelse med konjunkturer, der ikke er med os, men mod os.

Groft sagt kan man sige, at regeringen indtil dette punkt har været begunstiget af gode konjunkturer, ja, det har nærmest været en medvindsregering, der nu skal til at navigere i ukendt farvand. Hvordan gør man det, når man har afskrevet sig selv muligheden for at bruge eksempelvis skatteinstrumentet som redskab?

Det er bredt anerkendt, at der er mangel på arbejdskraft i dag, og at det er den største udfordring for dansk økonomi. I en sådan situation er det ikke ansvarligt at hælde benzin på bålet ved at føre en ekspansiv finanspolitik. I en sådan situation bør man kigge på de grundlæggende strukturer i økonomien og fremtidssikre økonomien ved at gennemføre reformer i tide.

Det Radikale Venstre fremlægger et fuldt finansieret udspil til finanslov, som samtidig indeholder en samlet reformpakke, som efter vores bedste bud kan skaffe over 70.000 ekstra mennesker ud på arbejdsmarkedet. Vi foreslår en ambitiøs skattereform, vi foreslår en reform af dagpengesystemet, og vi foreslår, at det bliver nemmere for mennesker at komme til Danmark og arbejde.

Vi kritiserer regeringen for ikke at prioritere tilstrækkeligt i den økonomiske politik. Vi kritiserer regeringen for at lade grønthøsteren køre hen over ministerområderne samlet frem for at prioritere, hvilke områder man helst vil satse på eller helst vil spare på.

Som eksempler på prioriteringer foreslår vi fra Det Radikale Venstres side, at skattelettelserne udskydes. Så kunne vi i fællesskab udarbejde en egentlig skattereform til efter, at regeringens skattekommission har barslet. Vi foreslår af hen-

syn til konjunkturerne også, at den såkaldte kvalitetspulje udskydes til næste år. På sundhedsområdet fastholder regeringen en ventetidsgaranti. Vi finder, at det mest rigtige selvfølgelig ville være at prioritere de mest kritiske lidelser højest. På børneområdet prioriterer regeringen først nedsættelse af taksterne og dernæst en højere børnecheck. Vi vil hellere bruge pengene på at gøre noget godt for udsatte børn, for børn af misbrugsforældre. Vi vil også have et opgør med såkaldte aldersbetingede ydelser, som udløses, blot fordi man fylder 65 år.

Men det er ikke tilfældigt, at posten som socialminister er nedlagt, og at der i stedet er oprettet en post som velfærdsminister til gavn for den brede middelklasse, hvor der i stedet burde sættes langt stærkere ind over for udsatte grupper. Vi foreslår en udvikling af en social 2015-plan, der fastlægger bindende socialpolitiske mål frem mod 2015, særlig vedrørende borgere, der er særlig udsatte, eksempelvis fordi de er udviklingshæmmede, psykisk syge eller ramt af vold. Samtidig med det vil vi afskaffe starthjælpen og kontanthjælpsloftet.

Vi foreslår også flere penge til en udviklingsplan for folkeskolen, så vi får alle med. Vi afsætter penge til en handlingsplan for videreudvikling og modernisering af den danske folkeskole, og vi ønsker højere taxametre og flere penge til forbedring af lærer- og pædagoguddannelser.

Det Radikale Venstre ønsker en højere ulandsbistand. Derfor var vi glade for formuleringerne i regeringsgrundlaget, og derfor blev vi skuffede, da finanslovforslaget så kom på gaden. Der var en marginal stigning i ulandsbistanden, som måske ikke engang gentages næste år – en marginal stigning, som også dækker over, at regeringen med den anden hånd sløjfer puljer til klimaindsatser i den tredje verden. Det Radikale Venstre vil genoprette dansk ulandsbistand til igen at udgøre 1 pct. af bruttonationalindkomsten, og vi vil også gerne oprette en såkaldt global ramme til eksempelvis klimaindsatser i den tredje verden.

KL 14:17

Vi har et forslag om at støtte Afghanistan yderligere. Når Danmark som nation er parat til, at danske unge skal sætte deres liv på spil for demokrati og menneskerettigheder i Afghanistan, burde vi også gøre Afghanistan til det, det er, nemlig et helt centralt omdrejningspunkt i de kommende års danske udenrigs-, forsvars- og sikkerhedspolitik. Det kræver flere penge, det

kræver flere midler til genopbygning af Afghanistan.

Vi har en stribe andre gode forslag og ideer til f.eks. at styrke Det Økonomiske Råd, så vi kan få flere uafhængige vurderinger af den økonomiske politik, til øget folkeoplysning, til flere kulturinvesteringer, til investeringer i trafik, til en styrket kriminalforsorg og til bedre vilkår for asylansøgere. De fremgår alt sammen af Det Radikale Venstres udspil til finanslov, der er fuldt finansieret, og som er endnu mere ansvarligt i forhold til udgiftspolitikken og konjunkturerne end det forslag, regeringen har fremsat. Vi giver samtidig et konstruktivt bud på de langsigtede reformer, der skal til for at fremtidssikre Danmark og give flere mennesker en chance på arbejdsmarkedet gennem en skattereform, gennem reformer på arbejdsmarkedet og gennem reformer af udlændingepolitikken.

Derfor glæder vi os til at forhandle med regeringen om næste års finanslov og til alle de øvrige forhandlinger, som skal til at løbe hen over scenen, hvis altså regeringen vil. Regeringen har, som vi ser det, et valg. Vil man det brede samarbejde, som der blev talt en del om i valgkampen, eller vil man fortsætte en blokpolitik med Dansk Folkeparti? Vi er for vores vedkommende parat til at bære vores del af ansvaret, og vi ser frem til forhandlingerne.

Kl. 14:19

Første næstformand (Svend Auken):

Vi beder ordføreren om at blive stående, og den første for en kort bemærkning er hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kl. 14:19

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, så fik vi jo den store sang om, at Det Radikale Venstre er redningsplanen for dansk økonomi, at det simpelt hen er dem, der sikrer, at ankeret placerer sig det rigtige sted på bunden af havet, så skibet ikke støder på grund. Det er jo helt fantastisk. Derudover fik vi også en sang om det kommunale selvstyre, som åbenbart er ukrænkeligt og er noget, man skal holde i hævd, og endda med store citater fra politikere, som man kunne henvise til.

Jeg vil bare spørge om sammenhængen mellem de to ting, for en af grundene til, at vi overhovedet diskuterer en styreform i forbindelse med det kommunale landskab, er, at kommunerne ikke overholder de økonomiske aftaler, de indgår med staten. De økonomiske aftaler, der indgås med staten, har jo baggrund i en måde at prøve at føre en ansvarlig økonomisk politik på,

så kan vi ikke høre lidt mere om, hvordan i alverden man så sikrer den der store ansvarlige økonomiske politik, som Det Radikale Venstre slår sig op på, hvis man i øvrigt er fuldstændig ligeglad med, hvordan kommunerne håndterer deres årlige økonomi?

Kl. 14:20

Første næstformand (Svend Auken):

Ordføreren.

Kl. 14:20

Morten Helveg Petersen (RV):

En af grundene til, at Det Radikale Venstre ikke var med i strukturreformen, var jo, at vi bad regeringen om at regne ud, hvad de økonomiske konsekvenser af den reform ville være, og de beregninger kunne vi ikke få. Vi syntes selv, at vi indtog et meget, meget ansvarligt standpunkt ved at spørge, om det ikke, inden man begav sig ud på sådan en manøvre, var på sin plads at få et indtryk af, hvad det indebar økonomisk.

Så det er blot et eksempel på det, vi siger, nemlig at ansvarligheden da netop må hænge sammen med, hvordan man indretter sig i forhold til kommunerne. Vi bad regeringen om at vurdere, hvad det her ville betyde økonomisk, og kunne ikke få de svar, og af samme grund kunne vi heller ikke indgå i strukturreformen, da det kom til stykket.

Jeg har netop forsøgt at sige, at vi er tilhængere af et lokalt selvstyre, og at vi er tilhængere af, at der skal være nogle ordentlige rammer for samarbejdet mellem kommunerne og Christiansborg, og det kræver selvfølgelig, at man ved, hvad det er, man begiver sig ind i, og at man har et nogenlunde overblik over, hvad en sådan reform har af økonomiske konsekvenser.

Kl. 14:21

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Kristian Thulesen Dahl for en kort bemærkning.

Kl. 14:21

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg husker i hvert fald, at kommunerne inden for de sidste 10 år ikke har kunnet overholde de aftaler, de havde indgået med staten i otte af årene. Og hvis man går længere tilbage, kan man se, at mønstret er nogenlunde det samme. Med hensyn til de strukturelle ændringer, der bliver lavet, tager hr. Morten Helveg Petersen udgangspunkt i en periode på et eller to år, men det er jo slet ikke det, vi diskuterer i forbindelse med en langsigtet styreform i forholdet mellem stat og kommuner. Hvis vi nu tager Det Radikale Venstres eget udgangspunkt og siger, at vi her

har en ansvarlig økonomisk ramme for dansk økonomi, og at den så indskrives i en finanslov med nogle udgifter, som henholdsvis staten, regionerne og kommunerne skal afholde, så skal man jo have et eller andet styringsredskab, der sikrer, at man ikke overskrider den her ansvarlige økonomiske ramme, herunder også, at det ikke skrider i kommunerne.

Så når hr. Morten Helveg Petersen synger den her sang om det kommunale selvstyre, som han lige har sunget i sit ordførerindlæg, i forbindelse med at der lægges op til en ny styreform, så spørger jeg bare stiltødt: Hvordan vil Det Radikale Venstre så sikre, at det kan holdes inden for en økonomisk ansvarlig ramme, og at kommunerne overholder de aftaler, de selv indgår?

Kl. 14:22

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:22

Morten Helveg Petersen (RV):

Jeg sagde meget tydeligt, at det er vores holdning, at aftaler skal overholdes. Man kan begynde at udvikle modeller for hvordan, og man kan eksempelvis forestille sig flerårige aftaler. Vi er helt med på at tænke konstruktivt i forhold til, hvordan man kan sikre, at den del af sagen også går op.

Det, som vi advarer imod, er jo det, vi kan se er ved at tegne sig nu, og som Dansk Folkeparti i øvrigt nu har været bannerfører for igennem nogle år, så der er helt konsistens i Dansk Folkepartis argumentation, nemlig afviklingen af det kommunale selvstyre.

Vores undren går på – jævnfør de flotte citater fra den tidligere indenrigsminister, som jeg tillod mig at læse op – hvordan man kan snakke om og lovprise det kommunale selvstyre og så lægge op til det, man gør i indeværende finanslov, som reelt kan medføre en aflysning af det kommunale selvstyre.

Kl. 14:23

Første næstformand (Svend Auken):
Hr. Lars Barfoed for en kort bemærkning.

Kl. 14:23

Lars Barfoed (KF):

Det er faktisk en fortsættelse af det samme spor, som hr. Thulesen Dahl nu lagde, for jeg synes jo også, at Det Radikale Venstre på en lang række områder, som hr. Morten Helveg Petersen jo også gjorde rede for, har nogle meget fornuftige, ansvarlige økonomiske synspunkter.

Derfor studsede jeg gevaldigt, da jeg hørte, at man mener, at det er et angreb på det kommunale

selvstyre, at vi siger, at vi nu må sikre os, at de aftaler, der indgås med kommunerne, også bliver overholdt. Forholdet er jo det, at en meget stor del af hele den offentlige økonomi og ikke mindst af væksten i den offentlige økonomi ligger i kommunerne. Hvis vi skal have en chance for at styre den samlede offentlige økonomi, så økonomien ikke løber af sporet, skal vi kunne sikre os, at de aftaler, der bliver indgået med Kommunernes Landsforening, også bliver respekteret af kommunerne, og det vil i sidste ende sige af den enkelte kommune. Derfor må vi jo have nogle redskaber, så vi kan gå ind og sikre os, at det er tilfældet, og aktionere i forhold til kommuner, der ikke respekterer aftalerne. Jeg forstår ikke, at hr. Morten Helveg Petersen er uenig i det, og jeg vil gerne bede hr. Morten Helveg Petersen om at uddybe det.

Kl. 14:24

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:24

Morten Helveg Petersen (RV):

Vi advarer mod de tilløb til klokkeklar centralisme, som ligger i det her finanslovsforslag, hvor der lægges op til, at der i yderste konsekvens skal indkaldes til torskegilde i Finansministeriet for en enkelt kommunes vedkommende.

Vi er med på, at vi har udfordringer, når det gælder aftalesystemet. Man kan sige, at også den her regerings økonomiske politik jo har været et klart eksempel på, hvordan kommuneaftalerne har været problematiske i forhold til overholdelsen af dem. At kuren på det skulle være at indføre en mekanisme, hvor den enkelte kommune skal stille til torskegilde i Finansministeriet, synes vi er dybt problematisk. Og vi forstår ikke helt, at regeringen foreslår det, når man i øvrigt tager de mange pæne ord – eller hensigter, som jeg opfatter dem – der er omkring det kommunale selvstyre og vigtigheden af, at der prioriteres lokalt, i betragtning. Det er i skærende modstrid til de takter, der slås an her i finanslovsforslaget.

Kl. 14:25

Første næstformand (Svend Auken):
Hr. Lars Barfoed for en kort bemærkning.

Kl. 14:25

Lars Barfoed (KF):

Jeg hører selvfølgelig ikke alt, hvad finansministeren siger, men jeg har altså ikke hørt finansministeren tale om noget ønske om at indkalde nogen borgmester til torskegilde. Det tror jeg er

et begreb, som hr. Morten Helveg Petersen har opfundet i denne forbindelse.

Men er det ikke rigtigt, at hvis man skal kunne stille kommunerne til ansvar over for de aftaler, der er indgået, for at sikre, at de holder sig inden for visse økonomiske vækstrammer, må det i sidste ende være sådan, at man kan sætte ind over for de kommuner, og det vil i sidste ende sige også den enkelte kommune, som ikke respekterer de aftaler? Kommunernes Landsforening har jo ikke en pengekasse, som vi kan gå til, hvis vi skal lave sanktioner. Det er jo i sidste ende den enkelte kommune, der bryder aftalen, som må sanktioneres, i forhold til at man går ud over rammen.

Kl. 14:26

Første næstformand (Svend Auken):
Ordføreren.

Kl. 14:26

Morten Helveg Petersen (RV):

Så har man da også i vid udstrækning aflyst det kommunale selvstyre. Hvis det er sådan, at man fra centralt hold, fra Christiansborg, fra Finansministeriet skal sidde og forholde sig til hver enkelt kommune, hvad er der så tilbage af det, som vi ellers traditionelt har opfattet som et kommunalt selvstyre, hvor man ude i kommunerne, ude, hvor problemerne trænger sig på, ude, hvor man er tæt på borgerne, har mulighed for at prioritere i hverdagen?

Det er da de tendenser, vi har set nu, hvor de tidligere amter, nuværende regioner, har mistet deres skatteudskrivning, og det er de tendenser, der forstærkes ved de takter, der slås an i finanslovsforslaget, hvor man er inde på modeller om individuel modregning kommune for kommune. Det er da et fundamentalt brud på en model, som vi ellers har tillagt stor principiel betydning, nemlig at der er et kommunalt selvstyre, hvor man kan prioritere lokalt.

Kl. 14:27

Første næstformand (Svend Auken):

Vi siger tak til ordføreren. Så går vi videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er hr. Frank Aaen.

Kl. 14:27

(Ordfører)

Frank Aaen (EL):

Før valget var der råd til alt muligt – skattelettelser, velfærd, og der var ingen grænser for, hvad regeringen sagde der var råd til. Efter valget var der lige pludselig ikke råd længere. Så skal der strammes op, og så tager man og kører grønthøsteren hen over hele finansloven, og for

områder som forskning og uddannelse, hvor man i valgkampen snakkede om alt det gode, man ville gøre, fremsætter man en finanslov, der skærer 800 mio. kr. på præcis disse områder. Man taler om overophedning af økonomien.

Det er efter vores opfattelse en kampagne, der er uden bund i virkeligheden, og som først og fremmest har til formål at påvirke overenskomstforhandlingerne inden for den offentlige sektor for at sørge for, at de offentligt ansatte ikke får så store lønninger, som de faktisk har et berettiget krav på. Man kan også sige, at kommunerne er sat i en skruestik. Hvis kommunerne skal opfylde de efter vores opfattelse rimelige krav, der er stillet fra de kommunalt ansattes side, koster det, som kommunernes formand siger, og det jo rigtigt, 6.000 stillinger. For ønsker staten ikke at give flere penge til kommunerne, er der jo kun en ting for en kommune at gøre, hvis den skal have øget lønningerne med mere end det, som staten har afsat, og det er at fyre ansatte og nedlægge stillinger, og det er selvfølgelig en umulig situation at sætte kommunerne i. Derfor må finansministeren selvfølgelig åbne pengekassen, så der er penge til at kunne give ordentlige lønforhøjelser i det kommunale system, men det må vi vende tilbage til, når finansministeren kommer på talerstolen.

Den snak, der er om overophedning, baserer sig på en desværre alt for udbredt opfattelse af, at der skulle være mangel på arbejdskraft i Danmark. Det er muligt, at der nogle steder er mangel på den rigtigt uddannede arbejdskraft, og så må man jo gå i gang med at uddanne folk. Men kigger vi efter, så ser vi, at der stadig væk er adskillige titusinder arbejdsløse, man kan tilbyde et job. Der er flere hundrede tusinde i den arbejdsdygtige alder, der ikke er i arbejde. Der er næsten 100.000 mennesker på sygedagpenge i dagens Danmark. Det er en voldsom vækst på bare 1 år og en fordobling på få år. Der menes jo ikke, at de syge skal gå på arbejde, men tallet viser jo, at der er noget galt på arbejdsmarkedet, nemlig at nedslidningen, stressen er for stor. Derfor skal arbejdsmiljøet forbedres, så vi får færre syge, og det kunne også åbne op for 10.000 flere ansatte, hvis det lykkes.

Derfor er opgaven jo ikke at tale om, at der nu skal ske begrænsninger, og derfor er opgaven ikke at sige: Uha, vi står på afgrundens rand. Jeg vil sige: Næ, opgaven er at få de arbejdsløse i arbejde og give dem noget uddannelse, hvis de har brug for det; opgaven er at få mindre sygdom og at nedbringe nedslidningen på arbejds-

markedet, og gør man det, er der titusinder, der kan bringes i arbejde. Vi har fra Enhedslistens side fremlagt en plan om 100.000 mennesker, som vi mener at man på meget kort sigt kan sikre arbejde.

Vi synes altså, det er grundløst at tale om overophedning og mangel på arbejdskraft. Hvis der er noget, der er overophedet, så er det klimaet, så er det vores liv, der er overophedet, for flere og flere får stress. Derfor undrer det os altså også lidt, at vores venner i SF og i Socialdemokratiet taler så meget om ansvarlig politik og kommer med bud på en strammere finanslov end regeringens. Hvorfor er det den vej rundt man kritiserer regeringen? Det forstår vi ikke. Og for Socialdemokratiets vedkommende er det desværre endda på den måde, at man foreslår en stramning i form af Den Særlige Pensionsopsparring, som betyder, at dem med de højeste indkomster slipper billigst, mens dem med de laveste indkomster betaler mest.

Det er jo heller ikke klogt at komme med sådan en udmelding i en situation, hvor vi burde kritisere regeringen skarpt, end vi gør, for, at dens politik øger uligheden. Den ligger allerede på 1960'ernes niveau, og det er bl.a. en følge af regeringens skattepolitik, som har skubbet til den skæve udvikling med 1.400 kr. i skattelettelse til dem, der har mindst i indkomst, mere end 20.000 kr. i lettelse til dem, der tjener mest, 15 gange mere til de rigeste, og det er både i kroner og procent, at de rigeste har fået langt mest. Det vil sige, at mens der altså således i disse dage sendes checks til borgerne i Gentofte, kommer man med grønthøsteren og skærer i uddannelserne og forskningen – generelt 431 mio. kr., og så synes man lige, at professionshøjskoler, lære-re, sygeplejersker og ingeniører efter grønthøsteren skal spare 400 mio. kr. ekstra, altså nogle samlede besparelser på deres område på mere end 6 pct. Det er miljøindsatsen, der beskæres, det er DSB, der rammes, selv om der er brug for – det ved alle os, der bruger togene – flere penge til bedre tog, og de arbejdsløse skal betale 700 mio. kr., hvis regeringen kommer igennem med det.

Det er altså linjen i finanslovsforslaget, at de unge, uddannelserne, miljøet og de arbejdsløse skal betale for de skattelettelser, der er blevet givet til de mest velstillede.

Kl. 14:33

Uligheden vokser også inden for velfærden. Det er jo konsekvensen af, at man i et stadig rigere samfund holder velfærden i stramme tøjler,

mens der gives skattelettelser til de bedst stillede, for det betyder jo, at de, der får gavn af skattelettelserne, også får råd til at købe sig en bedre velfærd. Det vil jo fremmes af det, som regeringen sammen med Dansk Folkeparti systematisk arbejder på, nemlig at omdanne den danske velfærdssektor til en butik, og det er som bekendt sådan i en butik, at man der kan shoppe rundt, og jo flere penge man har, desto bedre varer får man. Det er allerede sådan indrettet, at man kan købe sig til bedre børnepasning, man kan købe sig til bedre ældrepleje, der er stadig flere privat-hospitaler.

Vores forslag til finanslov går selvfølgelig den modsatte vej med flere penge til kommuner og regioner, med mere til de lavestlønnede og andre med lav indkomst, arbejdsløse, pensionister og studerende, som bliver snydt, hver gang denne regering og Dansk Folkeparti uddeler skattelettelser. Mere vedvarende energi, omlægning til økologi, flere penge til uddannelse og forskning, en retfærdig, bæredygtig globalisering med højere bistandshjælp, en mere retfærdig handel, hvor vi beskytter arbejdstagerne, så der ikke er nogle mennesker, der bliver syge af at levere varer til os. Og selvfølgelig er alle vores forslag fuldt finansieret. Der skal flere penge ind ude fra Nordsøen. Det drejer sig om ekstra fortjenester på mindst 50 mia. kr., som i øjeblikket løber i selskabernes lommer; de burde tilfalde samfundet.

Vi foreslår også en pensions- og indkomstre-form. Efter skatteministerens skøn gives der årligt 56 mia. kr. i tilskud til private pensionsopsparinger, fordi indskuddene kan trækkes fra i skat. For de penge kan man faktisk hæve folkepensionen til 13.500 kr. om måneden, tilsvarende kunne man hæve efterløn, førtidspension, understøttelsen til ledige og hæve uddannelsesstøtten. Det ville give et enormt løft til dem, der har mindst, og dermed skabe mere lighed i samfundet, og det ville kun være de allerrigeste spekulanter, der ville tabe på det; for andre ville konsekvensen være, at de ville miste et skattefradrag, så der ville komme færre penge ind på deres konto, men til gengæld ville opsparingen være skattefri, når den blev hævet. Vi kræver mere selskabsskat, vi kræver, at de multinationale selskaber og deres nulskatteydere skal betale skat, og alt i alt er det et samfund, hvor der er penge nok, vel at mærke – og det vil jeg også gerne sige i debatten – uden vi på nogen måde sætter skatten for almindelige indkomster op.

Vi flytter ikke bare rundt på et par milliarder, men vi peger på en helt anden retning end den,

regeringen står for: hundrede procent vedvarende energi, global retfærdighed og et opgør med uligheden; velfærd til alle.

Så har vi i ly af den seneste tids uro foreslået en pakke, hvori der afsættes midler til forskellige initiativer. Vi mener faktisk, at det er rimelig fantastisk, at regeringen, som vi har hørt i debatten, fralægger sig ethvert ansvar for den uro, der har været på vores gader, og som givetvis vil komme igen på et andet tidspunkt, hvis ikke vi gør noget. Det er jo netop regeringens diskriminerende politik, der er årsag til det, det er de vilkårlige visitationer, det er den lovgivning, der er gennemført gennem de sidste mere end 6 år sammen med Dansk Folkeparti, det er den retorik, der bliver ført af regeringen og Dansk Folkeparti, det er, når vi hører hr. Søren Pind f.eks. tale om at sørge for, at de, der har en anden hudfarve, skal have skrappere straf end dem, der er hvide, det er had og kløfter, der fremmes på den måde. Og når man så kommer og siger: Tag dog hjem! Jamen, de er hjemme. Langt de fleste af dem, vi taler om, er jo født her i landet. Hvordan kan man overhovedet komme med sådan en retorik? Det er jo »dem« og »os«, der er med til at splitte samfundet, hvis man hele tiden taler om dem, der kan tage hjem, og så lad os andre beholde vores land. Det er også deres land.

Kl. 14:37

Derfor kommer vi med et forslag i finanslovforhandlingerne om ændringer, der siger penge til flere voksne på gaden, fædre- og mødregrupper, politi og andre former for forebyggende indsats, der kan give tryghed og øge muligheden for, at uromagere bliver stoppet; der siger, at unge, der har de allerstørste problemer, bliver mandsopdækket med en kontaktperson, som kan sørge for at hjælpe dem og sørge for at bringe dem på en bedre vej; der siger, at provokerende og nedværdigende optræden fra politiets side skal ophøre, bl.a. skal de vilkårlige visitationer stoppes, og der skal laves kurser i konfliktløsning.

Der afsættes penge til at fjerne alle bestemmelser, der virker diskriminerende, som f.eks. starthjælpen, herunder altså også en fjernelse af muligheden for administrative udvisninger, som er en helt aktuell årsag til noget af det, vi har set på gaderne.

Der skal laves en erstatningsordning i stil med den, der gælder ved stormflod, sådan at de, der på grund af uro mister deres bil, får butikken ødelagt eller lider lignende skader, fra en

statslig fond kan sikres en kompensation, så de ikke selv skal hænge på det tab, de har lidt.

Der skal gives flere penge til den sociale indsats i boligområderne, til bedre fritidstilbud og til etablering af dialogmøder, så man kommer til at snakke sammen i stedet for at slås med hinanden.

Der skal gives en særlig pulje penge til de uddannelser, hvor der er særlig høje frafaldsprocenter, så folk ikke dropper ud af uddannelserne, men bliver og får færdiggjort deres uddannelse.

Så foreslår vi en pulje penge til alle offentlige institutioner og virksomheder, så de har mulighed for at ansætte arbejdsløse, der har været ledige i f.eks. mere end 1 år. Det vil give mere social tryghed for alle uanset etnisk baggrund og forbedre integrationen i vores samfund, for jeg tror, det er vigtigt, at man er opmærksom på, at der også er etniske danskere, som socialt set føler sig utrygge. Vi er også nødt til at have nogle ting, der taler til dem, for at få et mere helt samfund.

Vi mener, at Danmark er et rigt land, men på grund af regeringens politik er det ved at blive splittet med mere ulighed økonomisk set, med mere ulighed inden for velfærden og blive et samfund, hvor vi behandler mennesker med en anden etnisk baggrund på den måde, som den siddende regering har vist alt for mange eksempler på.

Vi ønsker i Enhedslisten et helt Danmark, hvor der er plads til alle, og hvor vi igen kan få mere lighed.

Kl. 14:40

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Der er en enkelt kort bemærkning fra hr. Lars Barfoed.

Kl. 14:40

Lars Barfoed (KF):

Jeg vil i hvert fald ikke vige tilbage fra at gøre den betragtning, at hr. Frank Aaen altså tegner et billede af et Danmark, som jeg slet ikke kan genkende. Der bliver her tegnet et billede af Danmark, hvor uligheden florerer. Jeg vil bare gøre hr. Frank Aaen opmærksom på, at Danmark er det land i verden, hvor ligheden er størst. Der er ingen andre steder i verden, hvor ligheden er større end i Danmark. Den er større end i Kina. Der er ikke ulighed i Danmark, som på nogen måde er graverende.

Jeg forstår, at der åbenbart for hr. Frank Aaen ingen grænser er for vækst i den offentlige sektor. Derfor vil jeg spørge: Vil hr. Frank Aaen ikke

erkende, at der i dag er erhverv, som har problemer med at skaffe den fornødne arbejdskraft, og at de simpelt hen ikke kan få nogen, der vil uddanne sig og arbejde inden for de pågældende sektorer, f.eks. i byggebranchen, og at vi derfor er tæt på en kapacitetsgrænse? Ekspanderer økonomien for meget, betyder det simpelt hen, at vi i sidste ende bliver fattigere, fordi vi får inflation.

Kl. 14:41

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 14:41

Frank Aaen (EL):

Heldigvis har vi da mere lighed i Danmark end i Kina og USA. Så langt ud er vi dog trods alt ikke kommet. Men det ændrer ikke ved, at uligheden øges, og at den øges år for år. Det er en forkert udvikling, og det er det, vi advarer imod.

Må jeg så sige noget om det med kapacitetsgrænsen. Ja, der er nogle steder, hvor arbejdsgiverne har forsømt at uddanne den arbejdskraft, der var brug for, og derfor piver de i dag over, at de mangler nogle, der er uddannet, som de gerne vil have det. Det må de så tænke over og komme i gang med at uddanne folk. Men helt ærligt, byggebranchen mangler altså ikke pædagoger eller lærere eller andre inden for velfærden. Så vi kan bare komme i gang med at ansætte nogle flere inden for velfærden. Det går der altså ikke noget fra byggebranchen af, skulle jeg lige hilse og sige.

Kl. 14:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det hr. Lars Barfoed for endnu en kort bemærkning.

Kl. 14:42

Lars Barfoed (KF):

Jeg havde for et par år siden lejlighed til at drøfte begrebet lighed med et medlem af det kommunistiske parti i Kina på et møde i folkekongressen i Beijing, og han brugte de skandinaviske lande som et eksempel på et område, hvor han syntes, at ligheden var drevet for vidt. Det måtte jeg som konservativ høre en marxist og medlem af det kommunistiske parti i Peking bære mig om. Så man skal ikke påstå, at vi har ulighed i Danmark, så det på nogen måde er et problem. Tværtimod vil der jo altid være en vis ulighed, hvis det skal kunne betale sig at arbejde.

Men spørgsmålet var altså: Vil hr. Frank Aaen slet ikke erkende, at der er en grænse for vækst, f.eks. i forhold til hvor meget finanseffekt vi kan

tillade os? Og hvis hr. Frank Aaen mener, at der er en grænse, hvor går så den grænse sådan cirka?

Kl. 14:43

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 14:43

Frank Aaen (EL):

Hvis hr. Lars Barfoed en anden gang har brug for at få at vide, hvor langt fra socialistiske idealer ledelsen i Kina står, så er det ikke nødvendigt at rejse til Beijing. Så er det sådan set bare med at komme op på Enhedslistens kontor, og så skal vi holde et foredrag. For det har intet som helst at gøre med det, vi står for. Og jeg er slet ikke forundret over, at der er kommet sådan et svar om, at der er for meget lighed i Danmark. Det er desværre sikkert nok sådan, og det viser lidt om det kinesiske styre, som jeg i øvrigt forstår man synes er en god idé at samarbejde med og sende kronprinsen over til i forbindelse med OL på trods af, at det jo er en form for anerkendelse fra det offentliges side af, at det går godt i Kina.

Jeg synes, at man skulle boykotte De Olympiske Lege, hvad angår officielle gæster, både fra partierne, fra kongehuset og fra staten. Men det vil man jo ikke. Man er måske kritisk over for Kina, men man kan samtidig godt lide at handle med dem, og det er nok det, der driver regeringen mest.

Jamen så længe de har flere hundredtusinde i den arbejdsdygtige alder, der ikke er i arbejde, så kan der selvfølgelig ansættes flere i den offentlige sektor.

Kl. 14:44

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er der yderligere en kort bemærkning. Den er fra hr. Søren Pind.

Kl. 14:44

Søren Pind (V):

Nu har hr. Frank Aaen jo tit nok kunnet dække sig bag formanden her i Folketingssalen, når han blev stillet til regnskab for sin fortid. Det skal jeg så undlade at gøre i dag. Men jeg kan forstå, at der ikke blev grebet ind her tidligere, da hr. Frank Aaen fra Folketingets talerstol kom med den påstand, at jeg skulle gå ind for, at folk med mørk hudfarve skulle have strengere straffe end folk med hvid. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at bede hr. Frank Aaen om at dokumentere en så alvorlig påstand fra Folketingets talerstol. For jeg har aldrig nogen sinde fremført en sådan påstand, og jeg har heller ikke set mig selv citeret for at fremføre en sådan påstand.

Kl. 14:45

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Inden hr. Frank Aaen svarer, skal jeg sige, at når der ikke blev grebet ind, er det, fordi vi har ytringsfrihed ikke alene i Danmark, men også i Folketingssalen.

Så er det hr. Frank Aaen.

Kl. 14:45

Frank Aaen (EL):

Jeg har ikke taget det pågældende avisudklip med eller notater af det, jeg hørte på nogle af tv-stationerne, men så kan det være, at hr. Søren Pind vil forklare det, som hr. Søren Pind fremlagde med fodlænke til unge og med, at man skulle gribe mere konsekvent ind over for visse grupper af unge, og det skulle selvfølgelig ikke gælde ganske almindelige unge; det skulle kun gælde dem, som man mente kom fra særlig belastede lag. Jeg husker ikke, om der også stod hudfarve, men budskabet var klart. Så måske vil hr. Søren Pind lige fortælle, om det ikke er korrekt, at hr. Søren Pind foreslog differentierede straffe til grupper af unge?

Kl. 14:46

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Søren Pind for en kort bemærkning.

Kl. 14:46

Søren Pind (V):

Jeg er helt opmærksom på formandens henvisning til, at der gælder helt særlige grænser for ytringsfriheden, særlig i Folketingssalen og særlig mellem politikere, men jeg må også sige, at hr. Frank Aaens påvisning er et meget alvorligt udsagn. Det var der jo ikke meget af. Jeg har på intet tidspunkt hverken fremført, sagt eller er blevet citeret for, at folk af anden hudfarve skulle have strengere straffe end danskere eller folk med en anden hudfarve, og jeg synes ærlig talt, at det slår alt, hvad jeg tidligere har hørt hr. Frank Aaen fremføre fra den her talerstol. Det er en meget alvorlig anklage. Det er sådan set efter min opfattelse i strid med straffelovens § 266 b, det, hr. Frank Aaen står og anklager mig for fra Folketingets talerstol. Jeg synes, det er uværdigt, og jeg synes, det er fornærende, og jeg synes, det er skammeligt.

Kl. 14:47

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Frank Aaen.

Kl. 14:47

Frank Aaen (EL):

Jeg skal i den kommende pause sørge for at finde det citat frem, som jeg henviser til. Har jeg trukket det for langt, så beklager jeg, men det

ændrer ikke ved – sådan forstod jeg også svaret her – at hr. Søren Pind mente, at man kunne differentiere straffe for forskellige grupper af unge. Hvis formanden vil, synes jeg sådan set, det er i orden, hvis hr. Søren Pind igen får lov til at svare.

Kl. 14:47

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Det er jo en meget principiel og også en meget vigtig debat, der er i gang, og formanden har mulighed for at dispensere og give mulighed for yderligere en kort bemærkning og selvfølgelig også et svar, så hvis hr. Søren Pind ønsker ordet – og denne gang vil jeg lade både spørgsmål og svar gå op til eventuelt 2 minutter af den særlige grund – er det hr. Søren Pind.

Kl. 14:47

Søren Pind (V):

Jeg kan kun sige til hr. Frank Aaen, at det, jeg har givet udtryk for, har været, at bestemte former for kriminell adfærd kunne straffes hårdere i nogle bestemte sammenhænge, som intet – intet – har med udseende, køn eller race at gøre. Derfor tror jeg, man må forstå, at jeg føler mig meget berørt af de påstande, som hr. Frank Aaen fremfører fra Folketingets talerstol; ikke mindst set i lyset af den debat, der i øjeblikket foregår i Danmark om de alvorlige kriminelle handlinger, vi ser begået, ikke mindst her i dag i forbindelse med et solcenter. Derfor – det vil jeg sige til formanden – er jeg glad for, at jeg fik lejlighed til at fremføre den her ekstra bemærkning, og så har jeg ikke yderligere at tilføje.

Kl. 14:48

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:48

Frank Aaen (EL):

Jeg skal vende tilbage senere i debatten og give de citater, jeg har. Har jeg trukket dem for langt, og det har jeg muligvis, beklager jeg det selvfølgelig, men det ændrer ikke ved, at hr. Søren Pind har været ude med, at man kunne differentiere straf for forskellige grupper.

Kl. 14:49

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Det afslutter denne korte bemærkning, og så er der en kort bemærkning til hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kl. 14:49

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg synes selvfølgelig, det vil være fuldstændig rigtigt, at hr. Frank Aaen, hvis han ikke kan dokumentere sine påstande, giver hr. Søren Pind

en uforbeholden undskyldning. Da jeg hørte hr. Frank Aaen sige det, han gjorde fra talerstolen, sad jeg og undrede mig, fordi jeg tænkte: Det der er jo en vanvittig påstand. Vi ved udmærket godt, at hr. Søren Pind aldrig har sagt det.

Men det, som jeg egentlig kunne bede hr. Frank Aaen reflektere lidt over, er, om det ikke giver anledning til sådan en generel tankevirk-somhed hos hr. Frank Aaen om, at man somme tider fra hr. Frank Aaens side bruger nogle svulstige udtryk og nogle anklager mod andre politikere, altså kolleger herinde, som der ikke er basis for, og at man bare hele tiden skal forsøge at overtrumfe med den retorik, man bruger. Det er faktisk af og til lidt trættende for os andre at skulle tage hr. Frank Aaen i at komme med nogle anklager, som der overhovedet ikke er hold i, og som ikke kan dokumenteres. Synes hr. Frank Aaen ikke, at det er lidt pinligt at blive udsat for det nu – en afsløring af, at man på den måde skalter og valter med de anklager. Det er jo noget af en hård påstand bare lige sådan fra talerstolen at slynge ud, at kolleger herinde deler folk op i hvide og brune og siger, at de skal behandles forskelligt.

Kl. 14:50

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:50

Frank Aaen (EL):

Den sidste del her har vi altså lige taget. Den første del var, at jeg utallige gange skulle være kommet med udokumenterbare påstande. Der synes jeg hr. Thulesen Dahl skylder at komme med nogle eksempler, for ellers er det meget svært at svare på.

Kl. 14:50

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Kristian Thulesen Dahl for anden og sidste korte bemærkning.

Kl. 14:50

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Næ, det, jeg foreholder hr. Frank Aaen, er, at hr. Frank Aaen ofte vil bruge sådan nogle svulstige udtryk og anklager mod politikerkolleger herinde uden at have sit dokumentationsmateriale i orden. Vi har lige set et eksempel på det, og det kan hr. Frank Aaen jo ikke snakke sig udenom, nemlig forsøget på at påstå, at en kollega herinde – som jo ikke engang nødvendigvis er i salen, fordi der ikke er tale om en ordfører i debatten, så vedkommende er ikke nødvendigvis til stede her og kan ikke tage til genmæle – deler folk op i farver. Det er jo en påstand om, at en kollega

herinde er racist. Og det er da noget af en beskyldning at komme med, hvis ikke man har et klart dokumentationsmateriale for den.

Så jeg vil bare lige høre hr. Frank Aaen: Hvis det viser sig, nu når hr. Frank Aaen får tænkt sig om og fundet materiale frem, som viser, at hr. Søren Pind ikke har sagt det, som han er anklaget for, får vi så her i anden runde en hr. Frank Aaen på talerstolen med en uforbeholden beklagelse og en uforbeholden undskyldning?

Kl. 14:51

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:51

Frank Aaen (EL):

Det er så heldigt, at et venligt menneske lige har givet mig et par citater fra DR Nyheder, hvor hr. Søren Pind er citeret under overskriften »Pind vil ikke have lighed for loven«:

»Elektroniske armlænker. Screening for psykiske lidelser. Og strafferammer, der betyder, at unge bandemedlemmer straffes hårdere end »almindelige« danskere, selv om de begår den samme kriminelle handling.«

Så kan man selv oversætte det inde i hovedet. Det er muligt, at jeg ikke skulle have nævnt ordet farvet, men at bandemedlemmer skal straffes hårdere end almindelige danskere, som begår den samme kriminelle handling, må da vist siges at være dokumentation for, at jeg har en pointe.

Igen må jeg sige til formanden, at selv om det også kræver dispensation fra reglerne, er jeg selvfølgelig helt med på, at hr. Søren Pind får mulighed for at tale.

Kl. 14:52

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er en kort bemærkning fra hr. Bent Bøgsted.

Kl. 14:52

Bent Bøgsted (DF):

I det, som hr. Frank Aaen læser op her – at bandemedlemmer skal straffes hårdere – er der jo ikke nogen påstand fra hr. Frank Aaen om, at hr. Søren Pind har sagt, at bandemedlemmerne er af udenlandsk oprindelse. Så vidt vi ved, er bandemedlemmer fra alle mulige folkeslag. Uanset om de er fra Arabien, Danmark eller USA eller Kina, eller hvor de er fra, så findes der bandemedlemmer overalt. Og almindelige danskere som hr. Frank Aaen kan jo også være bandemedlemmer. Så er det ikke sådan en overfortolkning – det, hr. Frank Aaen påstår, at hr. Søren Pind har sagt?

Kl. 14:53

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 14:53

Frank Aaen (EL):

Nu tager jeg bare et andet citat, hvor der siges, at der skal være: »Mulighed for overvågning af unge under den kriminelle lavalder og højere straffe for bandemedlemmer end for »almindelige« danskere, der begår den samme kriminalitet«. Det siges i en periode, hvor der debatteres med udgangspunkt i, at andengenerations- og tredjegerationsindvandrere er i gang med at sætte ild i byen – ild i biler, ild i affaldscontainere, daginstitutioner og skoler. Det kan ikke altid bevises, hvem der har gjort det, men det var jo hele den debat, der var og er, at det var utilfredse anden- eller tredjegerationsindvandrere, der stod bag de her forskellige former for vold, og det var det, der fik hr. Søren Pind til at komme med sine udtalelser.

Kl. 14:54

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Inden hr. Bent Bøgsted får sin anden korte bemærkning, beder jeg lige hr. Frank Aaen, når han svarer, oplyse, hvor de to citater er fra, så folk kan kontrollere dem. Så er det hr. Bent Bøgsted.

Kl. 14:54

Bent Bøgsted (DF):

Det, som hr. Frank Aaen står og siger fra talerstolen her i Folketinget, er jo med hr. Frank Aaens egne ord, at bandemedlemmer er af anden oprindelse end dansk. Det er det, hr. Frank Aaen står og påstår oppe fra talerstolen nu, og det er det, hr. Frank Aaen siger, at hr. Søren Pind har sagt, men det har hr. Søren Pind aldrig sagt. Bandemedlemmer er et bredt udtryk, alle mulige folkeslag kan være bandemedlemmer. Så det kan ikke hjælpe noget, at hr. Frank Aaen står og påstår, at hr. Søren Pind har sagt, at bandemedlemmer er af udenlandsk oprindelse. Vi ved godt, at der er mange danskere, der også er bandemedlemmer. Og det er det, man siger. Når man siger bandemedlemmer, så dækker man bredt, og spørger man politiet, så har de også anholdt mange bandemedlemmer af flere forskellige racer eller afstamninger, eller hvad man nu skal kalde det. Så det er en påstand uden lige, hr. Frank Aaen kommer med fra talerstolen.

Kl. 14:55

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 14:55

Frank Aaen (EL):

De første citater er fra DR Nyheder, og det næste hold citater er fra det, der hedder 180Grader.dk. Og bare lige for understrege, at jeg ikke er den eneste, der måske havde den tanke, vil jeg tage et citat mere fra hr. Søren Pind:

»Jeg vil gøre op med al det lighedsmageri, man har set på det her område, hvor man i ren angst for at blive kaldt racist har sagt, at hvis man indfører en ordning, så skal den gælde for alle ...«. Man holder sig altså tilbage af frygt for at blive kaldt racist, hvis man vil have en ordning, som ikke gælder for alle. Han vil derved straffe bandemedlemmer hårdere end almindelige danskere på trods af risikoen for at kunne blive kaldt racist.

Undskyld mig, det er muligt, at jeg gik lidt for langt i det ordrette citat, men meningen kan man ikke tage fejl af.

Kl. 14:56

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Den næste er hr. Peter Christensen. Og når hr. Peter Christensen har haft sine to korte bemærkninger, hvis der er brug for to, bliver der mulighed for, at hr. Søren Pind kan få yderligere en kort bemærkning – og det har jeg forstået er i forståelse med hr. Frank Aaen. Så er det hr. Peter Christensen.

Kl. 14:56

Peter Christensen (V):

Jeg synes, det er uværdigt for debatten, at hr. Frank Aaen ikke klart kommer med en undskyldning for de påstande, men siger, at han muligvis osv. Altså, der er ikke belæg for den påstand, der kom, og for at der kan være lidt værdighed i debatten her i salen, bør hr. Frank Aaen sådan set komme med den undskyldning i stedet for at blive ved med at snakke udenom.

Kl. 14:56

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 14:57

Frank Aaen (EL):

Jeg snakker ikke udenom. Jeg siger, præcis hvad det er, hr. Søren Pind har sagt og er blevet citeret for i dagspressen. Ud fra den sammenhæng, det blev sagt i, og ud fra de citater, jeg har givet her, kan man ikke være i tvivl om, at hr. Søren Pind mente, at der skulle være differentierede straffesammenhænge uanset faren for, at man så kunne blive kaldt racist. Sådan er det, det kan man ikke snakke sig udenom, og jeg synes, at det snarere

var hr. Søren Pind, der skulle fortryde sine udtalelser.

Jeg synes, det var prisværdigt – det vil jeg dog sige – at Venstre belønnede udtalelserne med straks at tage hr. Søren Pind væk fra den opgave, han ellers var sat til, med at lave et forslag på det her område.

Kl. 14:57

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det hr. Søren Pind for en kort bemærkning.

Kl. 14:57

Søren Pind (V):

Man må sige, at hr. Frank Aaen bruger rigtig mange ord på at prøve på at forklare sit oprindelige udsagn, som gik på, at jeg gik ind for strengere straffe for brune mennesker end for hvide mennesker. Det er ofte meget sigende, at når folk må bruge mange ord på at forklare deres oprindelige udsagn, er der ikke noget om hele sagen.

Hr. Frank Aaen prøver oven i købet at inddrage en intern proces i Venstres folketingsgruppe, og det er ganske rigtigt, at jeg af formelle og ikke af indholdsmæssige årsager har måttet afgive en arbejdsopgave, hvilket Venstres gruppeformand også meddelte offentligheden. Derfor bliver jeg nødt til at sige til hr. Frank Aaen, at jeg finder det forstemmende, at man kan sige fra Folketingets talerstol om en kollega, at han går ind for strengere straffe for brune mennesker end for hvide mennesker, uden på nogen måde – på *noget* måde – at kunne dokumentere det. Det er skammeligt, vil jeg sige til hr. Frank Aaen.

Kl. 14:58

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 14:58

Frank Aaen (EL):

Jeg kan altså forstå, at citaterne er fuldstændig korrekte:

»Mulighed for overvågning af unge under den kriminelle lavalder og højere straffe for bandemedlemmer end for »almindelige« danskere, der begår den samme kriminalitet.«

Hr. Søren Pind fortsætter:

»Jeg vil gøre op med al det lighedsmageri, man har set på det her område, hvor man i ren angst for at blive kaldt racist har sagt, at hvis man indfører en ordening, så skal den gælde for alle, siger Pind, der vil straffe bandemedlemmer hårdere end »almindelige« danskere.«

Det var sådan set bare citatet, så kan folk selv tænke, hvad der menes med det.

Kl. 14:59

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så tror jeg, at det bliver den sidste korte bemærkning, der kommer i denne omgang. Det er hr. Søren Pind, værsgo.

Kl. 14:59

Søren Pind (V):

Forskellen er jo den, at hr. Frank Aaen ikke giver folk lov til at tænke selv. Tværtimod stempler hr. Frank Aaen en kollega med et ordvalg, som formodentlig er i strid med straffelovens § 266 b, og det synes jeg er en helt andet sag end de citater, hr. Frank Aaen har kunnet fremføre.

Kl. 14:59

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 14:59

Frank Aaen (EL):

Jeg beklager, hvis jeg brugte et ordvalg, der lå ud over citaterne. Det har jeg beklaget. Så har jeg gentaget citaterne flere gange, og jeg kan forstå, at hr. Søren Pind vedstår de citater og ikke har fortrudt dem.

Kl. 15:00

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Dermed er der ikke flere korte bemærkninger til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er Ny Alliances ordfører, hr. Anders Samuelsen.

Kl. 15:00

(Ordfører)

Anders Samuelsen (NY):

Så til noget helt andet, nemlig finanslovsforslaget.

Ny Alliance har efter en – kan man godt sige – turbulent periode nu haft fornøjelsen af at gå i gang med det virkelige politiske arbejde, som bl.a. inkluderer arbejdet med finanslovsforslaget. Vi går til finanslovsforslaget ud fra en af to mulige vinkler:

Man kan anlægge den vinkel på et finanslovsforslag, at det er en mulighed for at kickstarte en række reformer i det danske samfund, som er stærkt påkrævede, for at vi kan klare os endnu bedre i globaliseringen, altså at man starter op på debatterne om de grundlæggende reformer, der skal til.

Man kan også anlægge en anden vinkel, nemlig at man tager udgangspunkt i det forslag, der kommer fra den til enhver tid siddende regering, og som typisk er et bogholderforslag, og se på, hvor man kan justere kursen i den retning, som man ønsker.

Hvis man kigger i Berlingske Tidende fra i dag, kan man se, at der er en oversigt over, hvilke ønsker fire partier går til forhandlingerne med, nemlig Socialdemokraterne, Ny Alliance, Dansk Folkeparti og Det Radikale Venstre. Det er forholdsvis bredt i det politiske spektrum i Folketingssalen, og hvis man kigger godt efter, kan man se, at det, der i bund og grund adskiller partierne, er nogle ganske få milliarder kroner ud af et meget, meget stort milliardbudget. Det er bogholdertilgangen til finanslovforhandlingerne, og det er der sådan set ikke noget forkert i, for der er faktisk muligheder – og det synes jeg også man kan se, hvis man skal være oprigtig – i forhold til de tilgange, der er fra de fire partier.

Der er forskel på, hvad man vægter i sådan nogle forhandlinger, hvor det godt nok er på marginalerne, at man ændrer tingene. Selv på marginalerne, hvor det ikke nødvendigvis koster mange penge, kan de forslag, man kan komme igennem med, have meget stor symbolsk værdi, og de kan have nogle effekter på længere sigt, som langt opvejer de talmæssige udfordringer, som øvelsen består af.

Ny Alliance har været ude med vores bud på, hvad vi synes der kunne være interessant at få diskuteret. Vi har delt det op i nogle overordnede emner, nemlig uddannelse, erhvervsliv, det internationale, integrationen og den offentlige sektor.

For at tage uddannelse først har vi peget på, at der kunne være følgende interessante øvelser at tage fat på:

For det første synes vi, at når man tager i betragtning, hvor lavt et antal mennesker der søger ind på læreruddannelserne, er tiden ved at være moden til at prøve at se, om vi kunne begynde at få tegnet en retning op i forhold til at få en forsøgsordning med en læreruddannelse på universitetsniveau. Vi er åbne over for, hvad for en model man eventuelt kunne bruge, men vi synes, at det kunne være en interessant tilgang til en helt grundlæggende udfordring for vores samfund, nemlig at hvis ikke vi har et tilstrækkeligt antal lærere, og hvis ikke vi har tilstrækkeligt med kvalificerede lærere, så kan det ofte blive ganske vanskeligt at få uddannet den arbejdskraft, som vi jo alle sammen ved der er behov for.

Så vil vi for det andet gerne kigge på, om man kan gøre noget for at få en ligestilling mellem gymnasieuddannelserne. Vi tror, at det er rigtig, rigtig vigtigt, at vi flytter os fra en tankegang, som måske især hører 1950'erne, 1960'erne,

1970'erne og 1980'erne til, nemlig at der er sådan en form for første- og andenrangs gymnasieuddannelse.

For det tredje vil vi også gerne fokusere på, om det kan lade sig gøre at finde midler til lektiehjælp både til de svage elever og til de stærke elever. Det er så selvfølgelig ikke decideret lektiehjælp i forhold til de stærke elever, men det vil være initiativer, som kan være med til at sikre, at de får udfoldet deres evner ikke kun til gavn for dem selv, men selvfølgelig også til gavn for alle os andre, når de en dag er klar til at træde ind på arbejdsmarkedet.

Inden for erhvervslivsområdet har vi peget på, at der, som alle andre selvfølgelig også siger, er behov for mere arbejdskraft. Man kan gøre det ad to veje: ved at sikre, at vi får tilstrækkeligt med uddannet arbejdskraft herhjemme, at vi sørger for at blive længere tid på arbejdsmarkedet, og at vi bliver motiveret for at blive på arbejdsmarkedet – det kræver nogle store reformer, f.eks. en efterlønsreform og en skattereform – eller ved at gå ind og kigge på, hvordan vi kan få den jobplan, som forhandles i øjeblikket, til at blive så ambitiøs som overhovedet muligt. Der skal ikke være nogen tvivl om, at Ny Alliance ønsker en så liberal greencardordning som overhovedet muligt, og vi ønsker også en jobkortordning, hvor indtægtsgrænsen kommer så langt ned, som det overhovedet kan lade sig gøre.

Kl. 15:05

Inden for erhvervslivsområdet ønsker Ny Alliance at fokusere på yderligere to felter, nemlig indgangen til erhvervslivet og i bund og grund udgangen fra erhvervslivet.

Indgangen drejer sig om nogle initiativer i forhold til iværksættere: Kan vi komme i nærheden af at få etableret nogle ordninger omkring stifteraktier og aktieoptioner, så det gøres betydelig nemmere for iværksættere at komme i gang, så tror vi på, at der dér ligger et enormt potentiale af nye arbejdspladser, og det har vi brug for i Danmark.

Med hensyn til udgangen fra erhvervslivet er det generationsskifteproblematikken, som vi mener at det er på høje tid at begynde at kigge på. Vi er altså langt væk fra Kaj Holger-modellen, hvor man skifter hest på det tidspunkt, hvor man falder af den, for nu at tale sådan meget lige ud ad landevejen. Det vil sige, at når den ældre generation dør, så sker generationsskiftet. Det må være muligt at få strikket et system sammen, som ligestiller generationsskifte, uanset

om det sker, når folk dør, eller når de er i levende live.

Så kunne vi også godt tænke os – for igen at kigge på det indenlandske potentiale for arbejdskraft – at man udvidede det og ikke kun kiggede på det forslag, som regeringen har, om skattefrihed for de 64-årige, man også kiggede på, hvad man kunne gøre for førtidspensionister for at give dem en yderligere motivation for at komme ind på arbejdsmarkedet. Kunne man overføre en model, der mindede om skattefriheden for de 64-årige, til førtidspensionister, tror vi på, at der ville være rigtig gode potentielle muligheder i det.

Den offentlige sektor bliver et pejlemærke for os, når vi skal se på det samlede finanslovforslag. Selv om nogle af de elementer, som jeg nævner her, ligger i nogle andre forhandlingsforløb, mener vi, at det hele fører frem til det samme. Altså, når der endelig skal slås søm i finansloven, mener vi, det er vigtigt, at der bliver et markant pejlemærke i forhold til hele diskussionen om færre regler i den offentlige sektor. Vi har givet et bud på, at man kunne lade sig inspirere af de ordninger, som gælder for det private erhvervsliv, hvor økonomiministeren har forsøgt – og tilsyneladende med held – at formindske de administrative byrder for det private erhvervsliv. Sådan et konkret mål burde man også kunne sætte op for den offentlige sektor, altså at vi f.eks. i løbet af en 4-5 år kunne måle os til, at der var blevet f.eks. 15-20 pct. færre regler i den offentlige sektor.

Med hensyn til integrations- og antiradikaliseringdebatten, som jo mildest talt har været på dagsordenen i de seneste uger og også har foranlediget en voldsom meningsudveksling lige for kort tid siden her i Folketingssalen, har Ny Alliance tre bud på, hvor man burde sætte ind med det samme: For det første vil vi gerne oprette et videncentret for integration; for det andet vil vi gerne have et antiradikaliseringsskontor; og for det tredje kunne vi godt tænke os et eftersyn af de eksisterende integrationsprojekter. Virker de som et kærligt spark bagi, eller er de gået hen og blevet for meget en sovepude? Det synes vi er væsentligt at få belyst.

Endelig hvad angår det internationale engagement, skal det ikke være nogen hemmelighed, at Ny Alliance selvfølgelig gerne så et højere ambitionsniveau i forhold til ulandshjælpen.

En ting er at diskutere den her procentsats fra nu af og i al evighed – det er selvfølgelig et element, som man kan tage fat i. Men en anden ting

kunne jo være, at man simpelt hen gik ind og kiggede på, om vi kunne oprette nogle nye puljer, som var målrettet specifikke indsatser. Der kunne vi fra Ny Alliances side godt tænke os, at vi f.eks. prøvede at oprette en pulje til bekæmpelse af fejlnærings. Det er et af de områder, hvor man ville kunne få allermest ud af hver eneste krone, som vi investerer, og det er selvfølgelig væsentligt for alle at vide, at de penge, som vi sætter af til ulandshjælpen, faktisk er penge, der kommer folk til gavn derude, hvor vi ønsker at hjælpe. Det kunne ske, hvis man lavede en specialindsats i forhold til fejlnærings.

Som et af de sidste punkter, jeg vil nævne i den her tale, har der i de seneste år været en voldsom diskussion om Danmarks Radio og Danmarks Radios økonomi, og vi vil gerne fra Ny Alliances side være med til at få etableret en eller anden form for redningsplan for Danmarks Radio. Det er ikke nødvendigvis noget, som behøver at koste skatteyderne noget. Det kunne ske ved, at man kiggede på, hvordan vi får flere sortseere til at betale den licens, som de rettelig bør betale.

Det er en række eksempler på nogle af de temaer, som Ny Alliance går til finanslovforhandlingerne med. Det er ikke en samlet bruttoliste, for hvis det var det, var det også et spørgsmål om, hvordan vi skulle håndtere efterlønsdiskussionen fremover, hvad vi skulle gøre for at komme af med top- og mellemskatten, og hvordan vi kunne få det mest progressive og offensive skattesystem i hele Europa, så vi virkelig var på forkant med de udfordringer, som vi står over for. Men det er ikke den tilgang, vi har valgt. Det ville have været den visionære, kan man sige, hvor vi sad med udspillet selv. Det, vi har forholdt os til, er det udspil, som kommer fra regeringen, og der er altså hermed nogle bud på, hvordan man kunne justere retningen, så nogle af de emner, som Ny Alliance sætter højt på dagsordenen, nemlig uddannelse, erhvervsliv, integration og det internationale engagement, kommer på dagsordenen.

Kl. 15:11

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til ordføreren. Der er foreløbig to korte bemærkninger, først til hr. Lars Barfoed.

Kl. 15:11

Lars Barfoed (KF):

Tak for en udmærket tale, som jo indeholdt mange konkrete forslag, som jeg tror, vi bestemt kan drøfte under de kommende forhandlinger.

I Det Konservative Folkeparti er vi jo, som hr. Anders Samuelsen sikkert er opmærksom på, ganske optaget af at få nedsat skatten i Danmark, især på den sidst tjente krone. Vi er i øjeblikket, som hr. Anders Samuelsen også var inde på i sin tale, ved at se på en særlig skatterabat til dem, som er på fuldtidsarbejde fra de er 60, til de er 64 år. Jeg vil godt sige, at det er noget, vi Konservative går ind i, fordi der her er en sandsynlighed for et særligt potentiale, altså for at øge arbejdsstyrken markant.

Men det er sådan set en undtagelse fra den hovedregel, som er, at hvis der er nogle problemer med at skaffe arbejdskraft, så er det roden til problemerne, vi skal have løst. Det vil sige, at det er generelle skattelettelser, der er brug for i det her land, og ikke undtagelser for visse befolkningsgrupper. Men jeg har noteret mig, at Ny Alliance overvejer, om man kan lave en skatterabat for førtidspensionister. Det undrer mig, lidt allerede af den grund at det jo er sådan, at førtidspensionister pr. definition jo er uarbejdsdygtige, siden de får førtidspension. Hvordan skulle en skatterabat til dem så føre til, at de kommer i arbejde?

Kl. 15:12

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så det ordføreren.

Kl. 15:12

Anders Samuelsen (NY):

Det er der faktisk en helt enkel forklaring på. Vi ved fra undersøgelser, at der er op mod måske 40 pct. af førtidspensionisterne, som siger, at de godt kunne tænke sig at give et bidrag på arbejdsmarkedet. På den ene side vil de egentlig gerne ud af den situation, hvor det er et enten-eller. På den anden side adresserer regeringen i de forhandlinger, der foregår i øjeblikket, at der altid er det problem, at hvis man først melder sig ud af førtidspensionssystemet, så risikerer man at være ude af det for evigt. Og hvis man så ikke kan klare sig på arbejdsmarkedet, mister man altså den ydelse, man havde som udgangspunkt.

Vi synes det er fint, at der bliver åbnet op for at diskutere denne del.

Hvis man så supplerer det med tankegangen om en særlig skatterabat for de 64-årige, som regeringen jo går ind for, og siger, at vi ved, at der er et dødvægtstab ved de ældre, fordi der simpelt hen er nogle, der får en rabat, uanset at de havde bestemt sig for at fortsætte på arbejdsmarkedet.

Hvis man så synes, at det system kunne vi måske godt bruge i forhold til førtidspensionister, og siger: Du får ikke din førtidspension i f.eks. 1 eller 2 år – eller hvordan man nu vil strikke det sammen – mens du prøver at komme tilbage på arbejdsmarkedet. Men fordi du ikke skal betale skat, altså får en skatterabat, så kan du klare dig med måske et halvtidsarbejde. På den måde kan man forhåbentlig arbejde sig op på fuldtid og vise, at man kan klare sig. Og så er man ude af systemet til gavn for førtidspensionisten, men så sandelig også til gavn for samfundet som helhed.

Kl. 15:13

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det hr. Lars Barfoed for endnu en kort bemærkning.

Kl. 15:14

Lars Barfoed (KF):

Hvis man nu går ind på den tankegang, ville det så ikke være sådan, at man let kunne få øje på også andre grupper i samfundet, som er uden for arbejdsmarkedet, og som sikkert kunne blive lokket ind? Jeg tænker f.eks. på personer på konthjælp eller andre, som kunne føle det gevaldigt attraktivt, hvis det var sådan, at de i den første tid, de igen var på arbejdsmarkedet, fik en skatterabat eller slet ikke skulle betale skat. Ville vi så ikke let kunne komme i uføre, fordi der efterhånden var flere og flere grupper, som altså blev omfattet af sådan nogle helt særlige skatteordninger?

Skal vi ikke i virkeligheden sige, at der er en særlig problemstilling for seniorer, som går for tidligt ud af arbejdsmarkedet, men så ellers rette opmærksomheden mod at lette skatten på den sidst tjente krone for alle danskere, så vi ikke har nogen danskere, som får bedre skatteordninger end andre?

Kl. 15:14

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:14

Anders Samuelsen (NY):

Jeg er fuldstændig enig i den principielle indgang til spørgsmålet, nemlig at det drejer sig om at få reformeret vort indkomstskattesystem grundlæggende og at få sænket skatten på arbejde. Men det er jo ikke dér, vi er. Den problemstilling behandles i en skattekommission, og så må vi tage udgangspunkt i den praktiske virkelighed. Der er det, så vi siger: Lad os prøve også at kigge på førtidspensionisterne i stedet for kun at tage en gruppe, som vi i forvejen ved, at en stor

del af – eller i hvert fald en del af – under alle omstændigheder ville arbejde videre. De får så bare en ekstraordinær skattelettelse i forbindelse med det forslag, der kom fra regeringen. Det kan man i hvert fald sige er unfair i forhold til andre, som bare passer deres arbejde.

Prøv at kigge på en gruppe, som er permanent parkeret uden for arbejdsmarkedet – det er ikke at sammenligne med kontanthjælpsmodtagere, fordi det kan være noget, som man er en kortere periode – og som af samfundet er bedømt til ikke længere at kunne magte et arbejde og har fået bedømt sin arbejdsevne til at være på et sådant niveau, at man får en permanent ydelse fra det offentlige.

Den gruppe synes vi er interessant at tage fat i, fordi der ikke er noget dødvægtstab overhovedet. Hvis det lykkes, er det fint, og så er der gevinst for samfundet. Hvis det ikke lykkes, så er man tilbage ved samme situation som før, nemlig førtidspensionen.

Kl. 15:16

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så går vi videre til den næste kørt bemærkning. Hr. Martin Henriksen.

Kl. 15:16

Martin Henriksen (DF):

Jeg noterede mig med tilfredshed, at hr. Anders Samuelsen sagde, at man vil gøre noget på uddannelsesområdet, og at man vil sidestille de forskellige gymnasiale uddannelser. Jeg går ud fra, at man først og fremmest tænker på handelsgymnasiet og det almene gymnasium.

Jeg vil gerne spørge om, hvordan det harmonerer med, at man samtidig, sådan som jeg har forstået det, fra Ny Alliances side støtter regeringens 1-procents-besparelse eller -opsparing, hvis det er en opsparing, af hensyn til konjunktursituationen osv. i 2009.

Er det ikke at stikke de studerende på handelsgymnasierne blå i øjnene, at man på den ene side siger, at man gerne vil være med til at styrke deres økonomiske situation, og på den anden side siger, at man i øvrigt støtter regeringens forslag til 1 pct.'s besparelse på området? Hvad kommer der så ud af Ny Alliances forslag?

Kl. 15:17

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:17

Anders Samuelsen (NY):

Jeg er rimelig sikker på, at de gymnasier, vi taler om, og som er betragteligt dårligere økonomisk

stillet end de andre typer gymnasier, som vi taler om, synes, at det var en rigtig fin deal, hvis de med den ene hånd blev beskåret med 1 pct. og med den anden hånd til gengæld blev kompenseret, så de kom op på det niveau, som de andre gymnasier er på. Det vil helt sikkert være et plusregnestykke for dem. Så det er der ikke noget som helst problem i. Det, vi har sagt i forhold til det, regeringen har foreslået vedrørende den 1 pct.'s besparelse, er, at vi sådan set er med på at kigge på det. Vi vil gerne se det i sammenhæng med færre regler og mindre bureaukrati osv., og så tror vi sådan set, at det også kan blive en plusforretning, også for alle de ansatte i den sektor.

Men det at sige, at vi er åbne over for det, er ikke det samme som at sige, at vi bare har blåstemplet regeringens forslag. Hvis der er andre og bedre forslag til, hvordan vi kan holde styr på samfundsøkonomien, så er vi helt med på det.

Kl. 15:18

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Martin Henriksen for den sidste korte bemærkning.

Kl. 15:18

Martin Henriksen (DF):

Så skal jeg bare høre, om jeg forstår det rigtigt. Støtter man det udspil og forslag til finanslov for 2008, som regeringen er kommet med, hvor man foreslår, at handelsgymnasierne skal have 60 mio. kr. ekstra – nogle af pengene er godt nok genbrugt – i forhold til 2007? Støtter man det forslag i den første finanslov for 2008, hvor regeringen oprindeligt sagde 60 mio. kr. ekstra? Så lagde den 1 pct.-besparelsen ind, og så blev de 60 mio. kr. reduceret til 25 mio. kr., sådan som jeg har forstået det.

Mener Ny Alliance, at det er en god idé? Eller mener Ny Alliance, at f.eks. Dansk Folkepartis forslag, hvor vi oven i regeringens oprindelige forslag på ekstra 60 mio. kr. til handelsgymnasierne lægger ekstra 65 mio. kr., er en god idé? Er det det forslag, som Ny Alliance støtter, eller er det regeringens forslag, som Ny Alliance støtter? Det er der jo en væsentlig forskel på, og det kunne være meget rart for eleverne derude at vide, om Ny Alliance er på det hold, der vil give lidt mindre, eller på det hold, der vil give lidt mere.

Kl. 15:19

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:19

Anders Samuelsen (NY):

Jeg er kun glad for den melding, som kommer fra Dansk Folkeparti. For hvis det er sådan, som nogle kommentatorer peger på, nemlig at det ender med, at det er Dansk Folkeparti, regeringen og Ny Alliance, som sidder tilbage til sidst og skal slå søm i i forhold til finansloven, så er der noget, der tyder på, at vi virkelig kan få løst det her problem med uligheden mellem gymnasierne. Og da er det helt sikkert, at vi er meget villige til at tage Dansk Folkeparti i hånden og gå så langt ad vejen, som det overhovedet kan lade sig gøre, for at det her skal lykkes.

Jeg tror egentlig ikke, som jeg hører det, at det er her, skellet kommer til at stå mellem Dansk Folkeparti og Ny Alliance. Fint for os. Skal vi så ikke se at få løst opgaven? Nu er vi i hvert fald to partier. Nu har vi i hvert fald helt sikkert fået understreget den her situation: at regeringen ikke har flertal alene – de skal bruge Dansk Folkeparti – og vi kan oven i købet supplere med hele 3 mandater. Skulle vi ikke se at få løst det der problem en gang for alle?

Kl. 15:20

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren for Ny Alliance. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er hr. Lars-Emil Johansen.

Kl. 15:20

(Ordfører)**Lars-Emil Johansen (SIU):**

Allerførst skal jeg meddele, at jeg i denne sag også taler på vegne af det andet grønlandske medlem af Folketinget, fru Juliane Henningsen. Vi kan allerede på nuværende tidspunkt meddele, at vi begge agter at stemme for forslaget, når vi kommer så langt.

Det forholder sig nemlig sådan med de økonomiske forbindelser mellem Grønland og Danmark, at de i altovervejende grad reguleres via aftale mellem den danske regering og det grønlandske landsstyre. Der indgås flerårige aftaler om bloktilskud til Grønland, aktuelt for 2008 og 2009, og da disse er skabt i enighed mellem vores regeringer, har vi ikke meget at tilføje til det i denne sal. Det synspunkt deler vi, så vidt jeg kan bedømme, med stort set alle andre medlemmer af dette Ting, bortset fra Dansk Folkeparti.

Dansk Folkeparti har igen i år fremsat forslag om markante ændringer af bloktilskuddet til Grønland. I år foreslår Dansk Folkeparti, at en del af bloktilskuddet skal konverteres til et lån til Grønland, og at dette skal udgøre cirka en sy-

vendedel af det nuværende bloktilskud, og at det skal forøges med samme antal kroner hvert år i de næste 7 år.

Jeg har kun to ting at bemærke til dette forslag. Det er, at det for det første vil være et brud med den aftale, som regeringen har med landsstyret i hvert fald for indeværende år, 2008, og for 2009. For det andet vil jeg gerne som en generel bemærkning til Dansk Folkepartis tankegang sige, at det jo i princippet er et interessant forslag. Der er bare det ved det, at olien endnu ikke er kommet frem, og at det derfor vil være en tand for tidligt at begynde at modregne noget i bloktilskuddet, der endnu ikke er dukket op.

Man kan så glæde sig over, at Dansk Folkeparti trods alt endnu ikke har magt, som de har agt. Og jeg kan glæde mig over de utrolig mange henvendelser, de grønlandske folketingsmedlemmer i disse dage modtager fra gode og anstændige danskere, der føler, at de må undskyldte på deres lands vegne. Lad mig bruge denne lejlighed til at sende dem en dybtfølt tak.

Når det er sagt, vil jeg gerne understrege, at jeg som en af de første vil være klar til at gå i spidsen for ethvert rimeligt skridt, som kan bringe det såkaldte bloktilskudssystem ud af verden. Jeg har sagt det før, når vi har drøftet finansloven, og jeg siger det igen: Det var en sorgens dag, da bloktilskuddet nåede 3 mia. kr., og det kan ikke gå hurtigt nok med at finde løsninger, der kan fjerne dette undergravende system fra jordens overflade. Systemet er ikke kun undergravende for os og vores stolthed i Grønland, det er også negativt for den danske opfattelse af hele sammenhængskraften mellem vore folk. Det ødelægger vores muligheder for at være sammen i glæde og ligeværdighed.

Derfor var jeg også meget glad for det resultat, vi nåede i Selvstyrekommissionen, lige inden folketingsvalget blev udskrevet. Når den aftale bliver cementeret i en selvstyrelov, vil det efter alt at dømme gå meget hurtigt med at få skaffet bloktilskuddet ud af verden. Det vil afhænge af, om de forventede fund af råstoffer i vores undergrund vil kunne sætte os i stand til at erstatte bloktilskuddet med vores egne penge, uden at levestandarden for vores folk sættes over styr. Det er netop det smukke i den aftale, at den på en gang sikrer en fortsat positiv erhvervsudvikling i Grønland og samtidig gør Danmark endnu rigere, fordi bloktilskudsmidlerne så kan bruges her i landet i stedet for. Vi bliver altså alle sammen rigere og forhåbentlig også lykkeligere hver for sig og sammen. Afta-

len tilsiger, at når bloktilskuddet er ude af verden, skal vi forhandle om yderligere fælles brug af de indtægter, råstofferne vil give Grønland i fremtiden. Jeg vil gerne slå fast, at det er en aftale, som vi fra Grønlands side står fast ved.

Kl. 15:25

Den del af aftalen indebærer ikke, som nogle synes at tro, at ti fugle på taget bliver til en i hånden. Det er netop, fordi det er en aftale, der er baseret på frivillighed og ikke på tvang. Tvang er noget, vi konstant bør søge at komme væk fra. Frivillige aftaler er noget, vi bør bevare og udbygge. Og hvem skulle Grønland hellere ville bygge sine fremtidige aftaler med end med det land og det folk, som vi nu nærmest mere er knyttet sammen med af blodets bånd end af noget andet?

Vi vil også, når bloktilskuddet er borte, fortsat have brug for et massivt samarbejde med andre end os selv, hvis vi skal drive vores samfund fremad – både som selvstændig aktør på verdensscenen og i den moderne erhvervsudvikling, vi ønsker os. Hvorfor skulle vi ikke først og fremmest vælge Danmark i den sammenhæng, medmindre Dansk Folkeparti får ødelagt det gode forhold mellem vores lande fuldstændig, inden vi er nået dertil?

Det er jo ikke af uvilje mod danskerne eller Danmark, at vi ønsker vores selvstændighed og vores økonomiske frihed. Det er, som jeg gang på gang har understreget, et positivt ønske, ikke et negativt. Jeg har tidligere plæderet for den ordning, der hedder »Free association«. Den rummer mulighed for, at vi betaler Danmark for de ydelser, som vi fremover fortsat gerne ser at Danmark udfører for os. Det kunne være repræsentation i udlandet, forsvar af vores grænser eller overvågning af luftrummet for nu blot at nævne nogle oplagte områder.

Med den udvikling, verdens klima er inde i for tiden, er det jo nærmest umuligt at forudse, hvilke ændringer, muligheder og behov fremtiden vil skabe i det arktiske område. Og her er der ingen tvivl om, at vi får brug for gode venners hjælp, også den dag, vi selv kan betale for det. Vi er allerede i dag hårdt ramt af ganske ukendte variationer i vores vejrlig med direkte følgevirkning for specielt vores fangere og deres hunde, men også for vores trafiksystemer og vores erhvervs muligheder. Man kan med rette befrygte, at denne form for forandring kun vil gå hurtigere og hurtigere i fremtiden og skabe så mange ændringer i det arktiske område, at vi i

dag slet ikke kan overskue konsekvenserne heraf.

Der er i øvrigt heller ingen garanti for, at olien i fremtidens samfund vil fortsætte med at have den altafgørende effekt på økonomierne, som den har i dag. At begynde at gamble med det grønlandske bloktilskud på nuværende tidspunkt ville derfor ganske enkelt være at spille hasard med hele Grønlands fremtid. Det vil vi naturligvis ikke medvirke til.

Men som jeg sagde tidligere, er der ikke meget, vi ikke gerne vil medvirke til, hvis det på en betryggende måde kan nedbringe Grønlands behov for bloktilskud. Bloktilskuddet; som det er i dag, kan kun forstås i sammenhæng med Danmarks krav på suveræniteten over Grønland. Danmark har over for udlandet via aftaler og via internationale retssager fastslået sin ret til at regere over Grønland i forhold til resten af verden. Det har naturligvis samtidig givet Danmark den forpligtelse at opretholde en levestandard i Grønland, der er lig den danske. Det er det, man gør med bloktilskuddet i dag; Man betaler for suveræniteten.

Det har hele tiden været min påstand, at Danmark direkte, men især indirekte har haft en ganske god økonomisk og ikke mindst ganske god politisk forretning ud af den ordning. En ændring i bloktilskuddets vilkår vil derfor naturligvis også skulle følges af en tilsvarende politisk ændring i Danmarks forhold til Grønland. Hvis vi fremover skal belægges med lån i stedet for tilskud, er der mindst to ting, der først skal ske.

Kl. 15:30

For det første skal det undersøges, hvad Danmark vinder, både økonomisk og politisk, via sin håndhævelse af suveræniteten over Grønland. Det skal ske både i form af en analyse af de pengestrømme, der løber fra Grønland til Danmark, og i form af en analyse af de direkte og indirekte gevinster, Danmark har af amerikanernes og NATO's tilstedeværelse i landet.

For det andet bør enhver overvejelse om omlægning naturligt følges af en forhandling om overførsel af kompetencer, så Grønland samtidig kan overtage de gevinster, som bloktilskuddet reelt er en kompensation for, både de økonomiske og de politiske.

Der er derfor efter min mening et pænt stykke vej igen, før vi så meget som kan drøfte mulighederne for at ændre radikalt på bloktilskudsordningen. Men det skal ikke forhindre os i at bane vejen ved først og fremmest at få de reelle

fakta på bordet, og jeg vil derfor foreslå regeringen, at den nu en gang for alle får sat en absolut uvildig undersøgelse i gang omkring Danmarks økonomiske og politiske fordele ved suveræniteten over Grønland. Det kan være en særdeles nyttig undersøgelse at arbejde på, mens vi venter på, at den olie, som vi alle håber på, forandrer sig til virkelige grønlandske penge.

Lad mig slutte disse noget mere overordnede betragtninger med at udtrykke håbet om, at den støtte til arktisk forskning, som regeringen pludselig fandt frem i forbindelse med Det Internationale Polarår, som vi havde henvist til i årevis, ikke blot er udtryk for en enlig svale, men for et tilbagevendende træk, der strækker langt ud over polarforskningsåret. For der er brug for den danske polarforskning, og den har været ganske stærkt svækket alt for længe. Men det kan vel forventes, at Danmarks nye rolle som klimatopmødevært kan åbne denne regerings øjne op for nødvendigheden af, at også Danmark deltager i forskningen der, hvor ændringerne er værst.

Jeg har sagt det før, og jeg gør det igen nu: Danmark bør, sådan som alle de andre medlemmer gør, støtte initiativet fra Arktisk Råd, nemlig det virtuelle arktiske universitet, U-Arctic, som jeg desværre endnu en gang har ledt forgæves efter i finanslovsforslaget. Vi har tidligere foreslået, at der afsættes 4 mio. kr. til driften af dette fremragende initiativ, som Danmark kan få meget glæde af i sin nyvundne interesse for det arktiske klima.

Til allersidst vil jeg udtrykke det håb, at den besparelsesform, som finansministeren har lagt ned over netop denne finanslov, og som går under det i Grønland noget fremmedartede navn grønthøstermetoden, ikke kommer til at svække de institutioner i Grønland, der stadig er under den danske finanslov. Jeg tænker her i særlig grad på politiet, hvor vi absolut ikke tåler nogen nedskæringer, hverken i år eller fremover.

Jeg vil så slutte, sådan som jeg begyndte, med at meddele finansministeren, at han kan regne med, at både fru Juliane Henningsen og jeg selv vil støtte denne lov, såfremt den fortsat fastholder de aftaler, regeringen har indgået med landsstyret.

Kl. 15:34

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Tak til ordføreren. Der er foreløbig to korte bemærkninger. Først er det hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kl. 15:34

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Tak for det. Og selvfølgelig også tak til hr. Lars-Emil Johansen for at være fuldt opmærksom på det finanslovsbidrag, Dansk Folkeparti kom med i går. Det er altid vigtigt for os, at man også som Grønlands repræsentant her i Folketinget er orienteret om, hvad det er, vi foreslår.

Nu forestillede jeg mig egentlig ikke, at vi var enige om det her. Det ville komme fuldstændig bag på mig, hvis hr. Lars-Emil Johansen havde taget ordet på talerstolen og udtrykt enighed med vores forslag. Lad lige det være sagt.

Hr. Johansen sagde i sit indlæg bl.a., at han mente, at vores forslag kom for tidligt, fordi olien jo ikke var der endnu. Men det er jo lige præcis derfor, forslaget er, som det er, nemlig sådan at vi vil sige til vores grønlandske venner, at vi lader bloktilskuddet – som jo er en pose penge, vi sender af sted – konvertere til et rente- og afdragsfrit lån, den dag olierigdommene kommer. Jeg har i forbindelse med det selvstyrekommissionsarbejde, der pågår, forstået, at det er vigtigt for grønlænderne, at undergrunden skal være rent grønlandsk. Den skal Danmark ikke have noget med at gøre, eventuelle rigdomme derfra skal alene tilfalde Grønland, og så er det jo for os bare ren logik, at vi tilbyder vores grønlandske venner at kunne opretholde det leve niveau, de nu har, ved at de fremover får bloktilskuddet som rente- og afdragsfrit lån, som de betaler tilbage, når olierigdommene kommer.

Kl. 15:35

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):
Så er det ordføreren.

Kl. 15:35

Lars-Emil Johansen (SIU):

Jeg vil gerne sige, at Selvstyrekommissionen, hvor stort set alle partier i Folketinget og alle grønlandske partier er repræsenteret, jo – med undtagelse af Dansk Folkeparti – er enig i en model, der siger, at en nedtrapning af bloktilskuddet skal finde sted i takt med de indtægter, der kommer fra undergrunden, altså indtægter fra olie, således at ud over de 75 mio. kr. vil halvdelen af de indtægter tilgå nedtrapningen af bloktilskuddet.

Så vil jeg godt lige sige, at den model, der er enighed om i Selvstyrekommissionen, også indebærer, at når bloktilskuddet er trappet ned til nul, så bortfalder bloktilskuddet helt. Det kommer ikke tilbage, hvis der måtte være vigende indtægter fra undergrunden. Derfor er det meget vigtigt, at det er Grønland, der råder over

disse midler til den tid, således at man også kan have penge til de tider, hvor der ikke længere er olie i undergrunden.

Kl. 15:36

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Kristian Thulesen Dahl for endnu en kort bemærkning.

Kl. 15:36

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Tak formand. Man bliver selvfølgelig lidt taknemlig, når man får at vide, at hvis der findes olieforekomster på Grønland for, lad os sige en 6-7 mia. kr. årligt, så må vi have lov til at lade være med at sende bloktilskud oven i dem til vores grønlandske venner. Man kan næsten blive helt ydmyg og taknemlig over, at det er den grønlandske position.

Jeg tror egentlig, det handler om noget helt andet. Jeg tror, det handler om, at hr. Lars-Emil Johansen lige bliver nødt til at forklare mig, hvordan jeg skal fortælle de danske skatteydere, at man de næste 20 år skal sende mellem 60 og 70 mia. kr. – altså i nutidskroner – til vores gode venner på Grønland, samtidig med at Grønland om 20 år oplever et olieeventyr, der gør grønlanderne stinkende rige i international sammenhæng. Det er muligvis de største forekomster i verden af råstoffer, som man henter op, hvorefter man siger til de danske venner: Tak for de 60-70 mia. kr., I har sendt til os de sidste 20 år; nu skal I i øvrigt passe jer selv, for nu har vi råd til at passe os selv. Det er jo den logik, der er helt fantastisk, og hr. Johansen mener, jeg skal gå ud til mine skatteydere, mine vælgere, og forklare, at det er sådan, vores grønlandske venner gerne vil have det indrettet, og derfor er der et stort flertal i Folketinget, der selvfølgelig siger: Javel, så gør vi det.

Kl. 15:38

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:38

Lars-Emil Johansen (SIU):

Jeg vil gerne sige til hr. Kristian Thulesen Dahl, at der jo faktisk er enighed mellem Danmark og Grønland i den kommission, der er nedsat til at drøfte disse spørgsmål. Derfor er det lidt omsonst, at vi diskuterer det her, for der er enighed i Kommissionen.

Hvad der skal siges til de danske skatteydere eller Dansk Folkepartis vælgere, kan jeg selvfølgelig ikke blande mig i, men man kunne prøve at sige: Kommissionen er enig om, at der skal være en fastfrysning af bloktilskuddet på det

nuværende niveau, og at al fremtidig overtagelse af kompetence finansieres af grønlanderne selv.

Når bloktilskuddet væk, er det ikke sådan, at vi siger farvel og tak, sådan som hr. Kristian Thulesen Dahl påstår vi gør. Næ, når bloktilskuddet væk, er der lagt op til, at der skal være en forhandling om yderligere andele af denne undergrund til Danmark. Vi går ind for frivillighed, vi går ind for demokrati, vi går ind for at overholde indgåede aftaler, og vi går ind for, at vi ordner fremtiden i mindelighed og ikke ved på nuværende tidspunkt at tvinge hinanden til noget.

Kl. 15:39

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er der en kort bemærkning fra hr. Søren Espersen.

Kl. 15:39

Søren Espersen (DF):

Jeg vil lige starte med at rette en misforståelse: Der er ikke enighed i kommissionen ...

Kl. 15:39

Lars-Emil Johansen (SIU):

Jo.

Kl. 15:39

Søren Espersen (DF):

Jamen jeg er da f.eks. medlem af kommissionen, og jeg er bestemt ikke enig – for bare lige at starte et sted. Jeg kan se, at hr. Lars-Emil Johansen ryster på hovedet, men jeg er ikke enig, og kommissionens arbejde er ikke færdiggjort. Vi skal i gang med nye, friske forhandlinger, og det glæder jeg mig til. Hr. Lars-Emil Johansen skal altså ikke sælge skindet, før isbjørnen er skudt.

Jeg bemærkede under ordførertalen, at hr. Lars-Emil Johansen sagde, at han havde fået en masse mails fra danskere, som ville undskylde, fordi Dansk Folkeparti ikke er enig med hr. Lars-Emil Johansen. Hvad synes hr. Lars-Emil Johansen, at Dansk Folkeparti har at undskylde over for Grønland? Lad os lige prøve at få det frem. Hvad er det, vi behøver at undskylde i forhold til det, som vi har sagt og gjort?

Kl. 15:40

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:40

Lars-Emil Johansen (SIU):

Til spørgsmålet om Selvstyrekommisionen: Jeg sagde, at Selvstyrekommisionen er enig med undtagelse af Dansk Folkeparti. Alle partier med undtagelse af Dansk Folkeparti er enige, og det er et faktum. Der er indgået en aftale, og alle

er enige med undtagelse af Dansk Folkeparti. Selvstyrekommisionen har faktisk haft dette spørgsmål, som arbejdsgruppen om økonomien lagde op til, til drøftelse og konfirmerede det. Der udestår så nogle teknikaliteter, der kigges nærmere på. Derfor er der ikke for mig noget med en bjørn, der bliver solgt, før den er blevet skudt. Jeg taler om en bjørn, der blev nedlagt allerede ved kommissionens møde sidste sommer.

Til spørgsmålet om, hvad Dansk Folkeparti har at undskyldte over for Grønland: Det må Dansk Folkeparti selv finde ud af. Jeg er ikke af den natur, der beder om en undskyldning. Det er Dansk Folkeparti, der er ansvarlig over for, hvad Dansk Folkeparti har sagt om Grønland. Det er danske vælgere, som over for mig og over for fru Juliane Henningsen har undskyldt på vegne af Dansk Folkeparti. Det er dem, jeg har sagt tak til.

Kl. 15:41

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Søren Espersen for den sidste korte bemærkning.

Kl. 15:41

Søren Espersen (DF):

Først til det om Selvstyrekommisionen: Nej, der er ikke truffet en færdig aftale. Hvis der var det, hvorfor forestår der så stadig væk 2-3 møder i forskellige udvalg? Der ligger ikke nogen aftale. Jeg vil gerne lige have den misforståelse ryddet af vejen. Det gør der altså ikke. Vi har forelagt vores mindretalsudtalelse, som jeg havde planlagt, og nu går vi i gang med en frisk start, og jeg tror, at det bliver nogle spændende og hårde forhandlinger. Vi finder os ikke i det, der ligger.

Må jeg så godt lige sige, at jeg da altid godt vil sige undskyld, hvis jeg føler, at der er grund til at sige undskyld. Men hvad er det, jeg skal sige undskyld for? Jeg vil altså ikke sige undskyld, fordi jeg ikke er politisk enig med hr. Lars-Emil Johansen. Hvis vi på den måde skal gå og undskyldte over for hinanden eller have ondt af hinanden: Jeg får også mails fra masser af grønlændere. Jeg vil ikke sige, at de direkte undskylder, at det er hr. Lars-Emil Johansen, der står her på talerstolen i Folketinget, men det er noget, der ligner. Jeg vil bare gerne vide: Hvad er det præcis, hr. Lars-Emil Johansen synes Dansk Folkeparti har grund til at undskyldte for?

Kl. 15:42

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ordføreren.

Kl. 15:42

Lars-Emil Johansen (SIU):

Jeg prøver denne gang at sige det langsomt. Jeg har fået nogle mails fra nogle danskere, der undskylder på vegne af Dansk Folkeparti, og dem siger jeg tak til – og ikke mere. Det kan jeg jo ikke forhindre dem i at gøre.

Med hensyn til Selvstyrekommisionen vil jeg gerne sige, at det at prøve at beskrive Selvstyrekommisionens arbejde, som om vi skal starte på en frisk, er ikke en rigtig måde at beskrive det på. Selvstyrekommisionen er ved afslutningen af sit arbejde. Selvstyrekommisionen har konfirmeret den aftale, der blev indgået den 30. marts sidste år på arbejdsgruppemøderne om økonomi og i arbejdsgruppen om stats- og folkeret. Så har den samlede Selvstyrekommision med undtagelse af hr. Søren Espersen konfirmeret aftalen. Det er derfor, at jeg taler om, at der ligger en aftale.

Kl. 15:43

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Der er ikke flere korte bemærkninger. Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og den næste ordfører er hr. Sjúrdur Skaale.

Kl. 15:43

(Ordfører)

Sjúrdur Skaale (TF):

I mit første indlæg her i salen i tirsdags gjorde jeg klart, at mit danske ikke er verdens bedste, men at jeg dog må forsøge at tale dansk, da Tingets medlemmer jo ikke forstår færøsk. Men hovedpersonen i dagens debat kan jo perfekt færøsk; han er jo færøsk gift, og han sagde lige til mig, at jeg for hans skyld gerne måtte tale på færøsk. Det ville være en god idé, sagde han. Men der må jeg så bare beklage over for ministeren, at jeg har skrevet talen på dansk. Desværre. Det må blive næste gang.

Afhængighed er noget skidt. Det er aldrig godt for et forhold, uanset om det er et forhold mellem personer eller et forhold mellem lande, når den ene part er afhængig af den anden part. For den afhængige part i forholdet kan bevidstheden om, at man er afhængig i værste fald medføre, at man mister troen på egne evner, at man mister troen på, at man kan selv, og at man ser afhængigheden som nødvendig for overlevelsen, at man ser afhængigheden som en betingelse for selve eksistensen. Forudsætningen for udvikling af egne evner er troen på egne evner, og forudsætningen for troen på egne evner er brugen af egne evner. Afhængighed er derfor en meget ond cirkel. I værste fald kan den føre til

mennesker og lande, der hverken tror på noget eller evner noget, og som ikke evner noget, fordi de ikke tror på noget.

Afhængighed er som en sygdom, den er aldrig statisk. Man er enten på vej ind i eller på vej ud af afhængighedsspiralen. Er man på vej ind i den, bliver man stadig mere syg og mindre rask. Man giver stadig mindre, modtager stadig mere. Man bliver mindre ansvarsfuld, mere ansvarsløs. Man skaber mindre, bruger mere. Man bliver mindre aktiv, mere passiv, mindre dristig, mere modløs, mere død, mindre levende. Hvad enten afhængigheden oprindeligt er selvvalgt eller påtvungen, er dens resultat det samme for den, der ikke kæmper imod. Men for den, der kæmper imod, går spiralen i modsat retning – væk fra ansvarsløsheden og modløsheden og hen imod aktiviteten og dristigheden, hen imod livet.

Det er derfor med blandede følelser, jeg læser årets forslag til dansk finanslov, for her står det sort på hvidt, at mit land er et afhængigt land. Færøerne nævnes mange steder med større og mindre beløb, men det vigtigste er naturligvis posten »Generelt tilskud til Færøernes hjemmestyre«, der er på 615,5 mio. kr. Det er små penge i den danske økonomi, det er heller ikke et voldsomt stort beløb i den færøske økonomi. Det svarer til ca. 6 pct. af Færøernes BNP, og tæller vi de andre små og store poster med, udgør det samlede tilskud fra Danmark ca. 7 pct. af vores BNP.

Det er langt mindre, end det har været, men 7 pct. er stadig 7 pct. for meget. Og så længe der er en post på den danske finanslov med titlen »Generelt tilskud til Færøernes hjemmestyre«, er den danske finanslov trist læsning for mig og mit parti og størstedelen af det færøske folk. Og det er en meget vigtig pointe: Vi ønsker ikke det her. Vi ønsker ikke at blive viklet længere ind i afhængigheden. Vi ønsker at gå den anden vej, vi ønsker at knække afhængighedskurven. Og den indsigt, som dette ønske bygger på, er fuldstændig afgørende. Afhængighedens sygdom medfører, at den afhængige møder nye udfordringer med indstillingen: Jeg tør ikke, for jeg kan ikke. Man er på vej ud af afhængigheden, når man indser, at grunden til, at man ikke kan, er, at man ikke tør. Denne indsigt har vi. Det er i denne retning, vi går. Vi tør, fordi vi tror på, at vi kan.

Sidst mit parti var i regering på Færøerne, blev bloktilskuddet reduceret med 366 mio. kr. og dertil fastfrosset nominelt. Det var et stort

skridt at tage for så lille en økonomi. Det har hidtil medført, at det færøske samfund med 48.000 mennesker har sagt nej tak til op imod 3 milliarder danske kroner. Det er beløb, der kan mærkes. Det er beløb, der viser, at vi mener det i alvor, når vi siger, at vi vil ud af afhængigheden. Og når jeg tænker på, hvor stor blokstøtten ville være blevet, hvis ikke vi havde reduceret og fastfrosset beløbet i 2001, så må jeg sige, at den danske finanslov trods alt også er fortrøstningsfuld læsning.

KL 15:48

Nu er mit parti igen kommet i regering på Færøerne sammen med Socialdemokratiet og Midterpartiet, og igen kommer vi til at sætte handling bag vores ord. I 2010 vil den nye koalition nemlig overtage særforsoget. Det vil medføre, at blokstøtten reduceres med yderligere 117 mio. kr. og vil blive fastfrosset på 498,5 mio. kr.

Mit parti ville ønske, at aftrapningen skete langt hurtigere. For målet med økonomisk selvstændighed er for vores vedkommende kun en del af et langt større og langt vigtigere mål, nemlig den politiske selvstændighed. Også i den retning vil der blive taget vigtige skridt i de kommende år, når 13 større og mindre sagsområder efter planen skal overtages og vi vil udvide vores udenrigspolitiske aktivitet.

Når vi er økonomisk uafhængige, kan vi tage beslutningen om den politiske selvstændighed, uden at den økonomiske situation skal afgøre, om folket siger ja eller nej. Folk skal kunne vælge med hjertet. Det har man ikke kunnet før. Støtten fra Danmark har i høj grad været med til at bremse udviklingen hen imod den færøske stat. Og det var jo det, der var planen. Jeg ved, at der er mange i Danmark i dag, der ikke vil vedkende sig, at støtten til Færøerne fra Danmark også for Danmark er en politisk størrelse, og at den tjener et konkret politisk dansk formål. Men historiske dokumenter viser ganske klart, at der i Danmark faktisk lå klare politiske motiver bag, da støttékronerne til Færøerne virkelig begyndte at rulle efter krigen.

Jeg ved, at folkeafstemningen på Færøerne i 1946 har været kilde til mange myter, og jeg beklager, at den færøske løsrivelsesbevægelse delvis har brugt afstemningen til at dyrke en offerrolle, der hverken gavtede den ene eller den anden part. Men det står alligevel klart, at det færøske folk dengang fik et menukort, hvor man kunne vælge imellem to retter: selvstændighed eller hjemmestyre. Man valgte selvstændighe-

den, men man fik serveret den anden ret: hjemmestyret. Dengang var den danske regering meget bevidst om, at hvis det færøske folk skulle sluge den ret, som de havde fravalgt, så måtte den serveres i den rigtige sovs. Og sovsen var penge – en lind strøm af danske penge skulle gøre det mere end svært at agitere for færøsk selvstændighed. Sig ja til selvstændighed, sig nej til penge. Sig nej til selvstændighed, sig ja til penge. Det var strategien, og den lykkedes. Selvstændighedsspørgsmålet gled stadig mere i baggrunden. Men det kom som bekendt på dagsordenen igen efter krisen i 1990'erne, og da der var forhandlinger mellem Danmark og Færøerne om færøsk selvstændighed i 2000, blev det klart for enhver, at det ikke kun var i 1948, at man så overførslerne til Færøerne som et politisk redskab. I 1948 ville man give penge for at skabe afhængighed, for at få magt. I 2000 benyttede man den skabte afhængighed til at beholde magten.

Jeg skal skynde mig at sige, at der er flere konkrete eksempler på, at støtten fra Danmark har haft positiv betydning for det færøske samfund. Men efter mit partis mening har prisen været højere end gevinsten. For støtten har medført en tankegang, der siger, at ansvaret for det færøske folks velfærd ikke ligger på Færøerne, det ligger i Danmark. Støtten skabte en kultur, hvor dele af det politiske spektrum næsten fokuserede mere på, hvad man kunne få fra Danmark end på de muligheder, man selv havde for at skabe et samfund, der levede af sin egen opdrift. Og det er, når denne tankegang får lov til at bide sig fast, at et samfund sætter kurs mod passivitet og ansvarsløshed. Det er denne tankegang, der gør afhængigheden til en sygdom, der kan gøre det af med sin patient.

Men denne mentalitet fik ikke lov til at bide sig fast i den færøske folkesjæl. Vi sidder stadig væk i afhængighedsspiralen, men det afgørende er, at vi bevæger os i den rigtige retning. Vi har kurs mod friheden. Det fremgår af den finanslov, der er til behandling, og det viser, at selv om Færøerne er afhængige både økonomisk, politisk og forvaltningsmæssigt, så har vi det mentale overskud og den mentale frihed, der skal til for at kunne kæmpe sig ud af afhængigheden. Og den, der gerne vil tage ansvar, er ansvarsfuld; den, der kæmper for sin frihed, har sin frihed.

Jeg vil i denne forbindelse gerne understrege, at selv om Danmark naturligvis har en del af ansvaret for, at Færøerne er blevet et afhængigt land, er kampen for færøsk selvstændighed ikke

på nogen måde en kamp mod Danmark eller en kamp i Danmark. Kampen for selvstændighed er en kamp, der skal tages og bliver taget hjemme på Færøerne. Jeg hverken forventer eller kræver nogen aktiv støtte til mit partis sag her i salen. Det ville være både naivt og urimeligt, for færøsk selvstændighed er naturligvis ikke noget, som de danske myndigheder ønsker. At holde statens territorium intakt er enhver regerings mål i ethvert land. Det er et af de spørgsmål, som der er enighed om over det meste af det politiske spektrum. Det er en del af the national interest.

Men der er altså ingen tvivl om, hvilken vej det går, og jeg er sikker på, at både dette høje Ting og landets liberale regering forstår og respekterer de positive værdier, der ligger bag vores ønske om at oprette vores egen stat. For selv om vi er en meget lille nation, så er vi en nation. Og skal vi have samme muligheder for udvikling som andre nationer, så må vi kunne deltage i det internationale samarbejde i eget navn, så må vi have den nationale suverænitet. Det er der fire af seks partier i Lagtinget, der har som mål, og disse partier har haft flertal de sidste 10 år. Mit parti er regeringens største parti og Lagtingets største parti. Vi er lokomotivet i selvstændighedsprocessen, og vi ønsker, at det skal gå langt hurtigere, end det går. Men det afgørende er, at det går i den rigtige retning.

En dag om ikke så mange år vil vi se en dansk finanslov, hvor den, der leder efter posten »Generelt tilskud til Færøernes hjemmestyre«, må lede forgæves. Kort efter kommer dagen, hvor vi stemmer for selvstændigheden. Og se, det vil være en lys og smuk dag. Solen vil skinne både på Færøerne og i Danmark, og der vil blæse en mild brise mellem vores lande, for den dag indleder vi et forhold, der på mange måder vil være lige så tæt, som det er i dag, men hvor ingen af parterne er afhængig af den anden. Tak for ordet.

Kl. 15:56

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller): Tak til ordføreren. Vi går videre, og der er ikke flere ordførere, så det er finansministeren.

Kl. 15:56

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen): Må jeg ikke starte med at sige til hr. Sjørður Skaale, at udsigt til enhver udgiftspost, der går i nul, jo vil fremkalde smil og en blid brise de steder, hvor jeg gebærder mig – bare sagt som en morsomhed oven på en i øvrigt god tale, som også giver mig anledning til at sige, at regerin-

gen har den helt overordnede position, at det færøske og det grønlandske folk jo i sidste ende har deres frie selvbestemmelsesret. Sådan må det jo være, og derfor kan jeg også bekræfte som indledning til det, jeg nu vil sige, at regeringen selvfølgelig også står ved de aftaler, der er indgået til både den ene og den anden side i den sammenhæng. Sådan må det nødvendigvis være.

Når jeg er nået så langt, kan jeg jo også dermed konstatere, at der allerede er nogen parlamentarisk opbakning til regeringens finanslovsforslag. Men det stopper jo i virkeligheden ikke med den grønlandske tilkendegivelse, for når man har lyttet til debatten her – og jeg skal ikke forlænge den meget – må man sige, at der i virkeligheden tegner sig en ret bred konsensus om dansk økonomisk politik. Jeg kan forstå, at der fra forskellig side kan være et ønske om at justere finanseffektniveauet med 0,1 pct. den ene eller den anden vej, men det er altså inden for den margin, man ellers ser rimelig ens på tingene. Det er jo positivt, for det er et godt afsæt til at sætte gang i de drøftelser, som i virkeligheden allerede er gået i gang, men som nu skal accelerere i de kommende dage med henblik på indgåelse af forhåbentlig en stribe aftaler, der bygger op til en samlet finanslovsvedtagelse og aftaler om finansloven i løbet af vel nok de nærmeste par uger.

Det dækker jo egentlig også over – og det har man også fornemmet, når man har lyttet til debatten – at det jo går rigtig godt i Danmark. Jeg har selvfølgelig også lyttet til de ordførere, der har ledt efter hår i suppen og har forsøgt at eskalere problemstillingerne op, men jeg tror, at når man udefra har lyttet til debatten, må man have fået fornemmelsen af et samfund, hvor det går rigtig, rigtig godt, og det er jo også situationen. Vi kan jo glæde os over, at vi har en historisk høj beskæftigelse, vi har en historisk lav arbejdsløshed, og der er fremgang på alle fronter. Danmark og danskerne har det godt, og derfor er noget af det, der har været gennemgående i debatten her i dag, i virkeligheden også, hvordan vi fastholder og udbygger den position. Det er jo egentlig det, der er hovedudfordringen, og jeg skal bare pege på tre ting, som er centrale for regeringen, som med skiftende tyngde også har præget de indlæg, der har været her i dag, og som vi meget gerne ser omsat i aftaler.

For det første at yde et sådant bidrag til en økonomi, der er på kanten af sin kapacitetsgrænse, at vi får udvidet arbejdsstyrken. Det er

baggrunden for, at regeringen har fremlagt en jobplan, og jeg vil gerne takke for de gennemgående positive tilkendegivelser, der har været om det projekt hele raden rundt. Jeg har selvfølgelig også kunnet lytte mig frem til nuancerne, men det rækker nu ikke ved, at jeg har en forhåbning om, at det inden for en meget kort tidsramme burde være muligt at samle en bred kreds af partier om en række initiativer, der også meget kortsigtet har en effekt på jobudbuddet. Det er simpelt hen af central betydning, hvis vi skal fastholde de gode økonomiske resultater, vi har opnået. Så tak for det.

Den anden ting, jeg gerne vil trække frem, og som nogle ordførere har adresseret – ikke mindst ordføreren fra Det Radikale Venstre – er hele spørgsmålet om den primærkommunale økonomi og spørgsmålet om, hvordan vi skaber større respekt for de aftaler, der indgås. Jeg sad og lyttede for at lede efter den røde eller den blå eller bare en eller anden tråd af en eller anden farve i hr. Morten Helveg Petersens indlæg, men jeg fandt den aldrig; men det kan vi måske få på plads nu. Men situationen er jo den, at hvis man – det forstår jeg gælder Det Radikale Venstre – ønsker at stå på mål for en finanspolitik med en eller anden given finanseffekt, så må man jo også i et samfund, hvor vi har valgt at kanalisere halvdelen af det offentlige forbrug via de kommunale kasser, drage omsorg for, at man udeomkring i kommunerne står på mål for den udgiftspolitik. Så kan man jo ikke lade det være op til en fuldstændig autonom fri selvbestemmelse, hvilken otteoghalvfemsindstyvendedel finanspolitik der skal føres rundt omkring i Danmark.

Kl. 16:01

Derfor må man sige – og det er i øvrigt også i overensstemmelse med den rådgivning, vi alle sammen fik fra OECD, da de fremlagde deres papir om dansk økonomi her tidligere på ugen – at en af hjørnestenene, når det gælder om at sikre en ansvarlig økonomisk politik i årene, der kommer, er at skabe mere respekt for, at de rammer, der fastlægges, også udfyldes efter det, der er aftalt. Derfor kommer vi ikke uden om som noget centralt i de drøftelser, der nu skal i gang, at få adresseret hele spørgsmålet om, hvordan vi undgår, at vi sidder om sommeren og laver aftaler, som alle er tilfredse med, som alle vedkender sig udtrykker et velfærdsløft, og som alle vedkender sig et middel til at udbygge velfærdssamfundet, for så bagefter at måtte konstatere, at tingene skrider, når de omsættes til budgetter eller for den sags skyld i sidste ende om-

sættes i regnskaber. Her er der en udfordring. Den skal vi have adresseret i forbindelse med de finanslovsdrøftelser, vi tager hul på, og derfor vil jeg også gerne kvittere over for de partier, som i henhold til min hurtige hovedregning kan repræsentere et flertal i Folketinget, og som har adresseret dette spørgsmål.

Det tredje element, jeg bare vil vende uden at gå meget dybt ned i det – der skal jo også være plads til forhandlinger – er hele spørgsmålet om den obligatoriske opsparing, som bidrager til at dæmpe aktivitetsvirkningen en smule på den korte bane. Om det vil jeg blot sige, for der er jo brugt megen retorik, at der jo her netop er tale om en opsparing, som introduceres alene med dette konjunkturbestemte formål for øje, og det er sådan set også baggrunden for, at der ikke er prioriteret.

Jeg kan forstå, at der er en lidt masochistisk efterspørgsel efter, om man ikke skulle adressere det her mere målrettet, så det på en eller anden given måde gjorde lidt mere ondt. Partierne skal selvfølgelig være velkomne til at stille deres forslag – det vil jeg ikke på forhånd udelukke nogen fra at gøre – men jeg vil bare sige, at fra regeringens side er det tænkt som et i virkeligheden meget mildt konjunkturværktøj, der går ud på, at vi kollektivt og solidarisk hele vejen rundt i virkeligheden laver den øvelse på alle bevillingsniveauer i staten, at før vi bringer ressourcer i anvendelse, tænker vi over, om der her er en mulighed for at skubbe en lille smule forbrug.

Det svarer sådan set til, at en familie sidder med en månedlig budgetkonto på 15.000 kr. og skal adressere den udfordring at rykke de 150 kr. hen over månedsskiftet. Det kan man selvfølgelig godt angribe på to måder. Man kan starte med et stort slagsmål om, hvorvidt man skal aflyse ferien eller melde børnene ud af børnehaven eller noget andet; men man kunne jo også vælge den lidt mere praktiske tilgang til det, nemlig at sige, at i denne måned skal vi ved alle vore daglige indkøb og i alt, hvad vi foretager os, måske se på, om det ved at vælge den lidt billigere løsning frem for den lidt dyrere er muligt at skubbe et forbrug fra den ene dag til den anden med den samlede effekt, at når vi gør budgetkontoen op på månedens sidste dag, har vi klaret den kæmpemæssige udfordring at flytte 150 kr. ud af 15.000 kr. Det er sådan set den strategi, der er lagt op til her, og som regeringen ønsker at stå solidarisk skulder ved skulder om-

kring, fordi vi har den opfattelse, at vi er nødt til at adressere det forhold, at kommunerne har budgetlagt i strid med det, der blev aftalt om sommeren, således at vi altså alt andet lige har et meroffentligt forbrug på den konto på omkring 1 mia. kr. i 2008.

Jeg vil gerne understrege, at der ikke er tale om besparelser. Der er tale om opsparing, om at flytte et forbrug fra det ene år til det næste, og at der ved siden af det her, som i virkeligheden er prioriteringsneutral, som altid er plads til en diskussion om, hvorvidt der er områder der skal prioriteres op eller prioriteres ned. Men det er en anden diskussion end den, der gemmer sig i denne opsparingsdiskussion.

Kl. 16:06

Under alle omstændigheder er det vigtigt, at vi med det finanslovsforslag, der er lagt frem her, og i de drøftelser, der nu går i gang, kan nå i mål med et resultat, der samlet set adresserer de nævnte tre elementer, nemlig et øget arbejdsudbud, en håndtering af, hvordan vi skaber større budgetdisciplin og større respekt for, at vi holder os inden for de reelle vækstrammer, vi opererer med, og adressering af de helt aktuelle økonomiske udfordringer.

Jeg synes, at den debat, der har været her i dag, har været præget af en fredsommelighed og en fremkommelighed, som jeg tager som et vidnesbyrd om en interesse i at indgå i et konstruktivt politisk arbejde de kommende par uger, og jeg vil gerne udtrykke den forhåbning, at det over den kommende tid lykkes at indgå en række centrale aftaler om job, om sundhed, om kvalitet, om energi, om Det Kongelige Teater osv., som alt sammen kan være med til at føde en endelig opbakning til en finanslov, som gør et godt samfund endnu bedre, og som på en og samme tid altså udbygger vores velfærdssamfund. Forslaget rummer jo forslag om nye udgiftsområder, der accelererer op til 10 mia. kr., samtidig med at vi adresserer de øjeblikkelige økonomiske udfordringer, der sådan set gør det lidt klogt at løfte foden en anelse fra speederen.

Med disse ord stiller jeg mig selv og mit ministerium til rådighed for den politiske proces, der nu kan gå i gang, og som jeg glæder mig meget til.

Kl. 16:07

Formanden:

Der er korte bemærkninger, og den første er fra hr. Morten Bødskov.

Morten Bødskov (S):

Nu har vi jo hørt mange udlægninger af den her tvungne opsparring, som jeg tror regeringens officielle udlægning er af det, vi andre faktisk ærligt kalder en besparelse. Det centrale er jo, at selv om regeringen siger, at hvis man bruger 100 kr., så skal man udskyde forbruget af den sidste krone, som Venstres finansordfører så mægtigt beskrev det under debatten, så forsøger man jo sådan at nedtone det lidt.

Sandheden er vel, at det, vi mangler svar på fra finansministerens side, er: Hvis regeringen får lokket Dansk Folkeparti til at acceptere den her såkaldte tvungne opsparring, er der så nogen garanti for, at pengene kan bruges i 2009?

Kl. 16:08

nelsesinstitutionerne eller i politiet kan få lov til at bruge de her penge i 2009.

Og det er jo bare det, jeg spørger om, for man kan jo lige så godt fortælle sandheden i stedet for at stå og pakke det ind i forblommede vendinger om, at det som sagt er den absolutte ambition, og at det er målet – nu kommer smilet igen, og det er selvfølgelig meget dejligt, men det dækker jo over noget.

Hvorfor fortæller man ikke bare sandheden, nemlig at det, regeringen lægger op til her, er en besparelse? Der er ikke nogen garanti for, at de her penge kommer til udbetaling. Så fortæl dog folk sandheden, som den er, i stedet for at regeringen risikerer at få endnu mere ballade, når folk den 1. januar så finder ud af, at regeringen er løbet fra det løfte, som man her forsøger at sløre som en opsparring, men som de facto er en besparelse.

Formanden:
Ministeren.

Kl. 16:09

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Altså, jeg har ingen ambition om at lokke nogen til noget. Jeg tror ikke, at det er den måde, man når resultater på i et ligeværdigt politisk samarbejde. Der handler det vel om at argumentere og drøfte sin sag.

Jeg kan blot gentage her, hvad jeg har sagt før, og som man også kan læse i det udspil, vi har lagt frem, at der er tale om en opsparring, hvor alle statslige institutioner, altså på alle bevillingsniveauer, udviser en tilbageholdenhed, der skal resultere i, at der skubbes et forbrug svarende til 1 kr. pr. hundredkroneseddel fra det ene år til det næste, og det ligger jo i ordet opsparring, at intentionen selvfølgelig er, at de penge, der spares op den ene dag, kommer til udbetaling den næste og altså flyttes fra det ene bevillingsår til det andet. Det er den absolutte intention, der gemmer sig bag ordningen her.

Kl. 16:09

Formanden:

Så er det ministeren – og det er tilladt at smile ifølge forretningsordenen.

Kl. 16:11

Kl. 16:11

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Ja, men jeg skal da så starte med at beklage, at jeg smiler og forsøger at virke fremkommelig i min gestik. Jeg er jo i øvrigt godt bekendt med, at det er det talte ord, der gælder, og uanset om jeg smiler eller ikke smiler, mens jeg tager ordet garanti i min mund, vil man efterfølgende kunne slå op i Folketingets forhandlinger, og så tror jeg ikke, det nytter noget, at jeg siger: Men jeg krydsede da ellers fingrene bag ryggen – eller noget andet kropssprogsagtigt.

Derfor skal man jo være varsom med, hvilke ord man bruger, og jeg bruger de ord, jeg bruger, med stor varsomhed, og det er derfor, at jeg siger, at det er regeringens absolutte intention – jeg tror, at det var det, jeg sagde, ja – at de penge, der spares op i år, frigives næste år, selvfølgelig under hensyntagen til en konjunkturmæssig vurdering. Anderledes kan det jo ikke være.

Altså, vi lægger en politik frem, der hviler på et sæt forudsætninger, bl.a. den forudsætning, at det er klogt lige at dæmpe en lille smule i år, og det er baggrunden for, at vi foreslår, at man skylder 1 krone pr. hundredkroneseddel fra i år til næste år. Derfor er det vores absolutte intention, at den krone stilles til rådighed næste år. Sådan er det.

Formanden:

Hr. Morten Bødskov for yderligere en kort bemærkning.

Kl. 16:09

Kl. 16:10

Morten Bødskov (S):

Altså, når finansministeren udtaler, at det er den absolutte ambition bag forslaget, og så samtidig kommer med et meget lumsk smil til mig som spørger, så mener jeg virkelig, at der er grund til, at man i politiet, i forsvaret og på uddannelsesstederne bør blive meget, meget nervøs. Sandheden er jo den, at der ikke kan gives nogen garanti. Der er jo ikke sikkerhed for, at man på uddan-

Formanden:

Det er hr. Ole Sohn for en kort bemærkning.

Kl. 16:12

Ole Sohn (SF):

Det er altid rart at have ambitioner og intentioner i politik. Men spørgsmålet er, om garantien, som jo indtil videre er en intention, er lige så stor, som den har været til kvalitets- og institutionsudviklingsmidlerne, som er stillet til rådighed for professionshøjskolerne og erhvervsakademierne som følge af globaliseringsaftalen. De bliver nu trukket tilbage sammen med 1-pct.-besparelsen, fordi de skal bruges til at finansiere velfærdsaftalen. Det vil altså sige, at regeringen bruger globaliseringspenge, som var sat af til kvalitetsudvikling, til at finansiere trepartsaftalen. Hvor mange gange kan man bruge de samme penge til at finansiere forskellige opgaver med, uden at det har den konsekvens, at der er tale om reelle nedskæringer over for institutionerne?

Kl. 16:12

Formanden:

Og det er ministeren.

Kl. 16:13

Kl. 16:13

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er i virkeligheden meget enkelt. Man kan bruge pengene, indtil man har brugt dem. Sådan er det jo. Jamen det er det. Så kan man indtil da have en intention om at bruge nogle penge, men man bruger nogle penge, når man bruger dem. Man kan bruge alle de her ord som nedskæringer og reduktioner, og hvad ved jeg, men det, der står tilbage, når man ser det samlede billede af det finanslovsforslag, der er lagt frem, er en offentlig sektor, der også vokser i 2008 på en række centrale områder. Og så er det rigtigt, at der er nogle strækninger, hvor der er et fuldstændig ensidigt sammenfald mellem en ambition, der er udtrykt et sted og et andet sted, og så bruger vi jo ikke dobbelt op i forhold til det, der er vores ambition. Vi bruger pengene en gang, ikke to gange og heller ikke kun en halv gang, men en gang, og vi bruger dem, indtil vi har brugt dem.

Kl. 16:14

Formanden:

Det er hr. Ole Sohn for en sidste kort bemærkning.

Kl. 16:14

Ole Sohn (SF):

Når det nu er så nemt at udskyde ting, hvorfor udskyder man så egentlig ikke skattelettelserne? Der ville kun være tale om, at man skulle udskyde 50 øre for hver 100 kr., det ville jo være meget

billigere for den enkelte borger. Det kunne man jo gøre, hvis viljen var til stede.

Men jeg vil godt lige holde lidt fast i det her med uddannelsesinstitutionerne. Vi mangler sygeplejersker, vi mangler pædagoger, vi mangler folk med alle de mellemlange uddannelser, og i finanslovsforslaget bliver pengene til det, der hedder professionshøjskolerne, reduceret med 6 pct., og for erhvervsakademierne bliver reduktionen på 13 pct. Det er, når man lægger det hele sammen, hvad der bliver skåret væk af kvalitetsudviklingsmidler, når videnscenterbevillingen bliver skåret væk, der er 1-pct.-opsparingen, og så er der ½ pct. på indkøbs effektiviseringer. Så der er jo tale om reelle reduktioner på de uddannelsesområder, hvor vi har et akut behov for at få flere uddannede. Disse institutioners muligheder for at uddanne flere bliver dårligere.

Hvordan kan man som regering gøre det, når man ved, at der er mangel på kvalificeret arbejdskraft lige nøjagtig inden for de her områder?

Kl. 16:15

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:15

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Vi har jo lige præcis før jul opnået en meget bred opbakning i Folketinget til at indbudgettere hele trepartsaftalen, som jo er et massivt løft i efteruddannelses- og videreuddannelsesaktiviteterne. Jeg synes, det er en mærkelig måde at lave procentberegning på. Når det f.eks. er sådan, at vi er i stand til at effektivisere vores indkøbspolitik, så man altså for færre penge kan få det samme eller kan få mere for de samme penge, så ville det da være dumt ikke at kalkulere med at tage den gevinst hjem. Jeg har lige præcis for et øjeblik siden stået og redegjort for, hvad det er for et hensyn, der ligger bag den obligatoriske opsparing.

Så spørger hr. Ole Sohn: Kunne man ikke udskyde noget skat? Det kan hvert parti jo altså give sit eget bud på. Nu er det sådan, at de skattelettelser, regeringen har givet, jo er en del af løsningen og ikke en del af problemet, for det, som vi har brug for i det danske samfund nu, er jo at udvide arbejdsudbuddet, at udvide arbejdsstyrken. Det at gøre det yderligere attraktivt at påtage sig et job eller at få merbeskæftigelse i det job, man befinder sig i, er sådan set en del af løsningen, og det ville da være en dårlig idé at rulle baglæns på en del af løsningen.

Kl. 16:16

Formanden:

Det er så hr. Frank Aaen for en kort bemærkning.

Kl. 16:16

Frank Aaen (EL):

Finansministeren sagde, at alle var glade for aftalerne mellem kommunerne og staten. Det tror jeg ikke man kan sige. Jeg tror, at kommunerne kun skriver under, fordi de bøjer sig for regeringens diktat om, hvor stramme rammer der er for kommunerne.

Det der med regeringens diktat er jo også det problem, vi nu har i forbindelse med overenskomstforhandlingerne på det kommunale område og i regionerne. For det er sådan, at hvis man skal holde sig inden for den ramme, der er dikteret, kan man ikke dække det lønefterslæb, som der er inden for kommunerne, og så får vi måske en konflikt. Eller hvis man vil prøve at inddække noget af lønefterslæbet for de kommunalt ansatte, så skal man fyre folk. Jeg vil ikke afæske ministeren et løfte om flere penge til kommunerne, for det får jeg ikke, men kan ministeren ikke bekræfte, at enten bliver det efterslæb, som man har krævet dækket, ikke dækket, eller også må der fyres folk?

Kl. 16:17

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:17

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen jeg ved slet ikke, hvad det er for et efterslæb, der tales om. Jeg er ikke bekendt med, at der skulle være noget efterslæb, og derfor kan jeg jo ikke have noget synspunkt med hensyn til det.

Hvad jeg er bekendt med er, at hvis man kigger i statistikken, vil man se, at hvis man sammenligner det kommunale, det statslige og det private arbejdsmarked over et tidsspand af år, så har der været en tilnærmelsesvis parallelitet inden for et meget, meget lille udsving, hvor staten i perioder har været førende, og hvor kommunen har været førende over det private eller vice versa, og det skyldes jo den reguleringsordning, der har været indbygget i offentlige overenskomster gennem en meget lang årrække. Så jeg er simpelt hen ikke bekendt med, at der skulle være noget efterslæb, men har derudover jo ikke nogen ambition om i øvrigt at intervenere i nogle overenskomstforhandlinger, der pågår et sted, som jeg ikke har nogen umiddelbar indflydelse på.

Kl. 16:18

Formanden:

Det er hr. Frank Aaen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 16:18

Frank Aaen (EL):

Nu har de fleste, der har læst aviser, hørt om efterslæbet. Men jeg kan da godt forstå, hvis finansministeren ikke synes, det er rart at kende til det. Det er så også i orden.

Kan vi ikke få bekræftet scenariet alligevel? Hvis det er sådan, at de kommunale arbejdsgivere skal give efter for de efter min opfattelse helt berettigede lønkrav, som de kommunalt ansatte stiller, bliver de nødt til at fyre folk, hvis ikke den økonomiske ramme bliver udvidet. Alternativet er, hvis man siger nej til kravene fra de kommunalt ansatte, at vi så er på vej ind i en storkonflikt på det kommunale område. Er verden ikke så enkel? Kan det siges anderledes?

Kl. 16:19

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:19

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det vil jeg da tro. Altså, det ville undre mig såre, hvis ikke vi var i stand til at udtrykke os med nogen større kompleksitet end det, der lægges op til her. Det vil jeg da i hvert fald gerne yde et bidrag til at prøve på at gøre.

For det første vil jeg sige om det her efterslæb, at det da er muligt, at der har stået noget om et efterslæb i aviserne, men det gør det jo ikke nødvendigvis mere rigtigt. Altså, jeg er ikke bekendt med, at der skulle være noget efterslæb. Jeg er ikke bekendt med, at der skulle være nogen datafejl i Danmarks Statistik, der har haft betydning for dannelse af et efterslæb eller andet; det må jeg sige helt klart.

Så må jeg sige, at det jo er sådan, at vi har en aftale med kommunerne for indeværende år. Den blev indgået i december, og det knytter sig til den aftale, at vi har skønnet over budgetvirkningen af lønudviklingen i den kommunale sektor. Og det er selvfølgelig det, der er rammen om kommuneøkonomien i 2008. Hvordan kommuneøkonomien så ser ud i 2009 og 2010 afhænger jo fuldstændig af de aftaler, som regeringen indgår med kommunerne til sommer og sommeren efter.

Det er sådan set grunden til, at man ikke bare kan svare ja eller nej til det, der bliver spurgt om.

Formanden:

Det er så hr. Jens Peter Vernersen for en kort bemærkning.

Kl. 16:20

Jens Peter Vernersen (S):

Finansministeren sagde her for et øjeblik siden, at man kan bruge pengene, til man har brugt dem. Må jeg sige, at med den retorik overhaler den nye finansminister jo den tidligere finansminister, som nu sidder i formandsstolen, med betydelige længder. Vi har hørt meget hernedefra af fantastiske udsagn, men det her er alligevel den højeste form for logik.

Jeg hørte, finansministeren sagde, at det her for skolerne, for uddannelsesstederne bare drejede sig om at skyde 150 kr. i det budget på 15.000 kr., som man havde i december. Det må jo da så være på det månedlige budget, at man bare skal skyde 150 kr., for ellers passer regnestykket vist ikke.

Men jeg vil godt spørge: Tror finansministeren virkelig, at det for dem ude på erhvervsskolerne, som hører det her, er så enkelt, som det er blevet beskrevet? Så tror jeg, at finansministeren, hvis han mener, det er så enkelt, måske skulle tage en tur derud og høre, hvad det er for nogle problemer de står med, for den besparelse, de skal igennem her i andet halvår, bliver jo langt større end den ene procent. Jeg kan se på finansministerens smil, at han måske har været derude – sådan kan man godt aflæse det – men jeg synes, han skulle prøve det en gang mere. Der må være et eller andet rivende galt med de meldinger vi får pr. mail fra erhvervsskolerne om, hvordan det står til med hensyn til uddannelsen af unge mennesker.

Kl. 16:21

Formanden:

Det er ministeren.

Kl. 16:21

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre ved det smil der; jeg må jo hjem og gå på en eller anden kur, stå og kigge mig selv vredt i spejlet eller andet for at kunne tilfredsstille de ambitioner, oppositionen åbenbart har om, hvordan man skal tage sig ud.

Jeg smiler, fordi jeg jo synes, at vi står med en overkommelig opgave. Ifølge min hovedregning er 150 kr. 1 pct. af 15.000 kr., og derfor er det et udtryk for, hvad det er for en udfordring, vi sidder med her. Det kan man selvfølgelig godt gøre meget, meget kompliceret, men man kan også gøre det relativt enkelt.

Det handler grundlæggende om, at man alle steder, hvor man har et budgetansvar, et bevilningsansvar i den statslige sektor og bliver omfattet af den her opsparing, må overveje: Hvordan kan vi disponere anderledes, så vi totalt summer op i den her ønskede opsparing? Det kan jo være en kombination af nogle strategiske beslutninger, hvor man på nogle ministerområder tager nogle større klumper og siger: Det her skulle vi egentlig have sat i gang i år, det skubber vi til næste år. Men det kan jo også være almindelig daglig drift, at man omkring en stilling, der opstår vakant, siger: Vi holder den vakant 14 dage længere, end det ellers var vores intention; det her indkøb skubber vi; den her personalekonference rykker vi; det her projekt, hvor vi skal trække eksterne konsulenter ind, skubber vi.

Det er sådan set det, der er udfordringen, og det vil vise sig, at hvis alle bidrager loyalt til at indfri den udfordring, er den absolut håndterbar.

Kl. 16:23

Formanden:

Det er hr. Jens Peter Vernersen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 16:23

Jens Peter Vernersen (S):

Hvis man mener, at det er så enkelt, som det beskrives her, at det kun drejer sig om at holde en stilling, der er opslået, ledig i 14 dage og at skubbe indkøb osv., så tror jeg virkelig, der er brug for at komme derud en tur.

Det drejer sig jo om meget mere, for disse besparelser skal nu indhentes i løbet af et halvt år eller mindre, fordi vi først vedtager finansloven på nuværende tidspunkt. Det er jo derfor, man er så bekymret derude, fordi alt det her skal ske i løbet af andet halvår. Og hvis man så skubber de der indkøb, så ved man jo intet om, hvorvidt man, når vi kommer frem til den 1. januar 2009, får pengene. Meget tyder på, at det får man ikke, for man har jo ikke alt for gode erfaringer på det her område med regeringen. Det er jo ikke så-dan, at regeringen har været meget hjælpsom i forhold til at få det til at fungere derude. Jeg troede faktisk, at finansministeren måske også godt vidste inde i sit stille sind, at sådan er virkeligheden.

Kl. 16:24

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:24

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Lidt forvirret bliver man jo. Da regeringen fremsatte sit finanslovsforslag – jeg tror endda, det var dagen før – noterede jeg mig, at der var en meget fremtrædende socialdemokrat, der tidligere har bestridt det embede, jeg nu har, som var fremme i dagspressen med det synspunkt, at det forhold, at regeringen trak sit finanslovsforslag og altså kørte med en midlertidig bevillingslov de første måneder i år, isoleret set ville medføre en besparelse på – jeg tror, det blev antydnet – i omegnen af 2 mia. kr.; det var effekten af at køre med en midlertidig bevillingslov og altså først få finansloven på plads hen på året.

Jeg kan ikke genkende de tal, men jeg kunne forstå, det er et socialdemokratisk synspunkt, at der må ligge et eller andet. Og man kan argumentere for, at der jo ikke er nogen, der har deres bevillinger på plads, før finansloven er vedtaget. Så det kan da godt være, at der er nogle steder, hvor man har administreret nænsomt, for at sige det sådan, mens man afventer finansloven. Hvis det skulle vise sig, at der var noget indhold i det synspunkt – som altså ikke er mit, men et jeg refererer – så har man jo allerede dobbelttopfyldt den her opsparring, for regeringen har ikke indregnet nogen effekt af, at vi har kørt med en midlertidig bevillingslov frem til, at vi nu vedtager den endelige finanslov.

Kl. 16:25

Formanden:

Så er det hr. Leif Lahn Jensen.

Kl. 16:25

Leif Lahn Jensen (S):

Det spørgsmål, jeg vil stille ministeren, er egentlig ganske enkelt, og det kan bare besvares med ja eller nej: Er det ikke rigtigt, at nogle uddannelsesinstitutioner her i landet faktisk kommer til at mangle 6 pct. af deres budget i 2008?

Kl. 16:25

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:25

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen det kan ikke besvares med et ja eller nej, for når det er sådan, at vi f.eks. gennemfører en mere effektiv indkøbspolitik, hvor vi altså for en eller anden sum penge er i stand til at købe det antal ønskede kontorclips eller kuglepenne, eller hvad det nu måtte være, vi skal købe ind, ville det jo være en et udtryk for en udvidelse af budgettet, hvis ikke vi nedjusterede budgettet med den effekt, vi opnår via sådan en indkøbsaftale.

Så man kan jo ikke bare stille tingene op på den måde.

Kl. 16:26

Formanden:

Så er det hr. Leif Lahn Jensen for en sidste kort bemærkning.

Kl. 16:26

Leif Lahn Jensen (S):

Jeg er lidt træt af, at ministeren ikke kan svare ja eller nej, for det er der så andre der kan. Jeg står her med en pressemeddelelse fra professionshøjskolerne, som lige er kommet ud. Der står, at finanslovsforslaget reducerer professionshøjskolernes og ingeniørhøjskolernes bevilling med 220 mio. kr., og det svarer til ca. 6 pct. af deres samlede bevilling. Så her har vi altså svaret.

Kl. 16:26

Formanden:

Ministeren.

Kl. 16:26

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jo, men nu tror jeg, det var mig, der fik spørgsmålet, og jeg kan jo ikke bruge en eller anden pressemeddelelse til noget i den her sammenhæng. Jeg har svaret på spørgsmålet.

Det, der er det afgørende, er jo, hvad det er for nogle aktivitetsniveauer, vi er i stand til at indfri på forskellige serviceområder. Der skal man da sådan set grundlæggende, i hvert fald hvis man gerne vil være økonomisk ansvarlig, glæde sig over de situationer, der måtte opstå, hvor man for en given sum penge kan nå længere, end man kunne sidste år, f.eks. fordi man har indgået nogle aftaler, der gør, at man køber mere gunstigt ind. Det kunne være et eksempel på det. Det kunne også være, fordi der er kommet en elevsammensætning, der gør, at der er en mere hensigtsmæssig økonomi omkring en enkelt classes drift, eller hvad det nu måtte være.

Så jeg vil bare ikke købe det grundsynspunkt, at en hvilken som helst flytning inden for en budgetpost skulle være udtryk for en reduktion i aktivitetsniveauet.

Kl. 16:27

Formanden:

Så er det fru Julie Rademacher for en kort bemærkning.

Kl. 16:27

Julie Rademacher (S):

Jeg er også meget bekymret over de besparelser, der kommer specielt på uddannelsesområdet, hvilket jeg i går også stillede nogle spørgsmål til statsministeren om. Jeg er meget bekymret over de her besparelser, bl.a. fordi de går ud over en

del byggeprojekter på universiteterne og eksempelvis også diplomingeniøruddannelserne på Syddansk Universitet, som der jo ellers er ret stor efterspørgsel på for øjeblikket.

Jeg kunne godt tænke mig at høre ministeren svare på, om han ikke synes, det er problematisk, at man får flere og flere studerende ind på universiteterne, samtidig med at man udskyder nogle byggeprojekter. Vil det ikke økonomisk set føre til, at man på universiteterne laver en masse ombygninger og flytter rundt, og det derfor i sidste ende kommer til at koste endnu flere penge at lave den her opbremsning eller opsparring, som ministeren og regeringen vælger at kalde det?

Kl. 16:28

Formanden:
Ministeren.

Kl. 16:28

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Det er da klart, at hvis man ser fuldstændig isoleret på det og har lyst til f.eks. at lave et byggeprojekt, som i øvrigt er både ønskværdigt og brugbart, er det da et irritationsmoment, hvis man skal skubbe det. Det er der ikke grund til at lægge skjul på. Det skal jo holdes op imod, hvad det er for nogle problemer, man løber ind i, hvis man ikke gør det.

Der forstås jeg jo at regeringen og Socialdemokratiet grundlæggende ser ens på, at det i den her situation, hvor det danske arbejdsmarked er under et enormt hårdt pres, er kloget lige at lette trykket på speederen lidt. Så er der forskellige bud på, hvor man skal gøre det.

Socialdemokratiet har forslag om, at den enkelte dansker her midt i budgetåret, hvor den enkelte dansker måske også har lavet sit eget budget – selv om den enkelte dansker jo ikke er på en midlertidig bevillingslov vedtaget i Folketinget, sådan som de statslige institutioner er det – skal kunne tåle en obligatorisk opsparring på 1 pct. Jeg tror, at de, der har meget rummelighed i deres privatøkonomi, vel kan frigøre sig af den, hvis ikke det passer ind i deres planlægning, men jeg tror da, at folk med lavindkomst reelt vil komme til at mangle den ene procent og skulle omdisponere.

Sådan kan man jo vælge forskelligt, om det her element med solidarisk opsparring skal finde sted det ene eller det andet sted. Vi har lagt nogle forslag frem, som vi synes er afbalancerede, og som er tålelige, men som selvfølgelig også har en effekt.

Kl. 16:30

Formanden:

Så er det fru Julie Rademacher for en sidste kort bemærkning.

Kl. 16:30

Julie Rademacher (S):

Nu er det jo sådan, at vi op til valget hørte, at det går så godt i Danmark, og det er også korrekt nok, og det er jo rigtig, rigtig dejligt. Jeg fik i går at vide, at jeg skulle have humøret op, og jeg er som sådan også rigtig glad for, at det går godt i Danmark. Jeg vil også bare gerne have, at det bliver ved med at gå godt i Danmark.

Psykologiske mekanismer betyder utrolig meget for økonomien, bl.a. den danske økonomi i forhold til boligmarkedet osv. Er det ikke lidt påfaldende, at man går ind og skaber en usikkerhed bl.a. på universiteterne omkring byggeprojekter og uddannelse, når man går ind og siger, at der skal spares op og bremses op? Er det ikke at skade den her psykologiske virkning lidt?

Kl. 16:31

Formanden:
Ministeren.

Kl. 16:31

Finansministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg overværede også spørgsmålene til statsministeren i går og vil også kvittere for, at det gode humør, som blev anbefalet af statsministeren, allerede har indfundet sig.

Vi ser jo helt ens på det, nemlig at det går godt og det skal blive ved med at gå godt. Til det, at det skal blive ved med at gå godt i en situation, hvor vi kører på kapacitetsgrænsen af, hvad dansk økonomi kan præstere med den arbejdskraft, vi har, hører jo altså flere ting, bl.a. det at se, om vi kan få flere ud på arbejdsmarkedet, og det arbejder vi målrettet på. Men til det hører altså også lige at dæmpe efterspørgslen lidt.

Jeg tror sådan set der er bedre psykologi i, at vi dæmper efterspørgslen lidt, ved at vi i statens regi træffer nogle kollektive beslutninger om at justere nogle anlægsprofiler, end hvis vi f.eks. går ud til danskerne og siger: Panik, panik, panik, nu skal I alle sammen lave noget tvungen særlig pensionsopsparing, som altså slår lige ned i de budgetkonti, I ellers har siddet sammen med jeres bankrådgiver og stablet op for resten af 2008. Men sådan kan man se forskelligt på det.

Kl. 16:32

Kl. 16:32

Formanden:

Og det er det, man så har gjort.

Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger, så vi siger tak til finansministeren. Det betyder, at forhandlingen er sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget.

Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden**Formanden:**

Der er således ikke mere at foretage i dette møde.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, fredag den 22. februar 2008, kl. 10.00.

Jeg skal henviser til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet er hævet. (Kl. 16.32).
